1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXI, Nr. 124/125, aug.—octombrie 1973 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Să ne fățărnicim, să tăcem și să așteptăm evenimentele? — Evenimentele trebuiesc pregătite din vreme, altminterea nu vor veni.

Nu ziceți „suntem slabi!" Când Dumnezeu dă o misie, dă și puterea de-a o împlini. Nu ziceți „suntem puțini!"

N. Bălcescu, 1 ianuarie 1847, la adunarea studenților români din Paris.

Ipoteză confirmată

În numărul 93, ianuarie-februarie 1966, scriam aici:

De câțiva ani Occidentul e inundat cu manuscrise de opoziție provenind din Rusia tuturor minciunilor. Prudența comandă o întrebare elementară: de ce, **acum,** acest muson al frondei? Cenzura nu e mai puțin strictă, teroarea nu e mai suavă. Masivitatea operației îi denunță caracterul suspect, căci Rusul nu știe ce e nuanța.

Că presa apuseană, interesată ori inconștientă, s'a făcut ecoul și gazda acestor scrieri nu ne mir. Dar iată că oameni bănuiți de a cunoaște realitățile Răsăritului s'au alăturat coralei imbecililor. Unul a scris o carte întreagă despre „revolta scriitorilor sovietici". Altul ne-a împuiat urechile lunar cu exemple de „rebeliune". Noi, care i-am văzut pe Ruși la treabă și la fața locului, dar cu care nu ne-am înrudit, am avut răbdarea de a aștepta. Și vedem că Valerij Tarsis, terîbilul scriitor anti-comunist, tipărit de Rușii refugiați la Frankfurt, hiritisit și în presa exilului, primește pașaport sovietic pentru a se deplasa legal la Leicester!

Raționamentul nostru: până la proba contrarie presupunem că scrierile anti-sovietice, elaborate la comandă, au fost distribuite în străinătate de servicille KGB. Reputația „opoziționiștilor" odată stabilită solid, URSS le dă drumul demonstrând în chip superb „liberalizarea" sa. Scenariul se repetă prea sistematic pentru a nu fi vorba de o tehnică. Să recapitulăm cele întâmplate pe rând și fără variație lui Evtušenko, Voznesenski, Tvardovskij, Tarsis. 1° Pe căi misterioase filtrează în Occident „literatura de opoziție. 2° Autorii sunt urmăriți, însă nu până la lichidarea fizică, ci atât cât să se facă zarvă în jurul numelui lor. 3° Sunt eliberați subit și expediați în turneu. Operația a reușit. „Opoziționiștii" rallază alte categorii lăsate în afară de ecumenism, luptă pentru pace, societăți împotriva analfabetismului și superstițiilor.

Dacă politrucii râd în pumni de gogomănia refugiaților care au intrat în jocul lor, în schimb rigiditatea principiilor noastre se întărește proporțional. Nu ne e milă deloc de tristele aventuri ale „experților" noștri. Și repetăm încă o dată, mai explicit, că pe noi ne dor **numai** suferințele de la Aiud; lacrimile Rușilor e treaba lor internă. Nu simțim nicio emoție pentru faptul că, sfâșiindu-se reciproc, canibalii suferă. Mai mult, **pentru orice durere românească Muscalii sunt toți solidar responsabili,** inclusiv victimele recentului proces de la Moscova (am învățat lecția și aplicăm principiul de la Nürnberg). Datele problemei s'ar transforma numai **dacă** prin „rebeliunea" lor s'ar schimba ceva în Rusia și **dacă, prin acea modificare structurală, poporul român și-ar recăpăta libertatea.** Atunci am putea trage linia socotelilor, făcând partea iertării și a despăgubirilor. Până atunci însă vom avea inima de piatră și condei de foc.

Nu avem azi, după șapte ani, nimic de schimbat în rândurile de mai sus. De adăugat însă, da. Citim următoarele în presa daneză: „După unele svonuri de proveniență moscovită, criticul și scriitorul Andrej Sinjavskij a primit aprobarea de a părăsi URSS cu destinația Franța. Sinjavskij, care se pare va pleca din Moscova împreună cu soția și fiul său, este invitat de niște prieteni francezi care de asemenea i-au asigurat o catedră de literatură rusă la Sorbona. Sinjavskij s'a făcut cunoscut în lumea întreagă când în 1966, împreună cu Jurij Daniel, a fost condamnat la 7 ani muncă silnică pentru răspândirea de propagandă anti-sovietică. Procesul a constituit o piatră de hotar în lupta intelectualilor sovietici pentru libertatea lor spirituală. Sinjavskij a fost totuși eliberat un an și jumătate înainte de termen pentru bună conduită. Se svonește că în bagajele sale aduce trei cărți noi, începute în lagărul de concentrare și terminate după eliberarea sa. Cărțile anterioare ale lui Sinjavskij care s'au tipărit numai în Vest, au câștigat o mare notorietate sub pseudonimul Abram Tertz". (**Samuel Rachlin,** „Politiken" Copenhaga, 22 iulie 1973)

Comentarul nostru. 1° **Buna conduită** se traduce simplu prin **colaborare cu poliția.** 2° Își poate închipui cineva că un cetățean sovietic poate părăsi țara cu nevastă, cățel, purcel și manuscrise „subversive" — de care acum știe toată lumea — fără binecuvântarea autorităților? 3° Cum au fost duse tratativele, privind profesoratul, de către „prietenii" parizieni? Acestea presupun o corespondență, trecută prin cenzură, ori prin valiză diplomatică — delict pasibil de alte condamnări. 4° Strașnic tur de forță: un cetățean sovietic, cu reputație de „opoziționist", dar foarte probabil prepus al KGB, se instalează la catedra Sorbonei. 5° Dacă însă ținem seamă de faptul că **sinij** însemnează în rusește „albastru" putem ușor retraduce neobișnuitul patronim în **Blau** [stein?]. Așadar, la toată această afacere, binecunoscuta Mafie internațională — care nu cunoaște decât granițele sângelui* — a pus solid umărul. A fi numit, **în lipsă,** în cel mai exclusiv for universitar al Franței nu e dat oricărui muritor. 6° Ca un corolar al constatării anterioare ne explicăm acum de ce unii intelectualoizi români au salivat condiționat și au făcut orbește saltul mortal în gol când au auzit de **Abram Tertz!**

„Cazurile" Breban, Goma, Țepeneag, etc. au fost fabricate după scenariul de mai sus. Ceea ce demonstrează, în același timp, nemaipomenita „independență" a Bucureștiului față de Moscova.

STINDARDUL

* Sdrobește neamurile dușmane Ție,
Sfâșie carnea păcătosului cu sabia Ta,
Umple pământul Tău cu glorie
și semințiа Ta cu binecuvântări!
Adu cirezi fără număr pe ogoarele Tale
aur, argint și nestemate în palatele Tale
(**Manuscrisele de la Qumran,** Regula războiului § 12)

Sinjavskij — precizări

După redactarea editorialului aflăm din **L'express,** revista galicană condusă de descendentul lui Vercingetorix, J.-J. Servan-Schreiber:

1° Sinjavskij s'a botezat în 1962, **dont acte.**

2° Pseudonimul de **Abram Tertz** este împrumutat dintr'o baladă ucraineană, titularul prim fiind un tâlhar ovrei.

3° „Opoziționistul" a sosit la Paris cu 15 (cincisprezece) valize pline cu icoane și manuscrise de preț.

4° Viza sovietică de ieșire este „de lungă durată". Și acum, fantezești **en mai de copie,** n'aveți decât să brodați: ghergheful e la dispoziția oricui.

RADU GHENEA

Ne-a părăsit un alt luptător rămas neclintit pe poziție și credincios legământului pe care-l făcuse în anii săi cei tineri, ca student al Facultății de Drept din București.

A murit Radu Ghenea, jurist cu temeinică pregătire, om de o rară delicatețe sufletească și de vastă cultură, gazetar de talent, neînfricat militant naționalist și fost ministru plenipotențiar al României în Spania, unde trupu-l de pribeag își află acum cea din urmă odihnă.

Desfășurând o prodigioasă activitate până în ultima lui clipă, Radu Ghenea a fost, între altele, singurul colaborator român al importantei reviste de limbă franceză „Découvertes" din Lisabona. Scria clar, pătrunzător și documentat.

Cu zece zile înainte de moarte, Radu Ghenea ne trimetea cuvinte de îmbărbătare. Printre lacrimi, îi recitim scrisoarea și greu ne vine a crede că s'a dus dintre noi.

În fața mormântului lui, acest stindard se pleacă.

La 23 august 1973

Demonstrație de protest în fața ambasadei reseriste din Washington

Din proprie inițiativă, fără să fie tutelați de nimeni, un grup de refugiați români din New York, dintre cei mai tineri și sosiți nu de multă vreme pe pământul american, hotărîți și dovedind un exemplar curaj, au organizat o demonstrație de protest în fața ambasadei reseriste din Washington, în ziua de 23 august, cea mai neagră zi din toată istoria neamului nostru.

Inițiatorii, constituiți într'un comitet ad-hoc, au procedat metodic, fără improvizații și punând accentul pe elementul psihologic cel mai potrivit mentalității americane. Au lansat apoi o chemare semnând-o cu nume și pronume, fiecare semnatar dându-și adresa și numărul de telefon. Un prim act de curaj, prefață la ieșirea în stradă, armă de care stăngiștii din țările occidentale fac mereu uz. Ieșind în stradă, tinerii noștri compatrioți au ținut să-i înfrunte pe comuniști cu arma preferată a acestora. Este și acesta un motiv în plus pentru care întregul exil românesc trebue să aducă mulțumiri organizatorilor demonstrației de protest dela Washington. Iată numele lor: Adam Alb, Nicolae Constantinescu, Valentin Cantor, Constantin Manta, Dan Moldovan, Virgil Popescu, Nic. Ștefan Stănescu și Mihai Vânătoru.

Cu mult timp înainte, cuprinși de panică, cei dela ambasada reseristă au schimbat programul și ora recepției din ziua doliului național, zi trasformată de ei în „sărbătoare", au cerut patronilor dela București să le trimită „întăriri" și au intervenit la autoritățile americane pentru ca acestea să interzică demonstrație proiectată. Organizatorii demonstrației nu s'au lăsat însă intimidați și au rămas la hotărîrea luată, luându-și obligația față de autorități de a opri coloana de demonstranți la 150 m distanță de clădirea ambasadei.

Au pornit din față bisericii române Sf. Dumitru din New York, cu 30 de mașini, fiecare mașină transportând 4—5 persoane. Toate mașinile purtau drapele românești îndoliate și pancarte cu lozinci în limba engleză: „Independența și naționalismul lui Ceaușescu sunt minciuni, Comunismul nu este românesc, Lăsați familiile noastre să vină la noi, Dați-ne copiii, Basarabia și Bucovina sunt pământuri românești, Comuniști, lăsați pe copiii să-i cunoască pe Dumnezeu, Pentru soția din țară, un om face greva foamei la New York (NN. Virgil Popescu care a făcut greva foamei timp de două săptămâni în fața clădirei ONU), Românii vor să fie liberi și nu sclavi..." Așa ceva nu mai văzuse Washingtonul nici când... Pe parcurs, trei mașini s'au detașat de coloană și — escortate de polițiști — s'au îndreptat spre Casa Albă, unde au fost predate memoriile individuale ale acelora care cereau să li se reîntregească familia, precum și un memoriu general asupra stărilor de fapt și a regimului de teroare din România de astăzi.

După ce coloana motorizată a parcurs mai multe străzi, demonstranții s'au dat jos din mașini în apropiere de clădirea ambasadei reseriste, continuând să demonstreze pe jos și având în fruntea coloanei pe Părintele Dr. Florian Gălău, parohul ortodox român din New York. Trecătorilor li s'au distribuit manifeste. Nu s'a produs nici cel mai mic incident. În încheere, a luat cuvântul doctorandul Nicolae Dima care, după ce a mulțumit participanților, a spus că aceasta a fost prima manifestație a generației tinere. Această generație, deși crescută și educată sub comuniști, respinge comunismul în totalitatea ei, respinge toate formele de neo-marxism pe care anumiți intelectuali din țările occidentale le vânătură necontenit și respinge orice fel de colaborare, în orice domeniu, cu regimul comunist.

La ora când vă scriu, Virgil Popescu este în a 11-a zi de greva foamei...

Corespondentul Stindardului din New York

Apărarea Europei occidentale

de General Platon CHIRNOAGĂ

Din frământările politice internaționale care după al doilea război mondial au agitat continentele pământului, a rezultat pentru America de Nord și Europa Occidentală necesitatea de a-și organiza apărarea în fața unei probabile agresiuni ruse.

Deja Winston Churchill, în cuvântarea pe care a ținut-o la Fulton în Martie 1946, a atras atenția lumii occidentale asupra pericolului rusocomunist, când a spus „mi se pare că am tăiat porcul greșit", înțelegând prin aceasta că războiul trebuia să se termine cu distrugerea Rusiei comuniste și nu a Germaniei național-socialiste. Anexiunile teritoriale făcute de Rusia în detrimentul vecinilor ei europeni, instalarea brutală a regimurilor comuniste în țările acestor vecini terminată în 1948 cu lovitura de la Praga și, în sfârșit, expansiunea comunistă în China, au deschis ochii oamenilor politici occidentali și i-au obligat să se organizeze într'un pact de alianță — O.T.A.N. (N.A.T.O.) — în scopul de a se apăra în contra unor eventuale veleități expansioniste rusești.

În Europa de Vest apărarea cuprinde un grup de forțe clasice terestre compus din M. U. americane, engleze, franceze, benelux și germane, dar se bazează mai ales pe acoperirea strategică a armelor nucleare ale Statelor-Unite.

Rusia și-a organizat și ea forțele prin pactul de la Varșovia și a început o uriașă cursă a înarmărilor cu Statele-Unite. Efortul rus în domeniul armelor nucleare a fost din ce în ce mai îngrijorător, pe măsură ce se apropia de realizările de fabricație ale Statelor-Unite. În ultimii ani ajungând la egalitate — Rusia având chiar o oarecare superioritate — s'au început tratative între aceste două mari puteri nucleare pentru oprirea cursei înarmărilor, care nu mai putea fi suportată nici de o parte, nici de alta.

Prin acordul numit S.A.L.T. s'a ajuns la o neutralizare a forțelor nucleare strategice ale Statelor-Unite și ale Rusiei. Au rămas însă armele nucleare tactice cu bătaie mijlocie. Rusia dispune de circa 700 de astfel de arme îndreptate asupra Europei occidentale. În eventualitatea retragerii forțelor clasice americane din Europa, Rusia ar putea foarte bine folosi aceste arme nucleare ca să facă presiuni politice și să creieze situații extrem de încordate, care ar putea să ducă la răsturnări profunde politice în favoarea partidelor marxiste din țările vest-europene.

De aici necesitatea pentru Anglia și Franța, nu numai de a-și menține armele lor nucleare, dar și de a face toate eforturile ca să le înmulțească, așa fel în cât să reprezinte o adevărată „forță de disuasiune". Sigur, se poate spune că față de puterea atomică rusă, mijloacele franco-engleze sunt neînsemnate și nici odată nu vor putea să se compare ca putere de distrugere și număr cu acelea ale Rusiei. Prin urmare fabricarea armelor nucleare de către cele două puteri europene occidentale va provoca numai cheltuieli enorme fără să se atingă scopul militar dorit. Asta este adevărat numai în aparență. În realitate nu numărul de bombe nucleare dictează puterea de disuasiune, ci capacitatea de distrugere a fiecărei bombe în parte. Dacă o țară dispune de 100 de bombe nucleare, și din acestea numai zece ar avea șansa să-și atingă obiectivele, adică să distrugă zece mari orașe, este suficient pentru ca adversarul care dispune de 1000 de bombe să fie obligat să se abțină de a împinge șantajul politic până la aruncarea bombelor. Prin urmare, dacă Franța și Anglia vor dispune de forțe nucleare de disuasiune în raport cu puterile lor financiare, vor putea împiedeca Rusia sovietică să facă presiuni politice asupra guvernelor din Europa Occidentală, ca să le impună soluții politice inacceptabile. În ori ce caz va da mult de gândit Moscovei înainte de a se decide să-și ia riscul unui război în această parte a lumii.

De aceia asistăm la această înverșunată propagandă în toată lumea, în contra experiențelor nucleare franceze făcute la Mururoa. Comuniștilor și prietenilor lor nu le convin ca în Europa să existe alte puteri dotate cu armament nuclear în afară de Rusia, și încearcă să ridice opinia publică mondială în contra Franței pe această

(urmare în pag. 9)

SCOLII

Mecanismul renegării

Privesc cu ochi treji de insomnie la abjurările în serie provocate de serviciile psihologice de la București. E de neconceput: atâția oameni au batjocorit o libertate pe care n'au meritat-o. De „dincolo" le forțează, cu metode elementare, mâna și buzele să renege unul din puținele bunuri durabile ale acestei lumi: trecutul care le-a clădit ființa.

Cât de simplu e procedeul. Mai întâi stabilirea „greșelii în doi timpi: 1° ești vinovat pentru că ai avut cutare opțiune civică ori politică, 2° trebuie să simți și să mărturisești public că ești vinovat. Victima este impregnată de sentimentul culpabilității — firește imaginare — până la punctul când aceasta începe să creadă că „nu injustiția lor ci propria sa păcătoșenie e cauza suferințelor sale". Apoi urmează penultima etapă: trădarea de sine, a prietenilor, a camarazilor, fapt care conduce nu numai la un cerc de fier vicios — acum culpa e **reală** — ci și la renunțări suplimentare. Coborîrea pantei nu mai poate fi oprită. Nenorocitul iese din mediul în care găsise echilibru și siguranță morală: organizațiile, grupările, familiile biologice și spirituale — într'un cuvânt toată armatura existenței sale. Declară public sub semnătură: „mă rup de trecut, îl abjur, nu e al meu!" Procesul a luat sfârșit. Cortina! Biata zdreanță sufletească rămâne singură, bătută de toate vânturile. Trădându-i pe alții s'a trădat pe sine însuși. În trecut nu mai are niciun sprijin loial, iar în prezent cei care l-au captat îl resping și ei rânjind. „Reabilitarea" a fost doar nadă. E complet izolat și îmbrâncit către ultimul conflict: disoluția psihologică prin frică. (cf. J.A.C. Brown, **Techniques of persuasion. From propaganda to brainwashing,** Pelican A 604, pp. 279—280.

Priviți la cazurile cele mai tragice (nu le mai numesc). Au trecut „dincolo" cu arme și bagaje pentru bani sau „onoruri". Azi nu mai sunt nicăieri: nici acolo, nici aici. Au anulat trecutul din care au crescut. Nu mai au rădăcini. **Singurul antidot contra contagiunii este constanța în fidelitate, singura tactică — strângerea rândurilor.**

E ceea ce spune atât de limpede și concis ultimul aed hellenistic al vremii noastre, K. P. Kavafi:

> Basileul kyr Manuel Komnenos,
> într'o posacă zi de septembrie,
> simți că moartea e aproape. Astrologii
> (cei plătiți) ai curții gângăviră
> **că va mai trăi ani mulți.**
> Și-n timp ce aceștia discutau,
> el își aminti de datina străveche părăsită
> și din chiliile monahilor
> puse să-i aducă veștmintele bisericești,
> le îmbracă cu bucuria de a căpăta
> chipul umil de preot ori călugăr.
>
> **Ferice de acei ce cred,**
> **și asemeni basileului kyr Manuel își**
> **încheie viața**
> **îmbrăcați smerit doar în credința lor.**

Aici e cumpăna apelor și unica alegere. „Ceilalți"? I-a portretizat și pe ei, de mult, divinul Florentin:

> Nu le rămâne nici măcar speranța morții
> Iar viața lor oarbă e atât de josnică
> încât râvnesc la orice alt destin.
> Grația și justiția îi disprețuiesc:
> să nu vorbim de ei, privește și treci mai
> departe.
>
> (Inf. III, 46—51)

Ikaros

Mă întorc iar la vechiul mit al Helladei educatoare și desigur că noi, cei hrăniți de cultura greco-romană, îl înțelegem **altfel** decât Yukio Mishima, care avea totuși o excelentă pregătire clasicistă.

Către un țel înalt nimeni nu se poate avânta decât „cu aripi de ceară. Și e normal ca ele să se topească de dogoarea ideilor incandescente. Cert, prăbușirea din înălțimi e în firea lucrurilor; doar tărîtoarele nu riscă nimic (cum ar cădea mai jos!). Așa e regula jocului și acesta e prețul. Beția urcușului nu poate fi gratuită.

Hetairoi! cum zicea homericul Ulysse (adică „camarazi"), să nu ne tânguim de viața noastră. Ea ne dăruește **tot** ceea ce cerem cu îndrăzneală și altă valoare nu are decât cea pe care **noi** o punem în ea. Vom plăti scump, desigur, dar marile elanuri sunt antinomice economiei.

Ikaros a fost un om fericit. A contemplat orizonturile îngăduite doar zeilor și s'a prăbușit zâmbind biruitorul. Sunt clipe care egalează veșnicia.

La despărțirea de Nichifor Crainic

L-am cinstit aici din primele numere ale acestei publicații. Pentru că a fost unul din marii poeți de carat mijlociu — l-aș situa alături de Goga și Pillat — care a cântat cu fervoare și accent propriu șesurile din care și-a tras **singura** sevă. Ziaristul, filosoful culturii, teologul se situează însă în primele rânduri ale culturii românești interbelice. L-am elogiat pentru că a fost conducătorul „Gândirii" — marea revistă de orientare sufletească. (Spanacul de la „Sburătorul" — unde era insultat Vasile Pârvan și hitirisit Ury Benador — interesează doar literatura yiddish de limbă română). L-am onorat mai ales pentru că a luat riscul de a se angaja trup și suflet în marea noastră cruciadă anti-bolșevică, în timp ce toți castrații voiau să se întoarcă „înapoi la Maiorescu". (Substratul comunist al parolei e azi evident; ea însemna dezarmarea luptătorilor, retragerea în olimpianism, în momentul când trânta era pe viață și pe moarte. Un echivalent al formulei de azi: „vedeți-vă de rosturile voastre"). Și acel risc, fără nicio rezervă mintală, Nichifor Crainic l-a asumat până la capăt. După dezastru nu s'a pus la adăpost, deși ar fi putut găsi și el un sălaș tihnit aiurea. A rămas acolo să plătească. Și a plătit cumplit, până la ultima picătură de sânge, vreo douăzeci de ani în închisoare, restul în afara gratiilor dar cu zgardă.

Când, stors de puteri, a fost pus să scrie la „Glasul patriei", aici l-am apărat căci noi știam ceea ce alții, în confortul lor, ignorau — anume că fiecare pilulă din medicamentele de care avea nevoie era plătită cu un rând scris. Numărați șirurile trasate „în libertate și veți afla **cum** și-a supraviețuit sieși Nichifor Crainic. Nu, nu-i vom face apologia. Ne doare că, în fața mormântului său, nu putem pleca steagurile noastre de luptă. Dar nici nu puteam lăsa să treacă anonimă, ca în presa RSR, plecarea unui cântăreț care din lira sa spartă, cu coarde sfărâmate, a mai putut să scoată aceste scâncete de rămas bun.

Somn blând — Nichifor Crainic! Să te vegheze îngerii lui Damian și să te mângâie Cei care ți-a apărut în grâu odinioară.

Despărțire

De pe un vârf de munte mă voi sui pe-un nor;
Zi grea, posomorită, va fi o zi de-adio,
Când inima de tine fâșii mi-oi deslipi-o,
Amară frumusețe, pământ rătăcitor.
Și voi strivi sub pleoape tot spațiul dimprejur;
Și voi lua durerea pe norul meu șalupă,
Ritmată de arhangheli la proră și la pupă,
Cu aripile vâsle pe valuri de azur.
Oceane de lumină m'or lumina rotund.
Prin stele-arhipelaguri șalupa mea să treacă,
Iar tu, sărmană lume, să-mi pari o piatră seacă
Pe veci rostogolită în hăuri fără fund.
Mă va purta tăcută pe crestele de hău
O pretutindeneacă vibrare de lumină,
Mă va topi o boare de muzică divină,
Despovărat de sgura părerilor de rău.

TU

Tu care te ascunzi'n eterna-Ți amiază
Și lumea o spânzuri în haos de-o rază,
Mătanie Ție și slavă.
Izvor nevăzut al văzutelor linii,
Mă scalzi și pe mine în baia luminii
Un mugur de carne firavă.
Că-s duh învelit în nălucă de humă
Sunt om odrăslit dintr'un tată și-o mumă
Dar sunt neräspuns la'ntrebare:
Ce glas e dator să-mi răspundă'ncotro e
Oceanul de spumă ce icnind fără voie
Svârlitu-m'a viu în mișcare?
Căci toate izvoadele tainelor noastre
Sunt mult mai presus de arhangheli și astre
În veșnica Ta'nțelepciune.
Părinte, în ceruri sunt aburi în aburi
Și-asemenea apei ce'nghiață pe jgheaburi,
Prind coaje de carne din spațiu.
Tu cugeți — se naște,
Iubești — înflorește,
Respiri — și vibrează
De-adâncul luminii nesațiul.
De Tine mi-e foame, de Tine mi-e sete,
Fac dârâ de umbră acestei planete
Și-s spumă de soare pe creste
Căci sunt întru Cel care este.

Pe culmile descreierării

Un amic îmi spunea că, în fiecare dimineață, se deșteaptă îngrozit, cu coșmar anticipat, gândindu-se la ce mișelie zilnică îi va aduce poșta ori ziarele.

Azi — 26 iunie 1973 — citesc sub pana unui om pe care l-am respectat pentru marele său talent, pentru discreta rezervă — pe care o credeam pură — niște rânduri demențiale. Când eram student la Paris, sfios și anonim, îl contemplam de departe pe E. M. Cioran, Românul care scria ca Pascal și Valéry. Nu l-am vorbit și nu i-am strâns mâna niciodată. Îți mulțumesc, Doamne, căci cu ce isop ar trebui să mă spăl azi de asemenea spurcare?

Dar iată ce fantasmagorii povestește feciorul preotului din Rășinari, care se declară și ateu și bogomil, lui François Bondy, ziarist germano-austro-ungaro-helveto-francez:

„Cioran: Sunt omul cel mai inactiv din Paris. Doar o curvă fără mușterii e mai leneșă decât mine.

Bondy: Se spune că ați avut simpatii pentru ea [i. e. Garda de Fier, varianta românească a Fascismului, sic!]

Cioran: Garda de Fier, din care de altfel n'am făcut parte, a fost un fenomen foarte ciudat. Conducătorul ei, Codreanu, era un Slav autentic, mai mult tipul unui hatman ucrainean. Ucigașii gardiști erau în majoritatea lor Macedoneni dezrădăcinați; de fapt prin ei se exprima mahalaua României. După cum se spune despre cancer că nu este **o singură** boală, ci un complex de boli, așa era și Garda de Fier — un complex de mișcări și mai degrabă o sectă decât un partid. Se vorbea acolo [în cadrul ei] mai puțin de **Deșteptare națională** decât despre splendoarea morții. Românii sunt în general sceptici, așteaptă puțin de la destin. Așa că Garda era, în general, disprețuită de intelectuali, dar psihologic situația era alta. Există un fel de alienație în acest popor profund fatalist. Iar intelectualii, de care pomeneam și care se plictiseau și decădeau la sate cu diplomele lor, se îndreptau [către ea] în mod natural cu bucurie. Garda de Fier apărea pretutindeni ca doctoria tuturor relelor, a plictisului ba chiar și a sculamentului".

(François Bondy, **Gespräche mit** [...] **E. M. Cioran** [etc.] Europaverlag, Wien, München, Zürich, 1972, pp. 110—125).

*

N'am de gând să apăr aici Mișcarea Legionară — care își are avocații ei calificați — dar istoricul din mine protestează indignat. De 50 de ani pirueta cea mai facilă și mai remuneratoare constă în a acuza de toate păcatele unul din marile seisme spirituale ale nenorocitului petec de sub cer care rămâne pe veci patria noastră carnală. Vorbesc de asasinate politice cei care își ucid periodic președinții; pălăvrăgesc despre terorism cei care doboară avioane civile și trec prin foc nenorocite sate libaneze de chirpici. Desigur, cât va exista România pe lume nu se va putea vorbi fără pasiune despre Mișcarea Legionară. Acesta este prețul înalt pe care **trebuie** să-l plătească vibrațiile care se situează în epicentrul sufletesc al unui act istoric ce iese din comun. Cine poate scrie **azi** fad și nepolemic despre frații Gracchi ori despre Cicero și pierderea libertăților republicii romane? Cine poate menționa calm proscripțiile lui Octavian? Iar noi, cei cu buze arse de setea dreptății și a libertății de cugetare, putem să nu tremurăm gândindu-ne la rugurile lui Giordano Bruno și Jan Hus, ori la abjurarea impusa lui Galilei?

Audiatur e altera pars — vechi principiu de drept roman nu e valabil pentru Mișcarea Legionară, sortită doar să sângere și sa tacă; el se aplică în schimb generos pentru FRELIMO și „partizanii" stângiști de pretutindeni. Premii, note bune și mai ales cecuri grase primesc doar cei care acoperă de oprobii naționalismul românesc. Cunosc foarte puțini istorici cinstiți care să aibă curajul și onestitatea intelectuală de a afirma că fenomenul naționalist din România merită și el un tratament echitabil de vreme ce vorbim „obiectiv" despre căsăpirea reciprocă a Fulanilor, Hausașilor și Iboilor.

Îl urez lui E. M. Cioran — care pentru mine a trecut în rândul neoamenilor — să fie citat cu toate onorurile în „Scînteia" și la viitorul congres mondial al iudaismului. De altfel jubilația **kosher** e pe drum. Dovadă stau această prezentare a trotzkistului Bondy (cucul amicul d-lui Ierunca, moștenitorul filosemitului Lovinescu) și lansarea pe piața USA sub semnătura garantă a unei Susan Sontag.

Și la urma urmei, pentru a încununa o convertire sgomotoasă, nu văd de ce E. M. Cioran nu s'ar tăia împrejur într'o sinagogă din Paris. Bucățica aceea definitorie se plătește cu aur. În plus, cum e obsedat de accidente ... medicale, s'ar pune la adăpost igienic de astfel de necazuri, pe care marele stilist le socotește „literare", demne de metafore și de numele său.

E. LOZOVAN

O națiune însă nu poate decât prin o amenințare de mare și cumplită pedeapsă a-și renega trecutul.

MIHAIL KOGĂLNICEANU

Redacționale și administrative

◆ În pagina 12 publicăm fotografiile a 4 securiști „de vârf" care au făcut parte din suita lui Ceaușescu cu ocazia vizitei acestuia în Germania. Orice informații suplimentare în legătură cu acești securiști sunt binevenite.

◆ Din cauza lipsei de spațiu suntem nevoiți a amâna pentru numărul viitor publicarea unor dări de seamă asupra unor congrese și manifestații românești care au avut loc în Statele Unite și în Canada. Tot astfel, în numărul viitor vom publica, în rezumat, interesante propuneri și sugestii în legătură cu organizarea exilului, propuneri și sugestii pe care le face un tânăr inginer plecat din țară la sfârșitul lui iulie 1973 și aflat acum în Turcia. Vom face loc deasemenea și unei scrisori pe care un fost deținut politic o adresează întregului exil.

◆ Viitorul număr al ziarului va apare către sfârșitul lui decembrie 1973. Începând din 1974 ne vom strădui să scoatem ziarul regulat **la două luni,** aceasta datorită sprijinului masiv pe care l-am primit acum dela prietenii noștri din Statele Unite, din Franța și din Germania.

◆ Rugăm stăruitor să ni se comunice din timp **orice schimbare de adresă,** aceasta pentru evitarea întârzierilor și pentru a ne scuti pe noi de cheltuieli în plus. Am fi deasemenea foarte bucuroși dacă la orice comunicare sau la plata abonamentului, abonatul respectiv ne-ar indica și numărul sub care l se expediază ziarul (numărul care este trecut pe eticheta de pe plic).

COLLECTION „ÉTUDES ROUMAINES"

Pentru a întregi documentarea istorică asupra României, până în prezent am trimis 18 cărți, în mod gratuit, la 250 biblioteci naționale, publice și universitare din aproape toate țările de pe pământ, adică în total 4500 de volume.

Am ales cu predilecție lucrări care privesc drepturile noastre istorice asupra Transilvaniei și Basarabiei, scrise sau traduse în limbile germană, franceză și engleză.

Am început această acțiune în anul 1968, adică în anul în care se împlinea o jumătate de veac dela întregirea României. Scopul propus atunci a fost de a aduce o contribuție la afirmarea drepturilor noastre asupra Basarabiei, precum și acela de a trage cât de cât în cumpănă efectele propagandei ungurești, pe care o presimțeam inversunată. Pentru Unguri, anul 1968 prilejuia o dureroasă aniversare, pe care și acuma refuză să o accepte, aceea a desmembrării imperiului austro-ungar. Un alt scop urmărit prin această acțiune a mai fost și acela de a îndulci puțin umilința ce o simțeam, că în marile biblioteci din străinătate cărți cu privire la țara noastră se găsesc puține, în cazuri fericite, dacă nu chiar de loc, în cele mai multe cazuri. Dacă un jurnalist, un politician, un diplomat, student sau simplu excursionist din această lume, dorește să știe mai multe despre România decât îi spun ziarele și se duce la o bibliotecă ca să caute material informativ, cărți de istorie, cu caracter social, economic, el ar trebui să găsească ceeace caută. Dorința mea a fost și este aceea de a oferi acestui doritor de a ne cunoaște cel puțin parte din ceeace el caută, adică partea care privește ființa noastră istorică.

Această scrisoare însoțește cea de a patra expediție, care în același timp încheie și o etapă, al cărei bilanț îmi permit să-l înfățișez refugiului românesc. Desigur că doresc să continui această acțiune, pentrucă sunt convins că mai sunt multe de făcut.

München, la 15 Aug. 1973

Traian Golea

Dans la Collection ÉTUDES ROUMAINES jusqu'à présent ont réapparu les livres suivants:

En français:

1. **La Roumanie das la guerre mondiale 1916—1919,** par Constantin Kiritzesco. Édition Payot, Paris, 1934, 496 pages.
2. **Origines et formation de l'unité roumaine,** par G. I. Brătianu, Édition Institut d'Histoire Universelle N. Iorga, Bucarest, 1943, 350 pages.
3. **Roumains et Hongrois.** Prémisses historiques, par C. Sassu, Éditions Cugetarea—P. Georgescu-Delafras, Bucarest, 1940, 180 pages.
4. **Les luttes des roumains transylvains pour la liberté** et l'opinion européenne, — Épisodes et souvenirs — par George Moroianu, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1933, 284 pages.
5. **La Bessarabie et les relations russo-roumaines,** par Alexandre Boldur, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1927, 410 pages.
6. **Le litige roumano-hongrois,** par Cornelius I. Codarcea, Tip. Universul, Bucarest, 1937, 184 pages.

Deutsch:

1. **Der Ausrottungskampf Ungarns gegen seine nationalen Minderheiten** — Nach magyarischen Geheimdokumenten — von Zenobius Pâclișanu, Dacia-Bücher Bukarest, 1941, 200 Seiten
2. **Die bessarabische Frage,** — Eine geopolitische Betrachtung — von Dr. C. Uhlig, Ferdinad Hirt in Breslau, 1926, 101 Seiten.
3. **Ihr wahres Gesicht** — Ein rot-weiß-grüner Kulturfilm aus Madjarien — von Viktor Orendi-Homenau, Bukarest, 1941, 62 Seiten.
4. **Die rumänisch-ungarischen Beziehungen,** von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 zu Brașov, Imprimeria Națională, Bukarest, 21 Seiten.
5. **Ein Rätsel und ein Wunder der Geschichte: das rumänische Volk,** von G. I. Brătianu. Bukarest, 1942, 240 Seiten.
6. **Was ist Siebenbürgen?** von Prof. S. Mehedinți, die Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 104 Seiten.
7. **Bessarabien** — rumänische Rechte und Leistungen — von Dr. Ion Frunză, Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 88 Seiten.
8. **Die Vereinigung der Bukowina mit Rumänien,** von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bukovina, Bukarest, 1941, 67 Seiten.
9. **Madjarisches, allzumadjarisches,** — Ein kleiner Beitrag zur Minderheitenfrage in Ungarn, Bukarest, 1940, 18 Seiten.
10. **Was heisst ungarische Nationalität?** Wie man Ungar werden konnte, Z. Pâclișanu, Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 16 Seiten.

English:

1. **Roumania,** Land, People, Civilisation, by N. Iorga, T. Fisher Unwin Ltd., London. 1925, 284 pages.
2. **Rumanians and Hungarians,** Historical Premises, by C. Sassu, Cugetarea — P. Georgescu-Delafras, Bucharest, 1940, 175 pages.

ÉTUDES ROUMAINS
Traian Golea
Gabelsbergerstrasse 26
8 München 2

Contribuția românească la lupta împotriva comunismului internațional

Ofensiva sovietcă dela Stalingrad [III])

de Romulus GROZEANU*

19 NOEMBRIE 1942

La ora 1 dimineața a început să ningă ușor. Apoi s'a lăsat ceață până la pământ. Vizibilitate orizontală: 50 până la 100 m. Vizibilitate verticală: 50 până la 100 m.

În cursul nopții partizanii reușiseră să taie **toate** legăturile telefonice între marile noastre unități, precum și cea mai mare parte a legăturilor telefonice ale marilor unități cu unitățile în subordine . . .

Către orele 6 dimineața Sovieticii declanșează o puternică pregătire de artilerie și de „katiușe", cu concentrare maximă în următoarele sectoare ale frontului apărat de trupele române:

a) În sectorul Corpului 2 Armată: către legătura Diviziei a 9-a Infanterie cu Divizia a 14-a Infanterie, precum și la legătura Diviziei a 14-a Infanterie cu Divizia a 5-a Infanterie, această din urmă divizie făcând parte din Corpul 5 Armată.

b) În sectorul Corpului 5 Armată: la aripa stângă a dispozitivului, adică la legătura Diviziei a 6-a Infanterie cu Divizia a 1-a Cavalerie.

Cu deosebire aci, la legătura Diviziei a 6-a Inf. (Regimentele 10 Dorobanți „Putna". 15 Dorobanți „Războeni", 27 Dorobanți „Bacău", 11 Artilerie Focșani și 16 Artilerie Bacău) cu Div. 1 Cav. (Regimentele 1 Roșiori Arad, 2 Roșiori Timișoara, 11 Călărași Cluj și 1 Artilerie Călărețală Arad), pregătirea sovietică de artilerie este extraordinar de puternică. **Pe un front de aproximativ 4 km Sovieticii trag deodată cu 800 tunuri și „katiuse". Asemenea concentrare de foc nu mai fusese înregistrată nici când în tot cursul războiului.**

Pe acest front de 4 km fiecare petec de pământ a fost răscolit de obuze. Linia noastră de rezistență constând în principiu din grupi individuale sau din ușoare lucrări de campanie, în proporția în care n'a fost total distrusă de focul artileriei sovietice, a fost **literlamente arată** de șenilele tancurilor care, în jurul orei 11, au intrat și în pozițiile de artilerie. Tancurile au trecut peste tunuri. Servanții pieselor au fost striviți sub șenile . . .

Primul eșalon sovietic de ruptură a frontului — plecat dela capul de pod Dewiatkin — după ce a pătruns în linia de rezistență a diviziilor 9 și 14 Inf. române, s'a dirijat:

— o parte către S. V., ceea ce a obligat resturile diviziilor 9 și 11 Inf. române să se **rabată**[6] către S. V., pentru a nu risca să fie încercuite;

— o altă parte a acestui de eșalon de ruptura s'a îndreptat în direcția S. E. încercând și reușind până în cele din urmă să distrugă, în cooperare cu tancurile ce veneau din capul de pod Serafimovici, Divizia a 14-a Infanterie română.

Eșalonul I sovietic de ruptură, plecat din capul de pod Serafimovici, s'a îndreptat:

— o parte către S. V., făcând joncțiunea cu tancurile plecate din capul de pod Dewiatkin și participând la distrugerea Diviziei 11;

— a altă parte a luat direcția S. E., încercuind împreună cu tancurile plecate din capul de pod Kletskaia Corpul 5 Armată român (Div. 5 și 6), precum și Divizia a 15-a Infanterie care se afla în rezervă, în spatele C. 5 A.

Eșalonul I sovietic de ruptură, plecat din capul de pod Kletskaia, a participat cu o parte la încercuirea diviziilor 5,6 și 15. O altă parte a acestui eșalon s'a dirijat către S. E., obligând astfel centrul și aripa dreaptă a Diviziei a 1-a Cavalerie, precum și elemente din Corpul 11 german să se rabată către S. E.

Din cauza lipsei de vizibilitate, Aviația nu a putut participa cu nimic în folosul apărării. Și tot astfel, din lipsă de vizibilitate și pentru că legăturile telefonice fuseseră distruse de partizani în noaptea premergătoare atacului sau, cele care mai existau încă, în cursul pregătirei de artilerie, **nici unitățile noastre de artilerie nu au putut interveni pentru a susține lupta infanteriștilor și a cavaleriștilor, care tot ca infanteriști luptau. Tunarii noștri s'au apărat împotriva tancurilor** sovietice prin trageri directe, în măsura în care vizibilitatea o permitea, adică ochind prin gura țevii, la distanță de 100 metri . . .

La ora 12, când au considerat că linia de registență a fost ruptă și pozițiile de artilerie distruse, sovieticii au lansat al doilea eșalon de tancuri, adică eșalonul de exploatare.

După Mareșalul sovietic A. J. Jeremenko („Stalingrad", Ed. Plon, Paris 1964) acțiunea acestui al doilea eșalon s'a desfășurat după cum urmează:

Debușând dela capul de pod Dewiatkin, Corpul 1 Blindat din Armata 5 Blindată sovietică înaintează aproximativ 30 km, dă bătălia cu Copul 48 Blindat german în regiunea Medvejie și atinge în seara zilei de 22 noembrie Valea Liska, având avangardele la Surovikino.

În ce privește corpurile blindate sovietice, este locul să spunem aci că ficare corp era însoțit de o divizie de cavalerie motorizată. Aceste divizii de cavalerie sovietice **erau dotate cu camioane americane.** La curățirea trenului însă, Sovieticii s'au folosit pe alocuri și de unități călări.

Din eșalonul 2 de exploatare, lansat dela capul de pod Dewiatkin, a făcut parte și Corpul 26 Blindat care a fost nevoit și el să dea lupta cu Corpul 48 Blindat german, anume la Perelazosky, a progresat apoi către S. E. și a atins Donul în ziua de 22 noembrie, ocupând prin surpriză podul dela Kalaci.

Corpul 4 Blindat sovietic, introdus în spărtura dela capul de pod Serafimovici, după ce a lichidat Divizia a 14-a Inf. română, a atins și el Donul la N. de Kalaci.

Armata a 4-a Blindată sovietică, lansată în exploatare dela capul de pod Kletskaia, a socotit că va reuși să cadă în spatele Corpului 11 german, dar nu a reușit. Corpul acesta blindat sovietic a fost nevoit să susțină lupte grele cu Corpul 14 Blindat german ce venea dela Stalingrad. Blindatele germane au reușit să zădărnicească intențiile sovietice (căderea în spatele Corpului 11 german), dar a fost nevoit în cele din urmă să se retragă spre Stalingrad, din cauza terenului neavantajos, a lipsei de carburant și a inferiorității numerice.

Misiunea Corpului 48 Blindat german

Corpul acesta fusese destinat să vină, ca întărire, în ajutorul diviziilor române. La 19 noembrie, în ziua deslănțuirei atacului sovietic, Corpul 48 nu terminase încă concentrarea forțelor de care dispunea.

La ora 9,30 acest corp blindat german trece la atac, pe direcția N. E. către Kletskaia. Pe când era însă în plină mișcare, la ora 10,45 primește ordin direct dela OKH (Comandamentul suprem al forțelor terestre germane) să atace cu direcția N. V. Din cauza aceastei schimbări de direcție de 90 de grade, cât și din cauza gheței, operația a fost și mai mult întârziată, mărind în plus și distanțele între divizii. Diviziile noastre au fost atacate separat de blindatele corpurilor 1 și 26 sovietice, **anume din toate direcțiile.**

În noaptea de 20/21 noembrie, Corpul 48 Blindat german primește ordin să se retragă, trece la execuția acestui ordin, dar în timp ce operația de retragere era în curs, **primește un alt ordin,** de data aceasta dela OKW (Comandamentul suprem al tuturor forțelor armate germane), anume să atace către grupa de divizii române (5,6 și 15) încercuite. Conform noului ordin, atacă pe direcția indicată, dar este la rândul său încercuit de blindatele sovietice, în ziua de 21 noembrie. Susține lupte grele, dar își păstrează coeziunea și capacitatea operativă. În ziua de 23 noembrie Corpul 48 Blindat german primește o neașteptată întărire: **un detașament de 3000 de ostași români, majoritatatea din Divizia a 15-a Infanterie, care reușiseră să lasă din încercuire.** Împreună cu acești ostași români, Corpul 48 Blindat german sparge încercuirea sovietică, pierzând cu această ocazie aproape jumătate din efective, trece Valea Tschir și se instalează în apărare.

Corpul acesta blindat german și-a făcut pe deplin datoria, făcând eforturi considerabile și luptând vitejește. Cum se întamplă însă adesea în situații asemănătoare, trebuia căutat și de data aceasta un țap ispășitor și acesta a fost găsit în persoana Generalui Heim, Comandantul Corpului 48 Blindat german pe care Hitler l-a considerat responsabil pentru situația creată în sectorul Armatei a 3-a române. Generalul Heim a fost imediat exclus din armată și trimis în judecata unei curți marțiale . . .

În ordinul de zi respectiv din 5 decembrie 1942 și pentru a justifica această aspră sancțiune, Hitler spune însă (Heinz Schroetter: **„Les sacrifiés",** Ed. Pierre de Meyere, Paris):

„. . . pe de altă parte, **aliatul Român nu poseda echipamentul indispensabil în mijloace anticar.**

Când a fost lansat atacul **așteptat** al Rușilor, **acest sector de front era relativ subțire."**

Este adevărat, dar se cuvine să adăogăm: 1. Mijloacele anticar fusesră necontenit cerute de noi, dar întârziau mereu să sosească. 2. Frontul românesc nu era relativ subțire, **ci subțire de tot.**

Gruparea General Sion și Batalionul Maior Râșcănescu

În seara zilei de 19 noembrie, după 14 ore dela deslănțuirea atacului sovietic, în sectorul apărat de Armata a 3-a română situația se prezenta astfel:

La Corpul 1 Armată: Divizia 7-a Infanterie, care făcea legătura cu Armata a 8-a italiană, își menținuse pozițiile și nu fusese deloc afectată de ofensiva sovietică. Divizia a 11-a Infanterie, împreună cu elemente din Div. 9 Inf., își rabatase frontul către S. V., fără să fi avut pierderi prea mari.

La Corpul 2 Armată: Grosul Diviziei a 9-a Infanterie suferise grele pierderi și putea fi considerat distrus. Divizia a 14-a Infanterie fusese distrusă în totalitatea ei.

La Corpul 5 Armată: Diviziile 5,6 și 15 Inf. erau acum complect încercuite.

Divizia a 1-a Cavalerie: Aripa dreapta a acestei divizii a reușit să se replieze împreună cu Corpul 11 Armată german spre Stalingrad. Restul diviziei fusese distrus.

Corpul 48 Blindat german, trimis în ajutorul Armatei a 3-a române: încercuit și în luptă cu 2 corpuri blindate sovietice. În concluzie, frontul Armatei a 3-a română fusese rupt pe o lărgime de 35 km, legătura cu Copul 11 Armată german fusese pierdută, două divizii ale acestei armate erau distruse și alte trei încercuite.

Cele trei divizii române încercuite au primit ordin să reziste pe poziții până ce vor fi despresurate. **Ele au respins toate invitațiile la capitulare care le-au fost făcute de Sovietici, începând din ziua de 20 noembrie.**

În dimineața zilei de 22 noembrie 1942, **un avion românesc IAR 39, pilotat de un ofițer de stat-major, print'un zbor razant, reușește să aterizeze în încercuire.** Ofițerul acesta de stat-major ducea cu el ordine pentru comandanții celor trei divizii încercuite și avea misiunea să se informeze asupra situației. După îndeplinirea misiunii, ofițerul a fost rănit la înapoiere de focurile infanteriei sovietice.

Potrivit ordinelor primite, cele trei divizii românești au încercat să iasă din încercuire în noaptea de 22/23 noembrie. **Avangarda acestor divizii, având un efectiv de aprox. 3000 de ostași, sub comanda Generalului Sion, Comandantul Diviziei a 15-a Infanterie, a reușit să iasa din încercuire.** Ieșirea din încercuire a grupării General Sion este un remarcabil fapt de arme pe care istoria militară îl va înregistra.

Restul unităților române, care au încercat și ele, prin acțiuni temerare, să spargă cercul sovietic de împresurare, au fost atacate în flancuri de blindatele sovietice, fiind în cea mai mare parte distruse sau făcute prizoniere. Ieșirea din încercuire a fost o operație necesară, pentru că unitățile nu mai puteau fi aprovizionate nici cu muniții și nici cu alimente. Pe de altă parte, încercarea făcută de Corpul 48 Blindat german de a ajunge până la ele eșuase . . .

Gruparea General Sion a ajuns până la Corpul 48 Blindat german care la rândul său era încercuit. Împreună cu acest corp german, ostașii Generalului Sion au spart și a doua încercuire, au reușit să treacă Tschirul, ocupând apoi poziții pe malul occidental al râului.

Am spus mai sus că restul trupelor rămase în încercuire au fost în cea mai mare parte distruse sau făcute prizoniere. Excepție a făcut un batalion din Regimentul 15 Dorobanți „Războeni" în compunerea căruia intrau țărani din județul Neamț. Este vorba de batalionul comandat de Maiorul Gheorghe Râșcănescu, batalion care făcea parte din Divizia a 6-a Infanterie. Maiorul Râșcănescu și-a scos batalionul din încercuire pe cont propriu, anume în ziua de 23 noembrie. După 16 ore de marș, cu efectivele intacte și dispunand de tot materialul cu care fusese dotat, batalionul acesta ajunge în apropierea unui aerodrom german ocupat de avioane de bombardament în picaj „Stuka". Aerodromul era însă încercuit de blindate sovietice. Germanii se apărau cu disperare . . . Văzând situația, Râșcănescu își pune imediat batalionul în dispozitiv de atac, distruge o parte din tancurile sovietice, le pune pe fugă pe celelalte și despresoară astfel aerodromul, spre uimirea camarazilor germani. **Acțiunea Batalionului Râșcănescu a avut un efect reconfortant asupra tuturor unităților învecinate.**

Chemat la Cartierul General al Führer-ului, Râșcănescu a fost decorat de Hitler în persoană cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer, fiind primul ofițer român în grad de maior care a primit această înaltă distincție.[7]

Sovieticii au deslănțuit atacul în funcție de condițiile meteorologice . . .

Recapitulând pe scurt cele întâmplate la Cotul Donului, se poate spune că atacul sovietic dela 19 noembrie 1942 în sectorul Armatei a 3-a române, s'a produs, în eșalonul de ruptură al frontului, cu un număr extraordinar de mare de unități blindate. Cifrele exacte nu se cunosc nici până astăzi. Sovieticii nu au făcut niciodată precizium în această privință.

Tot astfel, în eșalonul 2 de atac, acel de exploatare a succesului, Sovieticii au pus în acțiune un număr neobișnuit de mare de mari unități, anume 3 corpuri de armată blindate și 3 divizii de cavalerie-moto. Datorită unor asemenea forțe, Sovieticii au putut face pătrunderea în adâncul dispozitivului Corpului 2 Armată român. Lăsând la o parte superioritatea zdrobitoare a materialului de care dispunea inamicul, **fiecare soldat român trebuia să înfrunte cel puțin șase soldați sovietici.**

În afară de câștigul de teren și de succesele strategice, Sovieticii au distrus sau au capturat 4 divizii de infanterie române, precum și jumătate din prima noastră divizie de cavalerie.

Succesul atacului sovietic se datorește, în primul rând, condițiunilor meteorologice care, **pe timp de 5 zile,** nu au permis nici un fel de activi-

(urmare în pag. 4)

(Foto SMP Armata a 3-a)

Maiorul Gheorghe Râșcănescu
comandant de batalion în Regimentul 15 Dorobanți „Răsboeni", erou al rezistenței naționale.

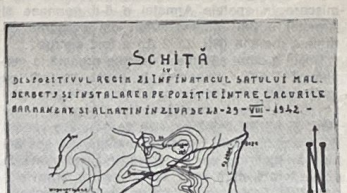

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Dispozitivul Regimentului 21 Infanterie „Ilfov" la 25 august 1942, după cucerirea satului Mal. Derbety și instalarea între lacurile Barmanzak și Almatin din Stepa calmucă, la aprox. 60 km la sud de Stalingrad.

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Stepa calmucă, teren plan fără nici un fel de acoperire. În primul plan: trenul de luptă al unui batalion din R. 21 Inf. „Ilfov".

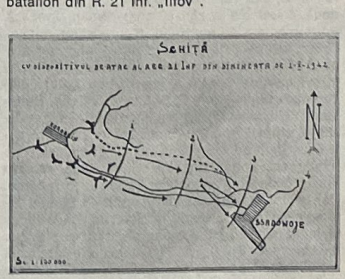

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Dispozitivul de atac al Regimentului 21 Infanterie „Ilfov" pentru cucerirea localității Ssadowoje (1 oct. 1942).

---

o Vezi „Stindardul" Nr. 120/121 și Nr. 122/123.

6 **A se rabate,** termen militar = mers înainte cu schimbare de direcție, spre stânga sau spre dreapta, cu 20 de grade sau chiar mai mult, pentru a ieși din încercuire. Rabaterea poate fi folosită și la încercuirea inamicului.

7 După capitularea dela 23 august 1944, Gheorghe Râșcănescu, avansat între timp la gradul de Lt. Colonel, a continuat să lupte împotriva trupelor sovietice, oprind timp de 48 ore înaintarea blindatelor rusești în fața satului Cracaoani din județul Neamț. A dispărut apoi în munții împreună cu câțiva ostași credincioși. Cum l-a fost sfârșitul, nimeni nu știe până astăzi. Râșcănescu a intrat în legendă.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

Ofensiva sovietică dela Stalingrad III.

(urmare din pag. 3)

tate a aviației de luptă, fapt care este consemnat și de Generalul von Richthofen în „Jurnalul de marș al Flotei a 4-a aeriene germane."

Ofensiva sovietică fusese pregătită inițial pentru 9 sau 10 noembrie (Maréchal A. J. Jeremenko: **„Stalingrad"**, Ed. Plon, Paris 1964), Mareșalul Jukov, primul adjunct militar al lui Stalin, sosind la Stalingrad înainte de această dată, pentru a verifica preparativele. Ofensiva a fost însă amânată, ținându-se seama de previziunile meteorologice și de cunoștințele climatologice locale. Începând dela 19 noembrie era prevăzut, **pentru o durată de o săptămână,** timp foarte prost la Cotul Donului...

Ținând seama de aceste previziuni meteorologice, orientarea tancurilor s'a făcut **la busolă** (metodă introdusă cu mult înainte de Germani), prin **radio-faruri,** exact ca la aviație și prin **orientarea în teren de către partizanii și agenții depuși în zonă noaptea de către avioanele sovietice U 2.**

Cu toate aceste măsuri, multe patrule de tancuri sovietice s'au rătăcit, au rămas în pană de carburant și au fost distruse de trupe române aflate în spatele frontului, cu deosebire în zona Diviziei a 15-a Infanterie română. Pentru a ilustra și mai bine situația, socotim necesar să redăm mai jos câteva din însemnările Generalului von Richthofen, Comandantul Flotei a 4-a aeriene germane:

„19 noembrie

Asătăzi de dimineață Sovieticii au trecut la atacul așteptat de mult timp. Atacând din capul de pod Kremenskaya și mai la Vest, ei au reușit să facă o spărtură pe front larg la aripa stângă a Armatei a 6-a germane, către Tschir.

Informațiile care ne parvin sunt contradictorii, este însă sigur că blindatele sovietice sunt în mișcare în spatele Armatei a 6-a germane și Armatei a 3-a române. Unul din corpurile de armată române (**NN.** C. 2 A.) a fost distrus...

Rusul a știut să utileze vremea proastă la maximum. Ploaia, ninsoarea și ceața jivrantă **au împiedecat orice ieșire a aviației.** Este imposibil să se execute bombardamentul trecerilor peste Don. Și tot imposibil este să se obțină o vedere de ansamblu prin cercetare aeriană. Să sperăm că Sovieticii nu vor reuși să împingă până la calea ferată care este vitală pentru aprovizionare (**NN.** Este vorba de calea ferată Tacinskaia-Morozowskaia).

20 noembrie

Timp foarte prost. În ansamblu, **infanteria sovietică nu a progresat pe frontul Donului.** În schimb, blindatele lor străbat terenul în toate sensurile în spatele liniilor noastre".

Mai departe, Generalul von Richthofen spune că dacă vremea s'ar îmbunătăți doar pentru scurt timp **o intervenție energică aeriană ar lichida întreaga întreprindere sovietică.**

„21 noembrie

Nu putem zbura nicăeri. Timp rău peste tot... Imposibil a se acționa undeva defensiv... Terenurile de aviație plasate în Cotul Donului, în regiunea Kalaci, au fost ocupate de Sovietici. Escadra a 2-a Stuka a avut pierderi. Avioanele de asalt de sub comanda Lt. Colonelului Hitzschold au putut să se salveze în ultimul moment.

23 noembrie

Cerul se luminează puțin în regiunea Donețului, dar timpul se menține prost în regiunea ofensivei sovietice, așa că nu putem executa nici o misiune aeriană, pentru a ne face o idee de situație.

24 noembrie

Timpul s'a îmbunătățit puțin în sectorul Don-Stalingrad. Toate escadrilele de care dispunem au fost deslănțuite contra blindatelor, trupelor și coloanelor sovietice. Aceste escadrile au distrus un oarecare număr de blindate. Cu siguranță, Sovieticii au avut pierderi grele..."

Armata a 4-a română la Sud de Stalingrad

La 3 august 1942 două divizii din Corpul 6 Armată român, corp aflat la acea dată sub ordinele Armatei a 4-a Blindate germane, **trec Donul** în regiunea Est Tormosin- Basse-Kurmoiarsk. Alte două divizii ale aceluiași corp român urmează. Performanțele de marș ale infanteriștilor români, sfrăbătând zeci de kilometri prin praful stepei și pe o căldură de 50 de grade, sunt elogios scoase în evidență de Generalul Hans Doerr (**„Der Feldzug nach Stalingrad"**, E. S. Mittler & Sohn, Darmstadt 1955, pag. 35). În regiunea gării Gnilloaxaiskaya, trupele române sunt atacate de forțe sovietice, mult superioare în număr și susținute de numeroase unități blindate. Și de data aceasta lipsa mijloacelor antianticar obligă la o repliere. Dar și unități germane din Corpul 48 Blindat întâmpină dârză rezistență la Nord de Plodowitoye și în regiunea gării Abganerowo. Un contraatac executat de Divizia a 94-a Infanterie germană restabilește legătura cu trupele române care înaintau pe direcția N. V. de Abganerovo.

Între timp, pe podul de vase dela Potemkinskaya pot fi aduse întăriri: două divizii germane și elemente din Corpul 7 Armată român. Rușii aduc și ei întăriri în acest sector, întăriri care trec Volga pe la Cerni Jar și înaintează în flancul neacoperit al frontului germane-român (**NN.** În această fază Corpul 6 Armată român se afla la centrul dispozitivului) spre Malyie-Derbety.

Ajungând până la 20 km distanță de Volga, în regiunea Krasnoarmeisk, Armata a 4-a Blindată germană și-a oprit înaintarea... Hotărîre fatală! Dacă Rușii ar fi fost scoși la acea dată din Krasnoarmeisk și din Beketovka, trupele lor care rezistau în interiorul Stalingradului ar fi primit probabil lovitura de moarte... În loc de aceasta, comandamentul acestei armate germane a decis scoaterea pe eșaloane a Corpului 48 Blindat din dispozitiv și concentrarea lui în zona N. V. de gara Abganerowo, pentru a trece de aci la atac, pe direcția Nord, către Stalingrad. La 29 august, corpul blindat german a trecut într'adevăr la atac, reușind să înainteze relativ repede și trecând după 48 de ore râul Tscherwlemaya la Plantador, la 3 km est de Gavrilowka.

În marșuri forțate, Divizia a 20-a Infanterie română, sosită și ea pe front, reușește să ajungă la înălțimea Diviziei a 24-a Blindată germană care se afla la extremitatea nord-estică a dispozitivului, călare pe calea ferată Basssargino-Novo Rogatschik.

Ambele divizii trec imediat la atac, în direcția N. E. La 2 septembrie ele stabilesc legătura cu Armata a 6-a germană în apropiere de Jablotschnyi și cuceresc în aceiași zi gara Woroponowo, la numai 10 km Est de Stalingrad. A doua zi, 3 septembrie 1942, **cele două divizii ajung pe înălțimile de pe malul occidental al fluviului Volga.**[8] Pentru atacul comun al Armatei a 6-a germane asupra orașului Stalingrad, vărsarea râului Tzaritza în Volga consituia acum linia despărțitoare între cele două armate...

Se pune astăzi însă întrebarea dacă, înainte de a se trece la atacul asupra Stalingradului, nu ar fi fost mai bine să se pună mâna pe punctul de trecere peste Volga dela Beketovka, pentru a tăia astfel posibilitatea Rușilor de a aduce întăriri prin acest punct, așa cum dealtfel aceștia au făcut-o la scurt timp după aceea. Comandamentul suprem germna luase altă decizie: Stalingrad...

În lupte grele, unități germano-române cuceresc nître 11 și 15 septembrie periferia sudică a orașului Stalingrad, vechiul Tzaritzin, rămânând ca orașul propriu zis să fie cucerit de Armata a 6-a germană.

Divizia a 20-a Infanterie română ocupă poziții în regiunea Ivanovka, trecând sub ordinele Corpului 4 Armată german. În a doua jumătate din septembrie 1942, dispozitvul Armatei a 4-a Blindate germane, făcând front spre Est, era următorul:

— Corpul 4 Armată german, constituind flancul stâng, în fața localității Beketowka, cu flancul drept la Ivanovka;

— Corpul 6 Armată român **(minus Divizia 20) desfășurat pe un front extrem de larg,** apărând linia Mal. Derbety-Tundutowo și defileurile dintre lacurile Sarpa, Tzatza sau Zaza și Bartmamtsak.

— Între Copul 6 român și Divizia a 16-a moto germană, care opera în regiunea Elista-Astrahan, exista un gol de aprox. 180 km, care a fost ulterior în parte ocupat de Corpul 7 Armată român și de elemente din Corpul de Cavalerie comandat de Generalul Popescu-Picolo (Div. 5 Cav., Div. 8 Cav. și Detașamentul Korne).

Pentru a micșora presiunea Armatei a 4-a Blindate germane către Stalingrad și pentru a ocupa poziții favorabile în vederea ofensivei lor în pregătire, Sovieticii au declanșat spre sfârșitul lui septembrie o serie de atacuri în regiunea dintre lacuri, regiune aflată la Sud de Stalingrad și apărată de corpurile 6 și 7 române. Rușii au atacat concomitent cu două armate, deci cu efective de cel puțin trei ori mai mari decât ale celor două corpuri române, cu Armata 57 la Nord și cu Armata 51 la Sud. Sovieticii au atacat în dimineața zilei de 25 septembrie, prin surprindere, fără nici o pregătire de artilerie. Pentru fiecare defileu în parte, atacul a fost dat cu două divizii de infanterie sprijinite de care de luptă și însoțite de artilerie suplimentară și de trupe de geniu. După 6 ore, defileurile au fost ocupate și imediat minate anticar și cu mine de infanterie. Organizarea defileurilor în apărare era în realitate o operație de camuflaj, Sovieticii vrând să demonstreze în felul acesta că pe viitor n'ar avea intenția să atace din această direcție. Românii s'au apărat cu îndârjire și au avut pierderi grele, dar n'au putut face față presiunei inamicului, pentru aceleași motive pa care le-am semnalat și în bătălia dela Cotul Donului: lipsa materialului de luptă împotriva tancurilor și mărimea sectoarela pe care fiecare divizie trebuia să le apere. Când o divizie este nevoită să țină un front de 20 până la 25 km, concentrarea focului de artilerie la punctele nevralgice nu este posibilă și nici rezervele nu pot fi manevrate în timp util pentru a putea trece la contraatac. În plus aci, în Stepa calmucă, terenul era cu desăvârșire plan, fără obstacole naturale care ar fi permis organizarea unei linii de rezistență, putând într'o oarecare măsură să compenseze mărimea sectorului și dispozitivul subțire.

La 29 septembrie, Armata 51 sovietică atacă din nou, de data aceasta cu o formație specială, în compunerea căreia intrau:

— Divizia 302 Infanterie,
— 1 brigadă blindată,
— 1 brigadă de artilerie anticar,
— 1 brigadă mortiere de gardă și
— mai multe detașamente de unitățî de cercetare, **purtând în parte uniforme germane și române** și care fuseseră pregătite la un centru de instrucție din Astrahan.

[8] O patrulă din escadronul din Sebeș Alba al Regimentului 7 Călărași (Grupul de Cercetare al Diviziei 20) și-a scăldat caii în Volga. Ținem să facem această precizare pentru cercetătorii de mai târziu ai epopeei noastre din Răsărit.

În prima fază, detașamentele de cercetare mai sus amintite s'au infiltrat în cursul nopții în pozițiile românești, au pus mâna pe linia de rezistență în sectorul de efort și au tăiat legăturile telefonice. După aceea, care de luptă au fost lansate pe direcția Ssadovoye, localitate situată la aprox. 25 km de prima linie și unde se afla postul de comandă al Diviziei a 4-a Infanterie română. Un ofițer din comandamentul acestei divizii organizase aici o serbare la care, în afară de echipa artistică a diviziei, participau și localnici cu echipe folklorice ruse și calmuce. La serbare fuseseră invitați mai toți comandanții de unități din regiune... Rușii fuseseră informați din timp despre toate acestea. Pătrunderea lor adâncă a produs panică la formațiile de spate care, pentru prima dată, se vedeau mitraliate și luate sub focul tunurilor anticar. Pentru restabilirea situației a fost nevoie să se aducă Divizia a 16-a Blindată germană dela Stalingrad. Localitatea Ssadovoye a fost însă recucerită de ostași din Divizia a 4-a română pe care Colonelul Casian, Comandantul Regimentului 2 Artilerie, l-a adunat în grabă și a pornit apoi cu ei la contraatac).[9]

Acțiunea sovietică dela Ssadovoye a fost desigur cea mai spectaculară, în Stepa calmucă însă, tocmai din pricina că dispozitivul era foarte subțire, asemenea întâmplări erau la ordinea zilei...

Atacul general

Conjugând acțiunea cu ofensiva deslănțuită la 19 noembrie în Cotul Donului. Sovieticii atacă sectoarele aparate de corpurile 6 și 7 române cu puternice elemente blindate, anume la 20 noembrie.

Efortul atacului era prevăzut pe două direcții:

— la Nord, atac principal dat de aripa stângă a Armatei a 64-a și a Armatei a 57-a sovietice;

— la Sud, atac dat de Armata a 51-a sovietică.

Pentru acest atac, stânga Armatei a 64-a, în afară de trupele existente, a fost întărită cu 3 divizii de infanterie (38, 157 și 204), iar în eșalonul 2 cu Brigada a 154-a Infanterie de Marină.

Armata a 57-a a fost întărită la flancul el drept cu 3 divizii de infanterie (36, 169 și 422), o brigadă de infanterie de marină (143), iar în eșalonul 2 cu Copul 13 Blindat, în compunerea căruia intrau 3 brigăzi moto și 5 brigăzi care de luptă.

La rândul ei, Armata a 51-a a fost întărită cu 3 divizii de infanterie (15, 126 și 302), iar în eșalonul 2 cu Corpul 4 Moto-mecanizat și cu Corpul 4 Cavalerie.

Acestor uriașe forțe sovietice erau nevoite să facă față următoarele unități:

— În fața flancului stâng al Armatei a 64-a sovietice și a flancului drept al Armatei a 57-a sovietice: Divizia a 3-a Inf. germană și Divizia a 20-a Inf. română:

— la centru și la stânga, în fața Armatei a 57-a sovietice: Divizia 1 și Divizia a 2-a Inf. română;

— la dreapta și la centru, în fața Armatei a 51-a sovietice: Divizia a 4-a Inf. rom. și părți din Divizia a 18-a Inf. română;

— la stânga, în fața Armatei a 51-a sovietice: părți din Divizia a 18-a Infanterie română și părți din Corpul de Cavalerie român.

Prevăzut pentru ora 7,30, atacul sovietic a început la ora 10, din pricina lipsei de vizibilitate, precedat fiind de o formidabilă pregătire de artilerie și de katiușe. Pe fiecare kilometru de front, Sovieticii au pus în baterie 60 de piese de artilerie, **în sectorul de atac însă au fost 180 de piese la kilometru.**

Artileria grea sovietică, din motive tehnice (concentrarea focului) a operat mai întâi în sectorul Armatei 51 și abia după 2 ore în sectorul Armatei 64. Din această cauză Armata 64 a trecut la atac la ora 12.

Pozițiile de rezistență au fost rupte la ora 11 la Armata 51, la ora 13 la Armata 57 și la ora 15 Armata 64.

Linia de rezistență din fața Armatei 51 odată ruptă, pentru exploatarea succesului a fost introdus Corpul 4 Moto sovietic, care urma să-și regleze marșul în funcție de progresiunea Corpului 13 Blindat. Deasemenea a fost introdus în spărtură și Corpul 4 Cavalerie, acesta cu misiunea de a lărgi și mai mult ruptura.

După ce a fost ruptă și pozitia de rezistență din fața Armatei 57, pentru exploatarea succesului a fost introdus aici Corpul 13 Blindat care s'a dirijat inițial pe direcția S. V., apoi V. și mai târziu N. V., însoțit de Corpu 4 Moto. Blindatele sovietice au înaintat rapid către Don, ajungând în seara zilei de 22 noembrie la Kalaci, unde au făcut legătura cu trupele blindate sovietice (corpurile 4 și 26 blindate) ce veneau din direcția N. V., adică dela Cotul Donului. În felul acesta, Armata a 6-a germană era încercuită în regiunea Stalingrad.

În urma atacului sovietic, Divizia a 20-a Infanterie română, după ce a rezistat eroic la patru valuri succesive de tancuri sovietice, a pierdut inițial o parte din linia ei de rezistență, **dar a contaatacat viguros și a recucerit mai toate pozițiile pe care le pierduse,** fiind sprijinită în această acțiune și de elemente din Divizia a 29-a Moto germană.

[9] Când trupele române au pătruns din nou în Ssadovoye, pe străzi zăceau cadavrele a zeci de tineri ruși și calmuci. Polițiștii sovietici au ucis pe toți localnicii care-și daseră contribuția lor la serbarea românească. Dintr'un puț au fost scoase cadavrele mai multor ofițeri români, se pare 8 la număr, care n'avuseseră vreme să se salveze. După o altă incursiune similară sovietică a fost găsit cadavrul Maiorului Corbeanu din Detașamentul Korne. Ofițerul ucis era cu ochii scoși, cu pieptul despicat și umplut cu pale...

Corpul 6 Armată român s'a retras **luptând** către S. V., dar a pierdut legătura cu Corpul 7 român **care a rămas pe poziție.** Astfel, între Corpul 6 și Corpul 7 s'a făcut un gol de aprox. 60 km, gol care ar fi putut fi exploatat de sovietici, pentru a cădea în spatele Corpului 7 Armată român. În golul produs s'au introdus atunci Divizia a 8-a Cavalerie română și Detașamentul Korne.

Făcând siguranța Corpului 7 Armată român, Divizia a 8-a Cavalerie a fost încercuită dar, prin lupte grele și contraatăcând în mai multe rânduri cu admirabil elan, **a reușit să iasă din încercuire.** Și de data aceasta, Regimentele 2 și 3 Călărași, 4 Roșiori și 3 Artilerie Călărească s'au acoperit de glorie. Lt. Colonel Harconiță, Comandantul Regimentului 6 Roșiori, elementul de bază a Detașamentului Korne, a căzut în fruntea unității pe când își antrena oamenii la contraatac.

Apărând ferm pozițiile în sectorul Beketowka, Divizia a 20-a Infanterie română, despărțită de restul trupelor române și aflată sub ordinele unui corp de armată german, a rămas în încercuirea dela Stalingrad...[10] (va urma)

[10] Recunoscând vitejia trupelor române, Hitler a decorat cu această ocazie cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer următorii ofițeri români: General Tătăranu, Comandantul Diviziei a 20-a Infanterie, Colonel Korne Radu, comandant al detașamentului cu același nume, care a preluat apoi comanda Diviziei a 8-a Cavalerie și Colonel Hristea L. Ioan, Comandantul Regimentului 2 Călărași.

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Cu 5 minute înainte de atac: pluton de aruncătoare din R. 21 Inf. „Ilfov" în acțiunea dela Ssadowoje, la 1 oct. 1942.

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Cimitir militar rommânesc în Stepa calmucă. În primul plan: mormântul Maiorului Tudorache Iorgu și acel al Căpitanului Pantazi Cristian, ambii din Regimentul 21 Infanterie „Ilfov".

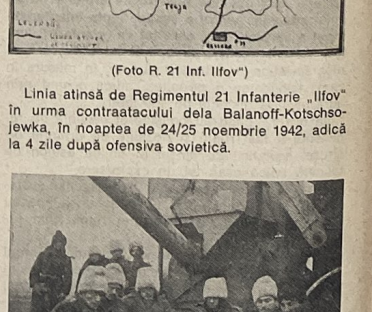

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Linia atinsă de Regimentul 21 Infanterie „Ilfov" în urma contraatacului dela Balanoff-Kotschsojewka, în noaptea de 24/25 noembrie 1942, adică la 4 zile după ofensiva sovietică.

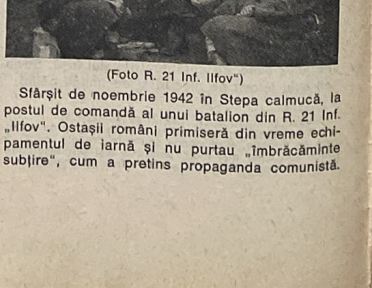

(Foto R. 21 Inf. Ilfov")

Sfârșit de noembrie 1942 în Stepa calmucă, la postul de comandă al unui batalion din R. 21 Inf. „Ilfov". Ostașii români primiseră din vreme echipamentul de iarnă și nu purtau „îmbrăcăminte subțire", cum a pretins propaganda comunistă.

Căzuți pentru independența României

Și dacă pe lespedea frântă pomelnicul vostru s'a șters
Române lozinca să-ți fie: ne-aducem aminte strămoși!

În toamna aceasta se împlinesc 96 de ani de la Războiul de Neatârnare. Afară de două trei nume, nimeni nu-și mai amintește de acei eroi cari au căzut. Poate câțiva coborîtori își mai aduc aminte de vreun străbun erou. Pentru ce s'a așternut oare acest văl al uitării asupra celor dintâi acte de eroism ale României moderne? Cred că pe deoparte este demagogia anti-militaristă cu negarea tuturor tradițiilor și a moralei legate de neam și de țară iar pe de-altă parte este tăcerea voită a regimului comunist din București care în slugărnica supunere față de stăpânii moscoviți uită voit eroii neamului spre a nu aminti fărădelegile imperialismului rus din toate timpurile. Rușii ajunseseră pentru prima oară vecinii Moldovei în 1791, prin pacea de la Iași. În 1812, douăzeci da ani mai târziu, ne răpeau Basarabia. În 1856, prin Convenția de la Paris, erau siliți să ne restituie cele trei județe din sudul Basarabiei. În urma Războiului de Neatârnare, răpesc Românilor victorioși și aliați aceste trei județe, robind populația românească. Stăpânii dela Moscova nu dau voe a se aminti numele celor jertfiți.

Din câte știu, o ultimă comemorarea a avut loc în ziua de 13 decembrie 1946 la Academia Română, ținută de generalul Radu Rosetti (mort și el în închisorile regimului comunistd in București). Folosind această comunicare dau pomelnicul ofițerilor, ce-au murit în timpul acestui război. Din păcate numele nenumăraților ostași ce au pierit eroic nu-mi sunt conoscute. Pomenirea ofițerilor eroi, va glorifica și pe eroii necunoscuți, care formează elita anonimă a neamului și va servi poate preoților din bisericile românești libere spre rugă.

Iată lista lor, în ordinea în care s'au savârșit:

Divizia III-a:

Maiorul Gheorghe Șonțu, comandantul batalionului I din Regimentul 10 Dorobanți, alcătuit din Vrânceni, Sovejeni, Adjudeni și Focșăneni, S'a născut în Focșani la 5 octombrie 1841. Înainte de atac spusese: „cine moare pentru țară e fericit pe lumea cealaltă! Dumnezeu ne va ajuta! Înainte copii!" „A mers cu noi în frunte până a căzut străpuns de gloanțele turcești". A murit la Grivița la 30 august 1877.

Căpitanul L. Cracalia din batalionul I al Regimentului 10 Dobrobanți, născut în Botoșani la 6 iunie 1838. La moartea comandantului său, luase pușca unui soldat mort, „își face adăpost de cadavre și trage în înamic, omorând doi ofițeri turci... dar bietul domn căpitan e lovit în piept și cade mort". A murit la Grivita în aceiași zi.

Locotenentul Chivu Stănescu, tot din batalionul 1 al Regimentului 10 Dorobanți, fiu de plugar, născut la 14 noemvrie 1834, în timpul aceluiași atac e rănit întâi la picior, se panseză singur, apoi își reia locul în front... aproape de redută e lovit în piept de doua gloanțe și omorât.

Locotenentul Grigore Gheorghevici, din același batalion, născut la 31 mai 1850, scria în ajun surorii sale: „astăzi suntem în ajunul unei mari bătălii, ... fiți cu curaj, cum sunt și eu, nu vă întristați pentru mine căci luptăm cu toții pentru țară; Dumnezeu este mare și puternic. Cu El dar înainte și vom învinge desigur". Rănit grav în timpul atacului din 30 august, în fața redutei Griviția, moare la 21 septemvrie 1877 în Spitalul Independența din Turnu-Măgurele.

Regimentul 8 Linie, cu ocazia aceluiași atac a pierdut cu excepția unuia singur, **pe toți ofițerii** batalionului Walter Mărăcineanu:

Căpitanul Walter Mărăcineanu, născut la 30 Mai 1840, originar din Mărăcineni (Buzău), împreunând batalionul său de susținere, cu acel de atac al lui Șonțu, îmbărbătându-și trupa: „Înainte băieți! Veniți după mine", ajunge până aproape de redută unde-și găsește moartea, străpuns de baionete.

Căpitanul Vasile Pană, din același batalion, născut în Galați la 20 iulie 1844, a murit la același atac.

Locotenentul Mihai Șurcă, din același batalion, născut în Bălțeni (Mehedinți) la 29 august 1827, și-a găsit și el moartea cu prilejul aceluiași atac.

Sublocotenentul Nicolae Nancovici, din același batalion, născut în București la 18 mai 1852, înainte de a ști de atacul în care avea să moară, scria familiei: „Se vorbește de pace... simt o adâncă părere de rău că ea vine tocmai în momentul când, pentru prima oară, era să dau și eu piept cu dușmanul". A murit la Griviția în ziua de 30 august.

Sublocotenentul Constantin Ulescu, din același batalion, născut în Văleni de Munte la 7 aprilie 1846, a fost grav rănit în apropierea redutei turcești, de unde ne putând fi evacuat, a murit după o lungă agonie, în aceiași zi.

Divizia IV-a, a pierdut tot la Griviția Nr. 1, în aceiași zi, pe următorii ofițeri:

Locotenentul D. Nicolescu, din batalionul 2 Vânători, a murit cu ocazia unuia din cele patru atacuri asupra redutei Grivita Nr. 1, din acea zi. Era frate cu un soldat voluntar care luptase contra Turcilor în Dealul Spirei la 13 septemvrie 1848.

Sublocotenentul Vasile Mihăescu, din batalionul 2 Vânători, născut în București la 8 octomvrie 1854, a murit la unul din cele patru atacuri.

Sublocotenentul George Botescu, din regimentul 5 de Linie, născut în Focșani la 19 mai 1852, a murit la aceleași atacuri, în aceiași zi.

Sublocotenentul Iustin D. Handoca din regimentul 5 de Linie, născut în Vaslui la 23 aprilie 1856, este grav rănit cu prilejul aceluiași atac, a murit în ambulanța Crucii Roșii din Turnu-Măgurele la 10 septemvrie.

Căpitanul Mihail Romano, din regimentul 5 de Linie, născut în Botoșani la 5 decemvrie 1842, în fruntea companiei lui, străbate zona câmpului de luptă și pe când suia parapetul redutei cade lovit de moarte de proectilele inamicului, împreună cu cea mai mare parte din oameni companiei lui. **El este personagiul poesiei lui Alecsandri ce-i poartă numele.**

Căpitanul D. Bușilă, din regimentul 14 Dorobanți, născut la 15 Februarie 1836 în Valea Racovei (Vaslui), a murit și el în aceiași zi la atacul redutei.

Sublocotenentul I. V. Elefterescu, născut în Botoșani (?) la 24 iulie 1857, fiind trimis să întărească bateria dela Movila, e ucis tot în aceiași zi la Griviția, lovit de un glonț în inimă pe când își punea tunurile în baterie.

A doua zi, în 31 August, Turcii au contra-atacat. In cursul luptelor de apărare au murit:

Căpitanul Nicolae Măcărescu, din regimentul 7 Linie, născut în Iași la 15 mai 1837, a căzut aflându-se în susținerea trupelor din reduta Grivita Nr. 1.

Locotenentul I. Bădulescu, din regimentul 1 Linie, născut în județul Prahova la 24 iunie 1846, este rănit în ziua de 2 septemvrie în transeele din fața redutei Griviția N. 2. Moare peste câteva zile în spital la Turnu-Măgurele în ziua de 20 septemvrie.

În ziua de 6 septemvrie, Divizia IV-a atacă din nou. Cu această ocazie sunt înregistrate următoarele morți de ofițeri.

Maiorul Neculai Ioan, comandant al unui batalion din regimentul 15 Dorobanți (din județul Neamț), fiu de negustor, născut în Galați la 6 decemvrie 1827, îndreaptă un atac asupra redutei Grivita Nr. 2. Ajungând cu ostașii la șanțul redutei, dau o luptă disperată, ne mai fiind susținuti de batalioanele din linia a doua și a treia. Toți ofițerii din batalion, cu excepția unuia, mor. Maiorul este ucis în fruntea unității sale

Căpitanul Ion Gr. Năstase, din același regiment, născut la 6 ianuarie 1842, moare în aceiași zi în șantul redutei.

Sublocotenentul Gheorghe Nicolescu, tot din Regimentul 15 Dorobanți, născut la 9 martie 1852, la același atac, este rănit și moare la Turnu-Măgurele, în Spitalul Doamnelor din Iași, în ziua de 13 noemvrie.

Sublocotenentul Al. Dănescu, și el tot din regimentul 15 Dorobanți, născut în Ploești la 5 ianuarie 1844 (?), moare la același atac.

Sublocotenentul Gheorghe Valentineanu, din același regiment, fiu de preoț, născut la 8 martie 1840, este rănit între șanțuri și rămas pe câmpul de luptă, a fost adus înapoi în șanțurile românești de sergentul major Marin Giurcă dnin regimentul 6 de Linie, care dealtfel cărase singur, ducând în spinare, în total douăzeci de răniți. Sublocotenentul a murit la 2 octomvrie în spitalul din Turnu-Măgurele.

În afară de ofițerii batalionului care a atacat, și-au mai găsit moartea următorii ofițeri din alte unități:

Căpitanul Neculai L. Bogdan, din batalionul 3 Vânători, atașat la Marele Cartier General, născut în Iași la 9 noemvrie 1849. A fost însărcinat de Marele Cartier să meargă în paralelele de unde erau să pornească trupele la atac, spre a aduce știri despre mersul luptei. Auzind țipetele ostașilor din batalionul regimentului 15 Dorobanți, cari întrau în șanțurile turcești și nu fusesera sprijiniți de celelalte batalioane: „Veniți fraților că ne omoară Turcii!"; strigă: „Soldați și ofițeri! Cine e Român să mă urmeze!", sărind afară din șanț, urmat de o droaie de soldați și de ofițeri, căzu rănit de un glonț, în ziua de 6 septemvrie și muri în ambulanța Cartierului General în ziua de 8 septemvrie.

Locotenentul D. Călinescu, ofițer la Marele Cartier General, demisionat din armată din remușcări pentru că a luat parte la detronarea Domnitorului Cuza, bolnav de piept, reprimit voluntar la 10 iunie 1877, e timis să vadă cum se desfășoară atacul, e ucis de un glonț în frunte, tot în ziua de 6 septemcrie, în fața redutei Griviția Nr. 2.

Sublocotenentul Alexandru C. Florescu, din regimentul 7 Dorobanți, născut la 16 iulie 1849, în fața redutei Griviția Nr. 2, în aceiași zi, luând o pușcă, apărat de doi saci de pământ, țintea printre ei, omorând astfel optsprezece turci dar un glonț îl lovi în frunte, răpunându-l.

Locotenentul Călinescu Dumitru din Batalionul 1 Vânători din Craiova, moare în fruntea companiei la 6 septemvrie 1877.

Locotenentul Nicolae Caloian Cătănescu, din regimentul 8 Călărași, fiul unui luptător politic din 1848, născut în Buzău la 20 martie 1840, rănit în ziua de 30 septemvrie 1877 la atacul satului Vadin, pe frontul Plevnei, moare la Turnu-Măgurele în ziua de 30 noemvrie

Trupele diviziilor a III-a și a IV-a dau un nou atac asupra redutei Griviția Nr. 2, în ziua de 7 octomcrie, care e respins. Cu acestă ocazie cad următorii ofițeri:

Căpitanul Dimitrie Gănescu, din regimentul 7 Linie, născut la 14 octomvrie 1834, e ucis în ziua de 7 octomvrie.

Sublocotenentul Dimitrie Lemnea, din regimentul 7 de Linie, născut în Ianceniția (Dorohoi), la 20 octomvrie 1847 este ucis și el în aceiași zi.

Sublocotenentul Constantin Paragene, din regimentul 7 Linie, născut în Iași la 13 octomvrie 1847, este rănit în 7 octomvrie și moare în spital în ziua de 3 noemvrie.

Locotenentul Ion Rosetti, din batalionul 3 Vânători, născut în Iași la 20 noemvrie 1845, moare în timpul demonstrației de susținere a atacului Plevnei, în ziua de 12 octomvrie.

La atacul Rahovei au căzut:

Maiorul Dimitrie Giurescu, din detașamentul Slăniceanu, regimentul 6 Dorobanți, în fruntea Dorobanților din Muscel, Ilfov și Mehedinți. (Îmi lipsesc datele biografice.)

Maiorul C. Ene, din regimentul 6 Dorobanți, născut în Bacău la 20 decemvrie 1837, după căderea maiorului D. Giurescu, preia comanda liniei întâia. În ziua de 9 noemvrie este rănit mortal și căzând strigă: „Înainte băieți! Dați de tot!". Evacuat la Selanovca moare.

Locotenentul Neculai Radovici, din regimentul 1 Dorobanți, născut în Oltenești (Fălciu) la 30 iunie 1840, moare la același atac al Rahovei.

Locotenentul Paul Bordeanu, din regimentul 4 Dorobanți, fiu de țăran, născut în Fălticeni la 16 iunie 1848, care trecând Dunărea, scria nevestei sale: „Patria ne cheamă... de va trebui să mor îmi va fi dulce credința că mor pentru țară... vei ridica cu mândrie fruntea ta în doliu, în ziua când frații noștri vor reveni biruitori". El cade tot la atacul Rahovei în ziua de 9 noemvrie.

În ultima bătălie, dela Vidin, în ziua de 12 ianuarie 1878, divizia II-a pierde pe următorii ofițeri:

Locotenentul I. Frunzetti, din regimentul 4 Linie, născut la 8 iunie 1852, mort în bătalie la 12 ianuarie.

Locotenentul Lache Elefterescu, din batalionul 2 al regimentului 6 Linie, născut la 1 ianuarie 1841, este rănit în capul companiei sale, dus la un spital moare la 18 ianuarie.

Sublocotenentul Dimitrie Șerbănescu, din batalionul 2 al regimentului 6 Linie, născut în Ismailul, (cel răpit de aliații Ruși după victoria comună), la 20 iulie 1849, cade rănit în bătălia Vidinului la 12 ianuarie și moare în spitalul dela Arcer-Palanca la 23 ianuarie.

Căpitanul Ioan Băjgoiu, din regimentul 9 Dorobanți, născut în Ocina (Prahova) la 23 aprilie 1836, fiu de țăran, cade rănit la atacul Inovei. Este transportat la spitalul de etapă din Vidbol, unde moare la 16 ianuarie.

Sublocotenentul Vasile Verbiceanu, din Regimentul 2 Călărași, născut în Cornești (Mehedinți) la 16 octomvrie 1847, moare și el în timpul luptei dela Vidin la 12 ianuarie.

Încă doi ofițeri sunt arărați a fi murit în timpul acestui război, dar asupra cărora nu s'au putut găsi precizări:

Locotenentul Ioan Țuiculescu, născut la 29 ianuarie 1848, „mort la Plevna".

Sublocotenentul Gh. Țintilă, sergent major în regimentul 13 Dorobanți, născut în Iași în anul 1851, rănit într'o recunoaștere asupra redutei Grivita Nr. 2 la 5 septemvrie, evacuat la spitalul din Turnu-Măgurele, înaintat ofițer și decorat, moare la 20 septemvrie 1877.

Pe lângă acești ofițeri uciși în luptele de pe front, au fost uciși de tifos exantematic, în timp ce și ei se aflau pe front, următorii:

Locotenentul C Dimitrescu, îmbolnăvit în Bulgaria și mort la Roșiori de Vede la 27 februarie 1878.

Administratorul C. Băjescu, al Spitalului din Lom-Palanca, născut în București la 8 octomvrie 1850 îmbolnăvit de tifos exantematic la 8 februarie și mort la 25 februarie 1878.

Medicul de regiment* D. Stoian, mort la 15 februarie 1878 la Poiana ,de tifos exantematic.

Medicul de batalion Ion Surpățetnu, decorat cu virtutea Militară pe câmpul de luptă, mort de tifos exantematic la Râmnicul Vâlcei la 14 martie 1878.

Medicul de batalion Ion Corvin, născut în Iași la 25 noemvrie 1851; servise cu ambulanța Crucii Roșii Române în Serbia în 1876, moare de tifos exantematic la 16 ianuarie 1878, la Spitalul din Turnu-Măgurele.

Medicul de batalion D. Ivănuși, din regimentul 2 Dorobanți, mort și el de aceiași boală la 24 aprilie 1878.

Medicul de batalion M. Stăncescu, din batalionul de Miliție București, îmbolnăvit de tifos exantematic la Rahova, moare la 21 februarie 1878.

Acești ofițeri eroi, provenind din toate păturile sociale ale țării: fii de săteni, plugari, preoți, târgoveți, negustori, burgheji și boieri și-au jerfit sângele pentru **neatârnarea** țării. Cei mai mulți eroi au fost însă printre ostașii de rând, **elita anonimă a țării.** Iată ce scria despre aceștia din urmă, un străin, martor ocular al luptelor din 30 august 1877 dela Griviția. „Acești bieți țărani români, cu tunicile uzate și cu căciuli împodobite cu pene de curcan pe cap, ei de care s'a râs atât,* au dovedit că știau să moară, dacă nu să învingă, și că sângele care le curge în vine este acel al vechilor Daci. Cu o îndârjire de neînchipuit s'au aruncat în această prăpastie a morții (reduta Griviței), împinși, striviți, decimați de către focul ucigător al unui dușman acoperit, dar ne dând înapoi **nici măcar cu un pas,** neșovăind nici o clipă, înaintând mereu, revenind neîncetat „la atac pentru a lăsa, ah vai!, în spate, brazde de morți și de muribunzi. **Emmanuel R. BOGDAN**

* Medic de regiment = maior; medic de batalion = căpitan.

* Aliații ruși, își băteau joc de îmbrăcămintea Dorobanților.

Și ei, dela Nistru până la Volga, tot pentru independență au luptat.

Vasile Militaru

Pacea lumii

E știut de toată lumea
Că sub soare și sub stele
Animalele pădurii
Pline de veninul urii
Se sfâșie între ele.
Cerbul spune, că'ntr'o vreme,
nu pot ști prin ce mijloc,
reuși precum s'ar spune
să le-adune la un loc.
Ba, dorind cu gânduri bune,
să le mai amestece
a adus printre jivine
și-unele domestice.
Și-adunate astfel horă
într'o tainică poiană,
cerbul nobil în simțire
și cu lacrimă în geană,
a luat atunci cuvântul:
— Haideți, fraților, fiți nobili,
de la leu și pân' la oaie
de la lupi până la miei,
să uităm de-acum încolo
pe vecie de războaie,
să lăsăm să se sfâșie
numai oamenii'ntre ei.
Vreți, le spuse cerbu-atuncea?
Vreau răspunsul tuturor.
— Da! răspunseră ferice
animalele în cor.
Și făcură astfel roată
la umbra unui platan;
toți semnară pactul păcii
pe o foaie de lipan.
După ce semnară pactul
pleacă toți spre casa lor,
pe sub bolți de fagi și tei,
ursul cu vreo patru miei,
lupul cu vreo două oi,
un biet șarpe cu'n rățoi
uliul cu un cintezoi...
Însă n'au ajuns departe
și din bietele-animale,
pân' s'apună soarele,
n'a rămas decât blănița,
fulgii și oscioarele.
Cred că tâlcul celor spuse
îl ghicesc popoarele.
Cine face așa pace
sigur o să-i stee capul
unde-i stau picioarele.

Exilul românesc este o forță vie și combativă

„Vă mulțumesc pentru scrisoare și pentru cinstea pe care mi-o faceți adresându-vă mie în aceste momente grele pentru cauza românească.

Imediat după ce am citit rândurile Dvs, la reîntoarcerea mea din concediu în..., am completat și trimis un cec postal pe numele doamnei Gallet pentru modesta sumă de 100 fr.

Am citit cu mâhnire și scrisoarea dumneavoastră și articolul domnului profesor Lozovan. Ce frumos articol a scris și în legătură cu fostul episcop Teofil Ionescu.

...Nu voi uita niciodată atât de atrăgătoarea personalitate a fratelui dumneavoastră pe care l-am cunoscut la sfârșitul scurtei sale vieți și pe care l-am zărit la închisoarea militară de pe dealul Spirei în toamna anului 1949.

Vă rog să primiți, dragă domnule Emilian, împreună cu mulțumirile mele pentru acțiunea românească ce o duceți, expresiunea sentimentelor mele cele mai alese".

V. S., Paris, Franța

„Prea Iubite Domnule Emilian,

Răspund la scrisoarea Dv din 12. 9. 1973. Înainte de a pleca spre..., acum mai bine de două luni, auzisem unele zvonuri. Din nefericire rândurile Dv confirmă cele auzite acum mai bine de două luni. Asistăm **la o ofensivă de distrugere a tot ce se opune marxismului bucureștean** și din păcate, ofensiva este ușurată de o generală lașitate, pentru a nu utiliza cuvinte mai dure. În ce mă privește urâsc dictatura de ori unde ar veni, așa că rămân pe poziția care vă este cunoscută, a nu primi nici un soi de compromis. Probabil că poziția Dv, a lui Lozovan sau a mea nu ține samă de așa zisele „realități internaționale", ceeace, sunt convins, ne lasă dezarmați în momentele actuale. Sper că viitorul ne va judeca altfel. Voi face totdeauna ce-mi este în putință **pentru a sprijini demnitatea românească.**

Termin rugându-vă să credeți în sentimentele mele cele mai deosebite". **N. B., Paris, Franța**

„Stimate Domnule Emilian,

Este tragic ceeace se'ntâmplă acum cu toți cei care luptă contra satanei. Suntem din ce în ce mai puțini și din ce în ce mai săraci, sarcinele fiind restrânse la aceiași grup care mai are un ideal și **nu vrea să se adapteze la vântul vremurilor noi.** Cei noi veniți, având o altă experiență de viață, caută să se salveze. Ei nu știu ce este „deșărtaciunea deșărtaciunilor".

Sunt dezolată că contribuția mea nu poate fi mai mare, dar ne sugrumă criza care nu pare a ceda în curând.

Cu credința în Dumnezeu, noi care ne mai putem numi Români, o să continuăm ceeace facem, **până la ultima clipă a vieții noastre.** Știu că sunteți luptător și mai știu că o să continuați să țineți facla aprinsă din răsputeri. Să vă ajute Dumnezeu. Eu, pe măsură ce mai pot, o să mai trimit din în când ce pot și o să mai îndemn și pe alții.

Cu sentimente românești."

V. M., New York, USA

„Stimate Domnule Emilian,

Primiți din partea mea și a Dlui C. N. modesta sumă de 10 dolari pentru STINDARDUL, odată cu urarea noastră că acest ziar să înfrângă toate greutățile și să-și continue apariția, cu succes în viitor.

Aceleași urări de bine, vă transmitem Dvs și celor care vă sprijină în publicarea acestui Stindard, făclie grăitoare și dătătoare de speranță că România — odată și odată — se va scutura de jugul comunisto-rusesc.

Cu deosebite considerațiuni".

M. A., New York, USA

„Mult stimate Domnule Emilian,

Încerc un sentiment de înaltă satisfacție sufletească pentru faptul că oricine reușește a ceti STINDARDUL e imposibil să nu se lase captat și în același timp să nu dorească a se înregimenta în lupta supraviețuirii NEAMULUI ROMÂNESC, luptă dictată de conștiința lui și de comandamentul vremurilor de azi.

Aș vrea să fac mai mult, dar sunt abia la început. **Nu am decât șase luni de când am venit în USA, după ce am stat patru luni în lagăr** în... unde, deși am fost îndreptățit a mi se acorda azilul politic, nu l-am putut obține până la plecarea în USA. Am fost informat că prezint un caz mai special și obținerea azilului politic va mai întârzia, pentru că am făcut parte dintr'o organizație anticomunistă paramilitară, în al cărei proces au fost dictate multe condamnări capitale. Dar nu-i nimic. Asta nu mă împiedică de a lupta pentru Țară, deși am lăsat zălog fiarelor întreaga mea familie... Regret foarte mult că situația exilului m'a decepționat. Prea este fărâmițat. Ar trebui inițiat ceva pentru crearea unui comandament de acțiune mai ferm, mai hotărît. Să nu uităm că timpul trece și asta prieste comunismului. Pe umerii generației noastre apasă o grea răspundere. Să fim demni de ea.

Din puținul pe care-l am, înteleg, pentru moment, să vă trimit umila mea contribuție de zece dolari. **Stindardul nu trebuie să moară.** Din contra, el să fie cu adevărat stindardul în jurul cărula să se strângă toți românii adevărați, din afara granițelor, pentru susținerea și biruința Cauzei Românești.

Cu românesc salut". **T. E., New York, USA**

Au trecut douăzeci de ani de când am înălțat acest stindard, pentru a cinsti memoria acelora care s'au jertfit pentru neam și pentru a apăra demnitatea românească.

Din capul locului, am avut de înfruntat atacuri din partea acelora cărora nu le convenea întransigența cu care duceam lupta împotriva comuniștilor și faptul că insistam necontenit asupra contribuției românești la războiul antisovietic.

În vremea din urmă însă, datorită forțelor oculte care, astăzi mai mult ca oricând, stabilesc linia politică a marilor puteri responsabile de împărțeala dela Yalta, datorită convertirilor la „coxistență", datorită agenților comuniști catapultați în occident și faptului că tocmai guvernul țării în care trăim a operat o spectaculară „deschidere spre est", dușmanul a trecut, dela atacuri, la lovituri mișelești, cu scopul de a face imposibilă pe viitor apariția acestui ziar.

În fața acestei situații și pentru a asigura viața STINDARDULUI, m'am adresat direct, prin scrisori personale, la aproximativ 1000 de compatrioți din Statele Unite, din Franța, din Germania și din câteva alte țări europene.

Răspunsul nu a întârziat. El întrece toate așteptările, dovedind că exilul, în ciuda tuturor aparențelor, este o forță vie și combativă. Exilul acesta nu este dispus să lase să ni se astupe gura de către deschizătorii de drum pentru „experiențe socialiste" și de către acei care vor „pacea cu orice preț".

Românilor care ne-au ajutat în ceasul acesta greu, poate cel mai greu din toți acești ani de exil, le mulțumim cu multă recunoștință. Le mulțumim nu numai pentru ajutorul material, de data aceasta masiv, ci și pentru emoționantele și reconfortantele cuvinte de îmbărbătare ce ne-au trimis.

Citind sutele de răspunsuri care ne-au sosit până acum, am simțit într'adevăr că nu suntem singuri.

Vom merge deci înainte, cu aceiași îndărătnică voință de a duce lupta până la capăt.

Sus Stindardul!

ive

„Mult stimate Domnule Emilian,

Vestea primită m'a sdruncinat cumplit. M'a cuprins o indignare și revoltă de nedescris. Până când tiranii vor ruina și crucifica întegul univers? Totul a fost vândut. Este oare admisibil ca în **lumea liberă** omul să fie lăsat pe drumuri pentru că susține adevărul și pentru că duce lupta împotriva asupritorilor. Hidra roșie, născută, alăptată și crescută de... a subminat și corupt lumea întreagă. Toți acei care sapă la temelia așezărilor din țările încă libere sunt protejați și aprobați până și de înalte fețe bisericești, în timp ce acei care luptă împotriva subversiunei și a spiritelor necurate sunt acuzați și condamnați, sub învinuiri înscenate. Pe deschizătorii de drum ai comunismului aproape nimeni nu-i condamnă prin presă. Din nefericire pentru noi, neamul nostru a dat prea mulți **Ciorani** și **cozi de topor** care, de cele mai multe ori, au fost cocoțați pe trepte înalte... Care dintre aceștia a ridicat un glas de protest în favoarea milioanelor de europeni care au fost dați în sclavia celei mai cumplite tiranii din toate câte a cunoscut lumea până acum?...

Din toată inima îmi pare rău că nu am posibilitatea să contribui cu ceva mai mult. Am trimis prin mandat obișnuit numai 20 dolari. Sper să mai trimit mai târziu încă ceva. Și vou trimite mereu, cât voi putea... Sunt de părere să părăsiți locul de acolo. Sunteți în prea mare primejdie. Țara și neamul au nevoie de luptători aleși. Câți mai sunt ca Dvs? Vă salut cu cel mai profund respect și vă doresc biruință asupra vrăjmasului".

V. L., San Francisco, USA

„Mult stimate Domnule Emilian,

La rândurile Dvs, înțelegând că pentru supraviețuirea Stindardului acum aveți lipsă de un sprijin material, mă grăbesc să vi-l dau, după cum pot, alăturând un cec de 15 dolari.

Stindardul, pe care l-am primit de ani de zile, l-am cetit și-l cetesc cu deosebit interes. Ar fi mare pecetea să nu mai apară. Faptul că este atacat și lovit de comuniștii din Țară nu mă miră chiar deloc, deoarece îi jenează, și nu puțin, prin descoperirea nelegiuirilor lor. Dar faptul că este atacat și lovit chiar din partea unor foruri din lumea liberă, mă surprinde și mă indignează. Nu pot înțelege cum pot să existe astfel de oameni care să facă jocul comuniștilor.

Oricum, să nu vă lăsați sugrumați. Țineți Stindardul sus! Bunul Dumnezeu să vă ajute.

Cu doriri de bine și succes, rămân al Dvstră devotat în Domnul".

Pr. I. P. Indiana, USA

„Iubite amice,

aci alăturat o mică contribuție de 20 dolari din partea mea, cu regretul că nu pot trimite mai mult. Aceasta-i lupta. Generația noastră a învățat și a mâncat această papară de mult, dar nu s'a dat la o parte. Acum 50 de ani, când am început noi lupta împotriva comunismului ateu, eram numai o mână de oameni. Astăzi, în ciuda tuturor aparențelor, este o lume întreagă. Deaceea nu trebue să cedezi. Cu Dumnezeu înainte și vom învinge.

Al Dtale de totdeauna".

Pr. G. New York, USA

„Iubite Domnule Emilian,

Îmi pare foarte rău și este regretabil că lucrurile iau această întorsatură în ce privește viața Stindardului. Faceți tot ce puteți și nu-l lăsați să moară. Stindardul are o linie bine conturată care trebue continuată... Vă trimit acest modest sprijin alăturat și toată îmbărbătarea morală."

I. S., California, USA

„Stimate Domnule Dr. Emilian!

Într'adevăr primesc ziarul Stindardul de mulți ani. Îl citesc cu mult interes și'n totdeauna mi-a plăcut conținutul și felul cum a fost scris. Odată, colecția lui va fi valoroasă când se va scrie adevărata istorie a României și a Exilului... Nu v'am trimis bani până acum, fiindcă am ajutat pe foarte mulți Români care au emigrat în America, mai mult din buzunar. Așa nu s'au ajuns banii pentru atâtea inițiative lăudabile, cum este a Dvs.

Fiindcă sunteți într'o stâmtoare vă trimit un mic cec. Aș fi vrut să fie mai mult..... Sunt sigur că veți eși și din acest impas. Nu v'ați lăsat bătut niciodată!

Precum știți, avem un muzeu și o bibliotecă, și dacă se găsește cineva pe acolo care ar dori să doneze lucruri sau cărți, le vom expune și păstra. Este o inițiativă personală **și din dragoste de neam** (deși nu sunt născut în România).

Vă felicit pentru lupta ce-o duceți cu atâta curaj. Să fiți sigur că aveți un admirator în mine.

Cu dragoste frățească."

Pr. V. H., Cleveland, USA

„Stimate Domnule Emilian,

Stindardul a fost și rămâne un element de înviorare în speranțele noastre și dorim **să-și continue existența combativă pentru a păstra coeziunea și a lumina rândurile exilului.**

Aici la B. singur Prof. N. I. dela... împărtășește obiectivele Stindardului. Alții, pe care-i știm, prin vizite în România și contacte cu legația s'au eliminat din poziția rezistenței și nu ne mai interesează.

Împreună cu Prof. I. trimit un cec de 50 dolari (câte 25 fiecare) cu dorința de ușurare, fără îndoială în înfimă măsură, a impasului prin care treceți.

Cu cele mai călduroase urări și distinse salutări".

S. I., Mass., USA

„Mult stimate Domnule Emilian,

Am fost foarte mișcată de apelul Dvs. Am trimis Dnei Gallet un cec pentru Stindardul. Țin foarte mult la ziarul Dvs. **E cel mai sincer și adânc românesc. E singurul care aduce aminte Românilor că am avut un mare erou, curat la suflet, care a plătit cu viața, dorința de a salva neamul de urgia bolșevică.**

Cu cele mai bune sentimente".

A. C. L., Paris, Franța

„Stimate Domnule Emilian,

ce tragedie de a fi nevoit a lupta, nu numai cu racila comunistă din țară, dar și cu autoritățile colaboraționiste ce ne adăpostesc! Sunt convins că nu vă veți da bătut căci **izbânda este de partea oamenilor dârzi.** Am trimis 70 fr. Dnei Gallet pentru Stindardul.

Cu toată stima".

A. G., Paris, Franța

„...eu nu am primit până acum Stindardul direct dela Dvs, ci mi s'a trimis doar ultimul număr, cât și o copie a apelului pe care l-ați adresat lui G. S. din California. Citind ultimul număr mi-am dat seama că Dvs sunteți ofițerul care i-a scris mamei mele, anunțând-o că tatăl meu, Sergentul T. a murit lângă Dvs, într'o luptă la Marea de Azov, în toamna anului 1941. După război, oameni dela noi din comună, precum și din D., care au făcut războiul cu regimentul de călărași din Caracal, ne-au povestit nouă copiilor despre toate cele întâmplate și despre persoana Dvs. Vă pot spune acum că tot fostul județ Romanați vă cunoaște și mulți dintre ai noștri vă au la inimă. Eu sunt aici de vreo 3 ani și lucrez ca mecanic la o fermă mai mare. Cecul acesta este doar un început. Nu voi lăsa să moară Stindardul. De tata nu pot să-mi aduc aminte, căci aveam trei ani când a murit, dar îmi voi aduce mereu aminte de ce mi-au spus oamenii din comună și doctorul I. din Caracal, mort și el acum, despre Dvs. Să trăiți".

I. T., San Angelo, Texas, USA

„Dragă Emilian, Dl. M. B., care lucrează împreună cu mine la aceiași companie de construcții, mi-a arătat apelul de pe cartea ilustrată trimeasă lui în legătură cu lipsa de suport pentru continuarea Stindardului.

Această vrednică foaie de luptă a exilului — nu este permis, ca după 20 de ani de dârzâ și neînfricată existență — să-și înceteze apariția, adică să moară.

Nu te lăsa, dragă Emilian; **suntem în aceiași tranșee.** Muniția este puțină, dar nu e terminată, și ne vom strădui cu toții să nu se termine, cât cel puțin vom fi noi — generația lui 22 — în viață. Îți trimit alăturat un cec de 40 dolari, din care 20 sunt donați de ing. M. B., iar 20 de mine.

Transmite te rog toată admirația și caldele mele felicitări Domnului E. Lozovan, a cărui contribuție la lupta împotriva hidrei din țară și coexistențialiștilor din afară este imensă. Cu toată dragostea".

Pr. D. M., Detroit, USA

„Stimate si iubite camarad,

...Revoltat de injustiția ce vi s'a făcut, am apelat la cunoscuții de-aici, pentru orice formă de asistență imediată, colectând până azi următoarele contribuții, pe care vă rog sa le considerați ca abonamente ale Stindardului: 20 dol. S. C., 10 dol. C. N., 5 dol. M. G., 5 dol. Dna E. D. si 10 dol. I. B. M'a impresionat donația culantă a lui S. C., care vă cunoaște dela Armata Națională, fiind foarte tânăr pe vremea aceea și m'a decepționat un compatriot, care a fost în unitatea lui G. și care s'a scuzat că ‚nu poate', când este plin de bani... Mai aștept subsidii dela alți camarazi și cunoscuți și de îndată ce primesc contribuțiile vă voi trimite și al doilea cec. Sper să fie mai substanțial acela, având acolo pe B., S., R. L. și câțiva dela Gary/Indiana.

Închei rugându-vă să primiți totalul meu suport, dorindu-vă în aceiași măsură aprigă combativitate, atac frontal cu manevră cavaleristică pe ambele flancuri și ca un corolar, sănătate, mult noroc și depline succese. Cu toată afectiunea".

I. B., Chicago, USA

Într'adevăr, după două săptămâni, același camarad ne trimetea o nouă scrisoare și un nou cec:

„Stimate și drag camarad,

Urmare la precedenta mea scrisoare la care era anexat cecul de 50 dolari, cu justificată satisfacție a **executării unei misiuni,** mă grabesc a majora colecta cu prezentul cec de 60 dolari, la care au contribuit următorii compatrioți: C. M. 15 dol., R. L. 10 dol., I. C. 10 dol., N. N. 10 dol., C. A. 5 dol. și G. B. 10 dolari. NN și A. vă roagă a le trimite Stindardul pe adresa lui C. care este un excelent susținător. B. face și el o colectă, dar a răspuns și la apelul meu din condescendență. Poate să mai primesc o mică contribuție și dela A. F.

Și acum închei dorindu-vă succes în campania Stindardului, rugând pe Dumnezeu să vă țină sănătos, ca să învingeți orice dificultăți. Fiți combativ ca în Rusia și să realizați victorii naționale".

I. B., Chicago, USA

„Stimate Domnule Emilian, vă mulțumesc pentru încrederea ce mi-ați arătat-o, considerându-mă un prieten al Stindardului, respectiv al întregului Dvs colectiv de redacție.

Nu mă surprinde actuala situație în care vă găsiți. căci am început să cunosc destul de bine slăbiciunile și dezorientarea lumii libere, spre am dorit să vin de peste 25 de ani.

Vă remit modesta mea contribuție și sper că toți ceilalți Români vor înțelege apelul Dvs și datoria lor.

Ar fi cea mai mare lovitură pentru exil, încetarea apariției sau restrângerea conținutului Stindardului, căci ziarul nu are — nici pe departe — un egal, atât în formă cât și în conținut.

Primiți vă rog urările mele de bine și de succes în lupta ce o duceți, precum și salutările tot atât de prietenești ale unui alt admirator al Dvs care vă scrie sub numele de George Pop. Și în mod deosebit, vă rog să transmiteți cele mai sincere felicitări distinsului Dvs colaborator E. Lozovan".

C. T., Long Island C, USA

„...Alăturat, o mică contribuție pentru Stindardul. În adevăr, ar fi chiar tragic dacă și-ar înceta apariția! Să sperăm că mulți frați români îi vor veni în ajutor și nu-l vor lăsa pradă dușmanilor. Cu doriri de mult succes și cu românești salutări".

V. B., Sharon, Pa. USA

„Iubite Domnule Emilian, vă citesc STINDARDUL de mulți ani, și-mi place. Mă mir că sunt atâți români care lovesc în el, în afară de dușmanii cei răuvoitori. Doar suntem Români și lucrăm pentru același ideal, ca doar căndva să ne putem întoarce în patria-mamă. Însă, cum știți atât de bine, de multe ori duhul întuneracului este mai activ ca duhul luminii; cam așa ne învață și sfânta evanghelie.

Din puținul meu, vă trimit aici un ajutor de 15 dolari în favorul ziarului. Sigur că este puțin, dar și atât mai bine decât nimic. Deci continuați bătălia contra celui mai feroce dușman pe care România noastră l-a avut vreodată.

Sigur că voi îndemna și pe alți români de inimă ca să vă sară în ajutor, acum când este nevoie. Bunul Dumnezeu Vă binecuvinte și să Ne ajute la toți, în postul unde fiecare este așezat de Pronia Cerească. Cu tot dragul și stima".

Pr. G. I., Trenton, USA

„Dragă Domnule Emilian, la scrisoarea tristă ce mi-ai trimis deodată cu ediția specială a Stindardului, vin să-ți răspund cu următoarele:

Regret din tot sufletul că apucatura mișeleasca a agenților lui Satan, a fost în stare să pună la o parte cea mai mare poruncă a Tatalui ceresc, care sună clar 'să iubești pe deaproapele tău ca însuți pe tine'. Ori, ce făcură cu Dta, luându-ți

(urmare n pag. 7)

(urmare din pag. 6)

pâinea de toate zilele, sărmanii păcătoşi, nu făcură altceva decât să urmeze şoaptele tatălui minciunii, Lucifer... Pentru ca să iau şi eu ceva din durerile Dtale, anexat îţi trimit cecul de 25 dolari. Bucuros aşi îndemna şi pe alţi fraţi Români să te ajute, dar n'am pe nime. Eu stau în statul New Mexico unde, mai ales în jurul oraşului nostru Albuquerque, nu sunt de-ai noştri... Între Români nu mai fac pastoraţie şi bătrân şi slăbit stau în mănăstirea Via Coeli din Jemez Springs, vârf de munte, unde îmi petrec zilele după programul mănăstirei. Dorindu-vă sănătate şi toate cele bune, vă salut".

Rev. V. C., New Mexico, USA

„Iubite Domnule Emilian, Suntem alături de Dvs şi nu vă lăsăm singur. Am luat personal hotărîrea unei colecte pentru Stindardul, deşi am fost foarte ocupat cu demonstraţia ce am făcut-o de 23 august în Washington, demonstraţie îndreptată contra tiraniei comuniste din România... Acum îmi prepar teza de doctorat, tratând asupra problemei naţionalităţilor în Uniunea Sovietică. Vă scriu pe scurt, anunţându-vă că până acum am colectat 140 dolari pentru Stindardul, după cum urmează: Ionel B. 50 dolari, dintre cei mai tineri, patriot înfocat, generos şi de nădejde, R. G. din East Haven 25 dol., iar restul până la 140 dela A. A. din New Jersey M. V. din South Plainfield, D. M. din New York, V. D. din New Brunswick, H. S. din New York şi 10 dol. dela mine personal... După ce am încheiat prima colectă, am mai strâns ceva bani, anume: 30 dol. dela domnul I. V. care vă trimite cele mai bune urări de românească îmbărbătare, dna V. S., o foarte bună româncă care contribue şi ea cu 10 dol., precum şi 5 dol. dela M. C., tânăr refugiat abia sosit printre noi, **aşa că vă trimit acum un cec de 185 dolari.** Românii se vor îngriji ca Stindardul să fluture mereu, oricâte mişelii ar mai urzi duşmanul împotriva lui. Vă puteţi bizui pe noi. Al Dvs cu devotate sentimente".

N. D. New York, USA

„... Alăturat vă trimit 12 dolari şi mă oblig să sprijin mai departe foaia de rezistenţă a neamului. Stindardul tot mai maiestos va flutura în timp de grea cumpănă. Cu ajutorul Bunului Dumnezeu vom trece peste toate obstacolele, oricât de mari ar fi ele. Va veni vremea când vom distruge Casa Scînteei din temelii şi când vom plăti tuturor după fapte şi fărădelegi. Blestem pe toţi duşmanii poporului român şi îi blestem şi pe acei care v-au făcut, dvs dle căpitan, rău, dar le va veni şi acestora rândul. Vă salut milităreşte: să trăiţi."

P. T., Washington, USA

„... Am citit cu multă durere şi consternare **rândurile Dvs. Asistăm zilnic la mărşăvii uluitoare** atât în lumea zisă ‚liberă' cât şi dincolo de cortină... Ne angajăm să susţinem ziarul trimestrial, **regulat,** cu cât vom putea..."

N. C., Liège, Belgia

„... Vă mulţumesc pentru scrisoarea Dvs din 28 august, cât şi pentru faptul că-mi expediaţi regulat Stindardul, publicaţie ce vă face onoare, ţinând seama de documentarea articolelor, de valoarea lor istorică, de calitatea scrisului, precum şi de ţinuta morală şi românească ce se degajează permanent.

Este deci normal ca cei ce ne găsim în pribegie să facem tot ce ne stă în putinţă, ca o publicaţie ca Stindardul să-şi poată continua apariţia... Vă urez sănătate şi succes pentru continuarea actiunei Dvs. Cu sentimente de aleasă preëuire, vă rog să primiţi Domnule Emilian expresia sentimentelor mele cele mai bune".

I. D., Paris, Franţa

„... Vă trimit acum în numerar în plic mica mea contribuţie şi vă promit că la prima ocazie voi completa acest mic ajutor. Sunt departe de poştă sau de bancă şi sunt nevoit să dau scrisoarea postaşului care îmi aduce corespondenţa. În orice caz, ţin mult să rămân abonat la preţiosul organ de luptă anticomunistă, de sub direcţia Dvs, căci el reprezintă pentru mine **un stimulent şi o speranţă** în lupta şi năzuinţele mele pentru dezrobirea neamului meu şi eliberarea ţării mele de naştere de sub jugul greu al comuniştilor atei. Izbândă şi toată consideraţia din partea mea".

I. S., Minnesota, USA

„Mult stimate Domnule Emilian,

Am primit scrisoarea Dtale şi regret că întâmpini dificultăţi neaşteptate, dar sper că vei reuşi să redresezi situaţia la proces.

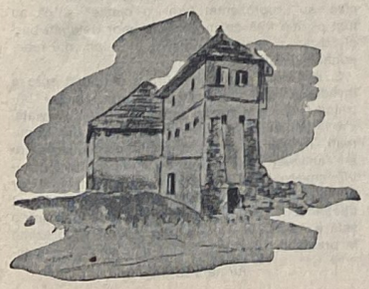

Este trist să constaţi că valorile spirituale şi felul de viaţă al lumii libere este susţinut cu mai multă tărie de vocile — poate izolate dar cu ecou zguduitor — de oameni din răsăritul Europei decât de politicienii, scriitorii sau intelectualii de diverse nuanţe din apus. Deasemeni mi se pare simptomatic, în celace ne privesţe pe noi — faptul că românii din exil acceptă resemnaţi să fie infectaţi de ‚virusul Drăgan', iar halucinaţiile Drăgăniste considerate ca o manifestare aproape normală şi, în orice caz, nepericuloasă. Cu cele mai bune salutări. Al Dtale."

M. C. Londra, Anglia

„Dragă Domnule Emilian,

sunt profund impresionat şi revoltat de mârşăvia cumplită ‚à la Mafia' pe care guvernul Brandt a comis-o la adresa Dvs. Ea se adaogă la atâtea altele comise de guvernele occidentale pentru a fi pe placul comuniştilor, şi prin care nu fac decât să-şi taie craca de sub picioare. În cazul Dvs e **cu atât mai grav cu cât vroind să distrugă opera, lovesc în autorul ei,** un om care nu e vinovat decât de a-şi fi făcut datoria în lupta contra celor ce vor să anihileze societatea în care trăim şi s'o înlocuiască cu infernul concentraţionar din Est. **Ar trebui strânse numeroase semnături de protest dela toţi exilaţii din Est, inclusiv dela milioanele de refugiaţi germani.** Eu vă doresc succes în lupta Dvs pentru apărarea drepturilor Dvs şi supravieţuirea Stindardului. Am dispus între timp virarea a 70 DM pentru Stindardul.

Cu cele mai bune sentimente, al Dvs." **C. B.**

„Mult stimate Domnule Emilian,

Ieri am sosit din Spania şi am găsit scrisoarea Dtale. Voi trimite pentru STINDARDUL cât voi putea mai mult şi cât mai repede.

Adaog: te rog, contează pe mine pentru a susţine Stindardul care este pentru mine ziarul pe care-l cetesc cu mai multă plăcere.

Eu nu sunt numai un **‚legionar'** dar şi **un fost luptător** (la un moment dat simplu soldat) al ultimului război, război pe care l'am făcut cu pasiune, şi care m'a marcat pentru restul vieţii.

Şi ştiu că în acest punct ne întâlnim noi doi.

Cu frăţească îmbrăţişare." **I. C., Paris, Franţa**

*

Până în clipa în care punem ziarul sub tipar, ne-au sosit 268 răspunsuri la apelul nostru, ultima scrisoare-răspuns fiind aceea a vechilului şi vajnicului luptător naţionalist **Nicolae Tecău** din Younstown, Ohio, USA care ne trimite 50 dolari şi prea frumoase cuvinte de îmbărbătare.

Ţinem deasemenea să se ştie că din aceste 268 de răspunsuri, **două sute şasezeci şi trei au fost răspunsuri pozitive** şi doar cinci negative (2 din Franţa, 2 din Statele Unite şi unul singuc din Germania). Aducând mulţumirile noastre adânc recunoscătoare tuturor acelora care au manifestat în felul acesta dorinţa lor hotărîtă de a asigura viaţa şi continuitatea ziarului, promitem că vom răspunde fiecaruia în parte, pe măsură ce timpul ne va permite.

Nae Ionescu
Roza Vânturilor
München 1973, 450 pagini
a 42-a lucrare care a apărut până în prezent în
Colecţia „Omul Nou"
Traian Golea
8 München 2, Gabelsbergerstrasse 26

Câteva precizări în legătură cu manifestele fantasmagorice şi infamiile semnate de „gruparea Jilava".

În numărul 122/123 din „Stindardul" a fost publicat un comunicat dat de Comitetul de Conducere al Uniunei Ascociaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Republica Federală Germania şi Berlinul de Vest (U. A. R. G.) în care, printre altele, se spunea că Uniunea şi organizaţiile ei componente oferă terenul potrivit pentru orice fel de manifestare românească în sensul vrerilor şi rosturilor noastre de exilaţi politici, atrăgându-se totdeodă atenţia că orice încercare de a se lucra subversiv şi cu ridicole pretenţii de haiducism romantic, contravenind legilor germane, provoacă suspiciuni din partea autorităţilor şi pericliteză situaţia tuturor refugiaţilor români din această ţară. Protagoniştii unor asemenea acţiuni subversive, ascunzându-se sub anonimat şi plăcându-le să se intituleze „gruparea Jilava a foştilor condamnaţi politici", vor să justifice acest anonimat invocând „pericolul" la care s'ar expune ei şi „pericolul" la care ar fi expuse rudele lor din ţară în cazul când ar ieşi la suprafaţă. Dar numai dumnealor au rude în ţară şi numai dumnealor sunt expuşi la pericol? Noi ăştia care de 27 de ani ne răfuim cu regimul instaurat cu forţa la Bucureşti, noi nu avem rude în ţară şi nu suntem permanent ţinta atacurilor comuniste? Argumenul misterioşilor autori de proclamaţii halucinante nu numai că nu stă în picioare, dar el duce şi la următoarele constatări:

1. Securitatea ştie prea bine **cine** a stat la Jilava şi **pentru ce** a stat acolo. Aceiaşi Securitate ţine deasemenea şi evidenţa tuturor foştilor deţinuţi dela Jilava care se află acum în Occident. Numele acelora care pretind că au fost deţinuti la Jilava rămâne deci secret **doar pentru noi exilaţii din ţările occidentale,** nu şi pentru organele de securitate comunistă.

2. Dacă acei care preconizează acum acţiuni „subversive" în Occident, la adăpostul unor nume de camfuflaj, au trecut cândva într'adevăr pe la Jilava, ei trebue să ştie că, anunţând acum asemenea acţiuni, nu numai că compromit prin lipsă de seriozitate grupurile de români din Germania, dar pericliteză şi situaţia celor din ţară.

3. Cunoscându-se bine faptul că serviciile de securitate comuniste se folosesc de orice pretext pentru a arunca din nou în temniţe pe acei care au fost condamnaţi odată ca periculoşi pentru regim, misterioasa grupare va oferi prilejul acestor servicii să-i rearesteze pe foştii deţinuţi aflaţi în ţară, sub bănuiala că ar putea avea legături cu aceşti pretinşi neo-haiduci din Occident.

— Comunicatul acesta a fost semnat de predintele şi de secretarul general U. A. R. G. La scurt timp după aceea, un număr de refugiaţi români din Germania, Franţa şi din America au primit un fel de răspuns la acest comunicat, sub forma unei scrisori adresate Dlui dr. I. V. Emilian. Tuturor li s'a expediat acestă scrisoare din Elveţia. Purtând semnătura unui inexistent „dr. A. Toma", scrisoarea aceasta nu conţine decât insulte, grosolane neadevăruri şi infame calomnii la adresa Preşedintelui U.A.R.G., dar nu pomeneşte în nicio formă numele Secretarului general al Uniunii care, în bună parte, redactase acest comunicat. Fără să se ocupe de problema în sine, domnul, sau **doamna,** „dr. A. Toma" bate câmpii, urlând ca lupii flămânzi la lună. Atacă pe toţi exilaţii „vechi", ameninţă că va răsturna pământul, că va face „unitatea exilului" şi pe aceea... a Europei, înşirând multe asemenea baliverne, produsele unui om ţăcănit bine la cap sau compoziţia dictată semnatarului ori **semnatarei** de către un specialist al Securităţii cu care semnatarul sau **semnatara** a mai avut de a face în ţară, în legătură cu anumite delicte **economice.** Este bine cunoscut că foşti deţinuţi, care au trecut şi pe la Jilava, au fost „reconvertiţi" de secţia politică sau de **secţia de spionaj** a Securităţii ai cărei „specialişti" sunt meşteri în diversiuni şi acţiuni de provocare. „Domnul, sau **doamna,** „dr. A. Toma" l-a cruţat pe Secretarul general U. A. R. G., aplicând cunoscuta tactică marxist-leninistă de concentrare a focului asupa unui singur obiectiv...

Pentru o viitoare scrisoare însă, domnul sau **doamna,** „dr. A. Toma" va trebui să folosească altă maşină de scris, deoarece prima maşină a fost identificată, după cum au fost identificaţi şi acei care s'au ocupat până acum cu difuzarea manifestelor, proclamaţiilor şi pamfletelor „grupării Jilava", unii din ei întorcând chiar spatele acestei „grupări".

Din toată această afacere, securiştii s'au ales cu un nume nou. Până acum erau desemnaţi cu numele de „băeţii veseli", de acum înainte li se va spune şi „jilavişti".

Gh. AGRITA-ACRIVU
Secretar-general U.A.R.G.

D. BACU
The antihumans
Student „reeducation" in Romanian Prisons
T. L. C. P. O. Box 3
Monticello, Illinois-61856, USA

Somaţie

Îl poftesc **deocamdată** pe această cale pe negustorul de aragaz Constantin Drăgan să-şi strunească subalternii şi să înceteze de a-mi trimite pestilenţialele sale foi. Nu numai că nu le citesc dar le apuc cu cleştele, le afum şi le asvârl la gunoi, cerându-mi scuze faţă de serviciile daneze de curăţenie pentru această poluare involuntară.

Dacă intempestivul „arhonte" (în satele greceşti şi cârciumarii sunt arhonţi adică „notabili") va continua expediţia nedoritei sale maculaturi, mă voi vedea forţat să trimit plângere tribunalului din Roma care i-a acordat autorizaţia de tipărire.

Să-şi bată joc de convingerile oamenilor în republicheta patronului dumisale, care ar putea să-şi pună pe armoarii botniţă şi căluş — de fier pe câmp stacojiu.

Că telalul îşi freacă mâinile de bucurie de câte ori bea adâlmaşul schimburilor economice Est-Vest este negustoreşte explicabil. Dar să înceteze tejghetarul agramat de a ne arăta propriul chimir drept „ideal european".

În sfârşit, ce drept legal are chervanagiul confuzilor de a hotărî cine face parte din neamul românesc? E drept, nu suntem baroni austrieci, nu avem ascendenţe cantacuzineşti, dar nici spinări de gumă nu posedăm.

Vezi-ţi de butelii, tovarăşe. Nu avem nevoie de şcolirea ori „reciclarea" d-tale. Am avut ploaie la timp. E. LOZOVAN
Skodsborg, 3 sept. 1973.

Chemarea tinerilor refugiaţi din New York

Fraţi Români !

Pentru a desvălui ipocrizia guvernanţilor comunişti dela Bucureşti, redăm un extras din aşa zisa Constituţie a R.S.R.:

„Deţinători ai puterii, stăpâni ai tuturor bogăţiilor ţării, cetăţenii români participă la conducerea treburilor de stat şi obşteşti, îşi exprimă liber opinia asupra problemelor fundamentale ale politicii interne şi externe, au dreptul de a alege şi de a fi aleşi în organele supreme şi locale ale puterii de stat".

Aşa sună Legea, dar care este realitatea? Cetăţenii români, deşi sunt chipurile, „deţinători de putere", nu sunt liberi să păşească în afara frontierelor; deşi „stăpâni ai tuturor bogăţiilor ţării" nu au deseori o masă consistentă pentru copii lor; iar cei ce au îndrăznit vreodată să-şi exprime liber opinia, au plătit cu ani grei de închisoare, mulţi chiar cu viaţa.

Ani de-a-rândul am tremurat cu toţii de mânie suportând minciunile comuniste, dar tăcând, neavând curajul să vorbim, pentrucă partidul şi securitatea abia aşteptau ocazia de a acţiona împotriva celor ce aspirau spre libertate.

Securitatea română ajunsă la maturitate profesională în celace privesţe modul de a „interoga", atingea uneori performanţe deosebite, **discuţia terminându-se de multe ori cu decesul interogatului.** Exemple cunoaştem cu toţii destul de multe.

Interesant însă este faptul că fiecare dintre noi şopteam în gând: „Doamne, de-aş scăpa odată, de-aş ajunge în occident..."

Şi iată că am ajuns în occident, **dar am uitat totul:**

— privind automobilul din faţa casei, am uitat că în România nici nu puteam visa aşa ceva;

— privind carnea din frigider, am uitat că părinţii sau copii noştri nu au nici măcar oase pentru supă.

Este condamnabil faptul că în virtutea inerţiei am uitat de unde am plecat.

Este dureros să auzi pe unii exprimandu-se: „Eu nu fac politică, eu am plecat numai ca să trăiesc mai bine; eu nu mă pun rău cu „ei", că nu-mi mai dau viza de intrare în ţară..."

Cu toate acestea, dacă ne uităm în declaraţiile date la Consulatele americane, în dreptul fiecărui nume stă scris: „Am plecat pentrucă nu mai puteam suporta regimul comunist şi de va fi nevoie, **voi lupta cu arma în mână împotriva comunismului".**

Aici însă, avântul iniţial a dispărut; se merge cu pălăria în mână la Washington, cu plecăciuni adânci şi glas scăzut pentru a nu-i supăra pe cei dela Ambasadă; se dau bani pentru renunţare la cetăţenie şi se aşteaptă cu umilinţă 2—3 ani, de multe ori fără rezultat, uneori până când bietul părinte se stinge din viaţă fără a-şi mai vedea fiul. Cu câtă aroganţă Ambsada răspunde: „Ce vă plângeţi? Dvs. aţi creiat situaţia. Dece aţi plecat?"

Iar în timpul acesta, guvernanţii comunişti terorizează familiile rămase în ţară, răscolesc casele, confiscă bunuri personale, dela proprietăţi până la scrisori, strecoară intrigi, exercită presiuni psihologice, iar în unele cazuri obţin un succes parţial reuşind să destrame familia celui plecat.

În aceasta situaţie, mulţi refugiaţi intră în confuzie, **izolându-se de comunitatea românească,** se închid în sinea lor ca într-o carapace, pierzându-şi încrederea în semenii săi.

Dar nu-i vine nimănui ideia să strige: „Fraţi români, veniţi alături de mine!"

„Unde-i unul, nu-i putere la nevoi şi la durere, Unde-s doi, puterea creşte şi duşmanul nu sporeşte!"

Este strigătul strămoşilor noştri din momentele de cumpănă. Amintiţi-vă că ţăranii din Ardeal au fost capabili să meargă pentru dreptate până la Viena, deşi pe vremea aceia nu aveau nici maşini, nici avioane, ci băteau drumul cu opinca şi toiagul. Noi nu suntem capabili să întreprindem nimic?

Răspunsul nostru, ai unui grup de tineri emigranţi, este pozitiv: ne-a rămas protestul, atragerea atenţiei opiniei publice, ruperea cortinei de ignoranţă care învăluie lumea în celace privesţe dictatura comunistă.

Veniţi alături de noi, să mărturisim şi să manifestăm pentru noi şi pentru fraţii noştri a căror voce este înăbuşită în ţară!

Abuzurile comise în ţară de către regimul stalinist, pseudo-naţionalist al lui Ceauşescu au întrecut orice limită.

. . . . . .

ROMÂNI,

Nu vă lasaţi copleşiţi de indiferenţă sau de teamă. Fiţi alături de noi în număr cât mai mare, să arătăm tuturor că suntem o forţă potenţială de care trebuie să se ţină seama, să dăm o dovadă a curajului şi unirii noastre, să ne dovedim oameni liberi în ţară liberă...

Adam Alb
Nicolae Constantinescu
Valentin Cantor
Constantin Manta
Dan Moldovan
Virgil Popescu
Nic. Ştefan Stănescu
Mihai Vânătoru

◆ **În loc de „ce mai faci",** când se întâlnesc doi își pun reciproc întrebarea: **„Ți-a sosit plicul?"** Este vorba de plicul pe care mai toți, la primire, îl desfac cu înfrigurare și cu bătăi de inimă, plicul conținând comunicarea că respectivul a fost „restructurat", adică retrogradat sau făcut din cal măgar... Pentru că nu au încotro, cei mai mulți se resemnează, scrâșnind din dinți și trăgând o înjurătură zdravană. Dar un număr destul de important din acești primitori de plicuri, se consultă cu nevasta, cu soacra și cu alți membri din familie, pun mâna pe telefon și caută să afle dela unul sau dela altul ce „pile" trebuesc activate pentru a anula comunicarea din plic, sau cel puțin pentru a amâna aplicarea ei. Sfera „pilelor" este vastă, în ea intrând prietenii rudelor, prietenii prietenilor, funcționari mai importanți cu care respectivul a făcut afaceri ilicite, actrițe întreprinzătoare și amante oficiale ale secretarilor de partid... „Pilele", la rândul lor, operează tot cu telefonul. Cum în situațiile cele mai grele ai noștri fac totdeauna haz de necaz, a ieșit acum în țară vorba că se modifică stema republicii socialiste, noua stemă fiind **două pile și un telefon.**

◆ **Sângeroasă încăierare la Gostinești.** — După cum se știe, în timpul sezonului, localitatea Gostinești (aprox. 25 km la sud de Constanța) este rezervată oaspeților mai tineri din „țările surori", dar și unor invitați aparținând partidelor comuniste din țările occidentale. Anul acesta se aflau la Gostinești foarte mulți studenți și cadre didactice din Cehoslovacia. În ziua de 21 august, adică tocmai atunci când se împlineau 5 ani de când diviziile blindate sovietice își făceau intrarea în Praga pentru a strivi sub șenile speranțele unui popor întreg și pentru a lichida pe acei care avuseseră naivitatea să creadă că regimului comunist i se poate da „o înfățișare umană", au făcut popas la Gostinești mai multe autobuze cu turiști sovietici în drum spre Bulgaria. Când au aflat despre sosirea noilor musafiri, grupuri de cehi s'au îndreptat spre locul de popas, amintind acestor musafiri ce se întâmplase în Cehoslovacia cu 5 ani în urmă. Dela înjurături s'a trecut la lovituri, pentru ca în cele din urmă „întâlnirea" să se transforme într'o încăierare generală la care, de partea sovietică, să participe și însoțitorii bulgari ai autobuzelor respective. Beligeranții s'au folosit și de hârlețe, chei franceze, pari de gard, boxuri, cuțite... Gazdele și milițienii au păstrat o neutralitate absolută, în timp ce comuniștii francezi și câțiva italieni se amuzau copios. La fața locului a fost trimisă de urgență o subunitate de intervenție dela Constanța, care a reușit să pună capăt încăierării. Pe teren au rămas 43 de răniți, vreo 20 dintre ei fiind evacuați la spitalele din Constanța. Pentru stabilirea răspunderilor și aflarea vinovaților, nu s'a făcut nici un fel de cercetare.

A doua zi, un incident mai puțin grav a avut loc la jumătatea drumului între **Doi Mai** și **Vama Veche.** Acolo, turiști progresiști din Franța și din Italia convertiseră la nudism niște țigănci din partea locului... Pe bună dreptate, milițienii au lichidat destul de repede această întreprindere nudistă, boxând „tovărășește" pe „deviaționiștii" occidentali.

◆ **Generali ucigași.** — Locțiitor politic la Comandamentul Armatei a 3-a, la Cluj, este Generalul locotenent Ungureanu Ilie. Prin 1965, Ungureanu era colonel la o unitate MFA în București. Foarte apreciat de vârfurile de partid, Colonelul Ungureanu urma să fie trimis la Academia militară „Frundze" în Uniunea Sovietică. Având la dispoziție clasica „Volgă neagră" cu șoferul respectiv, Ungureanu se folosea de această mașină și la escapadele nocturne care se terminau spre ziuă. După un asemenea chef, beat turtă, Ungureanu a trecut la volan în locul șoferului. A omorît cu această ocazie un biet muncitor, fiind sancționat cu mutarea disciplinară la Cluj unde, după cum se vede a avansat la postul de locțiitor politic de armată.

La același comandament face serviciu și Generalul Crăciun care prin 1967 era comandantul garnizoanei Oradea. Beției și acesta, dar amator de vânători în stil mare, vânători la care soldații unor companii întregi erau folosiți ca hăitași. În cursul unei asemenea vânători, tot după beție, Crăciun a ucis cu un foc de armă un soldat. Dacă asemenea lucru s'ar fi întâmplat pe vremea regimurilor „burghezo-moșierești", ofițerul ucigaș, oricât de mare ar fi fost el în grad, deosebit de trimiterea în fața judecății, era trimis și la consiliul de reformă, adică era scos din cadrele oștirii. La comuniști, altele sunt obiceiurile. Crima a fost mușamalizată și Generalul Crăciun organizează mai departe vânători cu soldați hăitași.

◆ **Secția specială a Securității** la Combinatul Siderurgic din Reșița este condusă de Lt. Col. PATAKI Andrei, în vârstă de aprox. 40 de ani. La aceiași secție mai fac serviciu: Maiorul **Messar,** Maiorul **Coca,** a cărui soție este și ea ofițer de securitate și Maiorul **Handrugan,** originar din Dorohoi. Misiunea principală a acestei secții este „depistarea spionilor provenind din țările occidentale." În vara anului trecut se vorbea la Reșița că Maiorul Coca ar fi prins un „spion american" care cunoștea perfect limba română...

◆ **Centrul de cercetări pentru problemele tineretului.** — În ciuda amenințărilor și a promisiunilor, ședințele UTC sunt din ce în ce mai puțin cercetate, tinerimea manifestând nu numai indiferență ci și vădită ostilitate față de orice încercare de îndoctrinare, aceasta mai cu seamă în marile centre industriale. În fața acestei situații, conducerea comunistă a înființat la București un centru de cercetări pentru problemele tineretului centru al cărui director este **Ovidiu Bădină,** 39 de ani, mic de statură, păr negru puțin undulat, inteligent de altfel și bine pregătit. Printre colaboratorii cei mai apropiați ai lui Ovidiu Bădină se numără și Aneta **Almășan** care a poposit și prin Germania, în cadrul schimburilor culturale.

◆ **Brigada de Grănicieri din Constanța are** indicativul U.M.-02940. Comandantul brigăzii este Colonelul **Diaconu,** iar șef de stat-major Lt. Col. **Spătaru.** Brigada nu dispune decât de 2 batalioane, de o companie de comandă și de una de transport. Paza litoralului este asigurată de 7 companii care aparțin celor două batalioane mai sus amintite. După cum se vede, paza la Marea Neagră este cam slabă...

Pentru complectarea informației, dăm și indicativul batalionului de grănicieri staționat la kilometrul 5, pe șoseaua Constanța-Eforie: U.M.-02866. Batalionul acesta dispune de 2 companii intervenție și de 5 companii de pază. Fiecare companie de pază este compusă din 3 până la 4 pichete, fiecare pichet dispunând de 5 până la 8 oameni și de o pușcă-mitralieră.

◆ **Regimentul 304 Artilerie** se află la Bacău și are indicativul U.M.-01034. În compunerea acestui regiment intră o baterie de comandă, una de transport, o baterie de rachete BM-14 (cu 16 țevi) și 9 baterii tunuri de 122 mm, model 1955.

◆ **La Iași,** anume la Copou, se află comandamentul unei divizii de infanterie motorizată, al cărei indicativ este U.M-02126.

◆ **În Bucovina ocupată de Ruși** au fost construite recent o serie de aerodromuri militare, anume în regiunea Ciahor-Molodia-Ostrița și în apropiere de Storojineț.

◆ **La Focuri și la Coarnele Caprei,** localități din județul Iași, în toamna anului 1972 populația a fost în plină revoltă, responsabilii locali de partid salvându-și pielea prin fugă. Țăranii deposedați și transformați de regim în cerșetori au dat foc la mai toată recolta de porumb. În ultimii zece ani, țăranii din Focuri și din Coarnele Caprei au fost de mai multe ori în revoltă.

◆ **ICECOP,** întreprindere de comerț exterior a Cooperației, este subordonată Ministerului Comerțului Exterior și își are sediul în București, Strada Marin Serghiescu 12. Din cei 200 funcționari ai întreprinderii 70% sunt membri de partid. În locul lui **Spătaru,** acum atașat comercial la Stockholm, a fost numit director la ICECOP Constantin **Proca.** Actualul șef al secției „produse de lemn" este un oarecare Ion **Leonte,** fost maior, scos din MFA ca necorespunzător. Personajul cel mai important din întreprindere este însă **Simona Popescu,** șefa secției de „protocol", secție care, după cum se știe, se ocupă cu filajul clienților străini și controlează și activitatea funcționarilor, în ce privește raporturile acestora cu străinii. Ca în toate întreprinderile de acest gen, la ICECOP domnește o atmosferă de suspiciune generală. La tratative sau la o simplă convorbire cu un client străin, din partea ICECOP-ului trebue să participe **doi** funcționari. Fiecare din ei face raport separat despre convorbire, menționând **toate** întrebările pe care le-a pus străinul și **toate** răspunsurile pe care le-a dat celălalt coleg. Prin urmare, la ICECOP, ca în toate întreprinderile de comerț exterior, **toți se spionează între ei.** Dacă un funcționar al unei asemenea întreprinderi întâlnește, pe stradă, un client străin, trebue să-l evite, iar dacă aceasta nu a fost posibil să raporteze la serviciul „protocol" absolut tot ce a vorbit cu străinul.

Funcționari ai unei întreprinderi de comerț exterior care sunt trimiși în străinătate, sunt obligați la înapoierea din misiune să relateze tot ce au văzut și tot ce au auzit. Aceiași funcționari nu au voie să facă colegilor și cunoscuților relatări pozitive despre cele văzute în străinătate, ci numai negative. În ce privește funcționarii dela întreprinderile de comerț exterior care sunt trimiși în Germania Federală, aceștia sunt subordonați pe tot timpul deplasării lui **Ion Suciu,** consilier al ambasadei reseriste din Köln și ofițer superior de securitate.

În luptă cu toți balaurii și înfruntând mișelie după mișelie, ziarul acesta nu poate trăi decât dacă este permanent sprijinit de cititori și de prieteni. Ajutați-l! Acum, înainte de a fi prea târziu...

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 — Marienplatz 28
cu mențiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2277

Metamorfoze și „principialități" comuniste

În al său „In memoriam" decedatului Constantin Daicoviciu (**Contemporanul,** nr. 24/1973), Miron Constantinescu citează printre numele marilor istorici români din trecut și pe acela al lui Nicolae Bănescu, bizantinolog, decedat cu doi ani în urmă.

Miron Constantinescu reprezintă cuvîntul și autoritatea partidului comunist român. N. Bănescu e absolvit de „păcatul" burghez.

Actualmente, un asemenea gest de recunoaștere a meritelor unui savant „burghez" nu mai surprinde. După ani de zile de prigonire până și a umbrei unui Nicolae Iorga sau chiar a unui Lucrețiu Pătrășcanu, de asemenea amintiți de M. Constantinescu printre somitățile din trecut, partidului comunist „i-a venit mintea la cap" — cum s'ar zice — și a început de la un timp să revadă dosarele „de cadre" ale marilor dispăruți și să-i „restituie" poporului și științei. Pentru această „mărinimie", partidul cerea ovații, recunoștință umilă și admirație entuziastă, pe care ciracii le și exprimau cu promptitudinea caracteristică slugărniciei. Când însă — și cu ce drept?! — a pus partidul la zaptul său pe Goga, pe Iorga și pe atâția alții, pe care poporul niciodată nu i-a ignorat, în ciuda denigrării lor de către comuniști, aceasta niciodată nu s'a spus! Doar atâta aflai că partidul îți-i „redă" pe acești dispăruți. Aveai impresia că le acordă amnistie și-i liberează de la închisoare.

Nicolae Bănescu se vede la rîndul său „restituit" științei românești după moartea sa, de data aceasta adoptându-se procedeul de simplă includere „pe listă" a celor, chipurile, totdeauna prețuiți. Cât timp a fost însă în viață, până în septembrie 1971, N. Bănescu a împărtășit soarta tristă a intelectualilor de frunte: el nu numai că nu era socotit un mare savant, ci era chiar și ostracizat. Octogenarul și apoi nonagenarul Nicolae Bănescu era demult inofensiv. Cu toate acestea însă, partidul era „vigilent": oricând a putut fi vorba de vreo apariție a bătrânului istoric bizantinist, se luau niște măsuri „preventive". „Vina" lui era aceea că nu s-a declarat, măcar formal, adept al ideologiei comuniste, nicăieri n'a iscălit cuvinte de „adeziune", de laude etc. Mai mult decît atâta: spusese la un examen, comentând viața politică din Bizanț, că partidele verzilor și albaștrilor se adunau la hipodrom și începeau să vocifereze „jos cutare, sus cutare!"; întocmai, spunea Bănescu mai departe, „cum fac aceștia [=comuniștii] acum, că scot mulțimea pe străzi și o pun să strige la fel". Că savantul, scotocind vechile izvoare bizantine, a scos la iveală și aspecte ale frământărilor sociale, ale conflictelor de clase, teme atât de dragi comuniștilor, aceasta n'avea nici o importanță în ochii lor, de vreme ce „savantul de tip vechi" n-a invocat pe corifeii marxism-leninism-stalinismului.

Sub raportul aplicării tratamentului de ostracizare, în cazul lui N. Bănescu, sânt cât se poate de elocvente (printre multe altele) următoarele trei fapte.

1. Cea de a 80-a aniversare a lui Nicolae Bănescu n'a fost prin nimic marcată în țară, din (ne) voința partidului, ci ea a fost întîmpinată printr-un volum omagial publicat la Paris de către admiratorii din străinătate ai cunoscutului bizantinolog român. Acest fapt constituia însă, la data aceea, o notă negativă în plus la „dosar". Cărturarii din occident, unde știința e „putredă bogheză", se interesează de fostul profesor din R.P.R.! Aceasta: „nu se face întâmplător!"

2. La I-ul Congres de studii bizantine postbelic, Nicolae Bănescu, somitate a acestei discipline în România, vicepreședinte al Societății de studii bizantine internaționale, așteptat să apară la întâlnirea vârfurilor științei bizantine din lume, n'a avut șansa să meargă. Zisele „cadre vechi" n'aveau ce căuta, în concepția partidului, la un for internațional unde trebuie reprezentată „știința avansată comunistă", căreia îi „revine" misiunea să dea dovadă de „spirit combativ"; adică, literalmente, să rânjească.

În locul lui N. Bănescu, pe arena „confruntării ideologice" cu știința „burgheză", trebuiau trimiși niște tovarăși „de nădejde". Aceștia au fost găsiți în persoanele următorilor trei muschetari:

Emil Condurachi — delegat oficializat și de meserie, orator de toate ocaziile, neavând însă nici o legătură cu știința despre Bizanț;

Ștefan Ștefănescu — medievist în istoria României, cu meritul la activul său că a făcut studii în URSS, adică în țara „cea mai avansată din lume", fără să se fi ocupat însă vreodată de bizantinologie;

„Eugen Stănescu" — fost reporter la Gazeta sporturilor, fost student fără frecvență la Sociologie, iar la data aceea proaspăt „uns" al partidului la zisul „sector" de istorie a Bizanțului.

Acesta din urmă a picat în probleme de bizantinistică întocmai ca musca în lapte. Nici nu i-a fost lui gîndul vreodată la asemenea preocupare. Decât că, la un moment dat, s'a reintrodus în programul de învățământ superior altă dată izgonita istorie a Bizanțului, ca materie „netrebnică". Cu acel prilej, punându-se întrebarea în colectivul catedrei de istoria României, cine ar lua asupra sa ținerea puținelor ore de bizantologie? — numitul „Eugen Stănescu" a opinat să le ia dumnealui. Aceasta, pentru simplul motiv că orele câte le avea dincolo, la secolul al XVI-lea românesc, nu întruneau norma fixată pentru justificarea salarialului. O complectare la „normă", deci! Incolo... legătura opinentului cu această materie nu rezida nici măcar în pseudonimul său de rezonantă grecească — Eugen, acesta neflindu-i numele cel adevărat. Când acest „Eugheníkos Pseudokineghetikós" a mers să facă primele achiziții de cărți necesare în noua sa meserie, din biblioteca profesorului Ursu, el nu știa încă cine e Charles Diehl! Dar: aceasta ce importanță are! Învățându-i pe alții, pe bieții studenți repartizați de sus la cursul lui, va învăța și el însuși ceva din treaba aceasta, în câțiva ani.

Ar păcătui cel care ar gîndi că nu existau cadre calificate în materie de bizantinologie. Existau asemenea persoane, câțiva discipoli afirmați ai lui. N. Bănescu. Tocmai pentru un asemenea motiv însă, aceia trebuiau ținuți „pe linie moartă"; pentru ca impostura să-și aibă drumul deschis. (Actualmente, abia, **Gazeta literară** și **Contemporanul** dezbat problema imposturii, a carierismului, parvenirii și a „indulgenței" în literatură. Firește, participanții la discuția „deschisă", se prefac, în cele ce scriu, a nu ști că aceste rele au fost cultivate „pe scară largă" de însuși partidul comunist).

Așadar, în „delegația oficială" trimisă la Ohrida, Eugen Stănescu figura „oficial" drept profesor de istorie bizantină. Se chiamă că avea calitatea cerută. Căci: cine poate ști acolo, la Ohrida, că zisul delegat, n-a făcut niciodată studii bizantine, că nu posedă diploma în această disciplină științifică; ba, mai mult: la data aceea el nu avea nici un fel de certificat de studii superioare, nici măcar în sociologie și în istoria pedagogiei!

S'au prezentat, deci, la Congresul de studii bizantine, cei trei oameni ai noștri învestiți cu calitatea de „reprezentanți ai României", inconștienți, vrem noi să credem, de impostura ce o săvârșeau.

Numai că, specialiștii cei recunoscuți, întruniți la Ohrida, personal nu-i cunoșteau pe oamenii noștri, și nici numele acestora nu le întâlniseră pe meleagurile bizantinologie; De aceea, organizatorii Congresului au propus ca președinte de onoare, în lipsă, pe Nicolae Bănescu; iar cei trei obscuri prezenți, n'au fost onorați cu vreun rol în comisii. Pe drept cuvînt, forul internațional a înțeles să onoreze știința bizantină din România, acordând atenția cuvenită reprezentantului ei cu renume mondial. La aceasta, cei trei, apucați de spiritul „combativ" cu care erau îndoctrinați de acasă, au pronunțat critici „aspre" la adresa procedurii; precum s'ar fi aflat la o ședință sindicală din țară, maniera aceeaea fiindu-le intrată în sânge.

Drept răspuns li s'a arătat că știința românească și țara însăși este onorată prin numele lui Nicolae Bănescu, care figurează necontenit, de ani de zile, pe coperta revistei internaționale **Byzantion.**

Întorși în țară, cei trei zișI bizantiniști, oameni „de încredere au raportat după șablon că ei,

cică, au „reprezentat țara cu cinste" și că au luat poziție față de încercările unor delegați burghezi de „a pactiza cu cunoscute elemente reacționare din țară".

3. Al treilea fapt ce merită a fi relatat spre a învedera tratamentul de care avea parte bătrânul Nicolae Bănescu pe când se afla în viață, s'a întîmplat la Facultatea de istorie din București. În 1968, o promoție veche se reunea pentru a-și aniversa promovarea în studii. Potrivit uzanței, studenții de altă dată, acum la rîndul lor profesori în diferite părți ale țării, s'au adresat decanatului pentru a le admite întâlnirea într'o sală a Facultății. Decanul le-a cerut să prezinte în prealabil lista tuturor persoanelor care urmea-

(urmare în pag. 9)

Apărarea Europei occidentale

(urmare din pag. 1)

chestiune. Ceia ce însă este absolut de neînțeles, este în special campania dusă în Franta de o parte din înalții reprezentanți ai bisericii catolice, și de unii oameni politici. Astfel J. J. Servan Schreiber s'a dus la Mururoa cu un grup de așa zișI pacifiști ca să protesteze în contra experiențelor nucleare franceze chiar la fața locului; iar Edgar Faure — după o vizită la Moscova — a propus reducerea unilaterală a armamentului în Franta și renunțarea la arme nucleare. În cadrul bisericii catolice relev numai cazul episcopului de Orleans — Mgr. Guy Riobé — care a declarat că „nici un interes politic sau economic nu poate justifica întrebuințarea bombei atomice" și că „fiecare francez trebue să manifeste desaprobarea lui cea mai energică față de orice politică de escaladă atomică".

Astfel de declarații ar putea să pară normale în gura unor membri ai partidului comunist francez; dar când ele sunt exprimate de oameni care aparțin celor cari sunt de partea libertăților oamenilor și popoarelor, te întrebi dacă într'adevar acești aprigi antinucleariști când este vorba de Franța, sunt atât de greșit informați, sau fac parte din categoria acelora pe care Lenin i-a numit **„idioți utili"**.

*

Prin retragerea acoperirii nucleare americane situația militară a Europei de Vest devine dramatică. Pentru restabilirea echilibrului forțelor militare, ar trebui ca Rusia să-și reducă cel puțin la jumătate numărul de divizii staționate în Europa și să-și desființeze instalațiile pentru aruncarea bombelor nucleare cu distanță mijlocie. O astfel de operație însă nu se poate aștepta din partea Rusiei.

De ani de zile Moscova vorbește numai de pace, dar fabrică mereu armele cele mai perfecționate. Se zbate să organizeze o conferință pentru securitatea Europei, dar majoritatea forțelor ei terestre și aeriene sunt îndreptate spre Europa. La conferința de securitate se discută despre dreptul popoarelor de a-și alege singure regimurile politice cari le convin, dar tocmai regimurile comuniste refuză populațiilor respective dreptul de a se exprima liber. Se susține că fiecare popor să aibă frontierele lui naturale, dar Rusia stăpânește fără nici un drept teritorii străine și nici un glas nu se ridică la această conferință de securitate să ceară Rusiei înapoierea teritoriilor care nu-i aparțin.

Se afirmă cu tărie respectul drepturilor omului; dar unde sunt călcate aceste drepturi, dacă nu în țările cu regimuri comuniste?

Atunci cum se poate crede că Rusia a insistat atât de mult să se întrunească conferința asupra securității europene numai pentru a se pune bazele unei păci definitive? Pacea pentru Rusia nu este un scop ci un mijloc care să-i permită să treacă la alte acțiuni politice. Și această pace pe care o propune, nu-i o pace prin aplicarea dreptului fiecăruia, ci o pace rusească. Scopurile ei în privința securității sunt:

1. Să slăbească alianța O.T.A.N.-ului prin plecarea trupelor americane din Europa și prin o dezarmare parțială a aliaților europeni.

2. Să-și asigure stăpânirea asupra teritoriilor anexate, prin recunoașterea de drept a acestor anexiuni, de către guvernele occidentale.

Nu știm ce decizii se vor lua și ce acorduri se vor semna la sfârșitul conferinței, dar un lucru este sigur. Retragerea acoperirii nucleare ameriane deschide drumul războlului clasic. Cine-l va câștiga, nu este nici o îndoială. Superioritatea rusă este zdrobitoare.

Numai o soluție poate să salveze Europa. Să se realizeze o uniune politică a tuturor țărilor din Europa de Vest, cu inclusiv Spania și Portugalia. Acest bloc politic va putea să organizeze o apărare europeană, căreia să i se dea prioritate față de toate celelalte probleme.

Alianța cu Statele-Unite și Canada trebue să rămână ca un factor decisiv, cu posibilități de intervenție în ori ce moment și în orice spațiu european.

In ultimul timp a început să se discute ideia creierii unei zone neutralizate în centrul Europei, în care ar intra cele două Germanii și alte state aflate în această zonă. Neutralizarea s'ar putea face în patru etape, din care două s'au și realizat și anume tratatele Germaniei de Vest cu Rusia și Germania de Est? In a treia etapă ar trebui să se ajungă la o destindere prin reducerea forțelor în centrul Europei. După aceasta ar urma ultima etapă, care ar fi neutralizarea politică a țărilor din centrul Europei.

Soluția aceasta este mortală pentru Europa de Vest. Prin neutralizarea Germaniei de Vest, pactul O.T.A.N.-ului este aproape desființat. Autoritatea Moscovei la Bonn va deveni repede decisivă, și Germania de Vest va intra în zona de influență rusă. Efectul acestei penetrații adânci a Rusiei va provoca răsturnări profunde politice în celelalte țări din vestul Europei, în care vor veni la conducere guverne populare și regimuri comuniste.

Din toată Europa, își vor păstra independența numai Grecia, Spania și Portugalia, care vor constitui capete de pod americane în Mediterană.

Așa dar a venit momentul când țările europene trebue să aleagă ori salvarea lor prin o uniune politico-militară solidă, ori căderea lor sub comunismul rusesc.

3 Sept. 1973

General Platon Chirnoagă

Românii din Germania știu să se apere împotriva diversiunilor și agenților provocatori

În numărul din mai-iunie 1973 al unei publicații din exil, sub titlul „O periculoasă mașinație comunistă în Germania Federală", la pagina 30, citim următoarele: „Refugiații români din Germania au trecut la un fir de păr alături de primejdie. Numai Dumnezeu i-a ferit..." și apoi în continuare: „Trebue să semnalăm energica repulsie a acelora care au primit această scrisoare secretă (**NN.** Este vorba de o halucinantă compoziție a unei misterioae grupări, căreia îi place să se intituleze **Jilava**)... imediat s'au prezentat autorităților (primitorii acestei scrisori secrete), au predat scrisoarea, denunțând cazul ca o manevră a guvernului dela București".

Am condamnat întotdeauna polemica între publicațiile din exil și lupta fratricidă între acei care stau în aceiași tranșee, dar n'am apreciat niciodată metoda de a scoate în evidență și de a lăuda numai aceea ce vine dela oameni care-ți sunt fideli partizani și care-ți cântă în strună. Cel ce practică asemenea metodă se situiază pe poziții partiale, poziții de prea puțin folos pentru viața și activitatea noastră din exil.

În revista din care citâm rândurile de mai sus, rareori am citit ceva în legătură cu activitatea formațiilor românești din Germania și a celor care conduc aceste formațiuni, oameni ce stau de mai bine de un sfert de secol **în prima linie,** ducând lupta, cel puțin în mod onorabil, dacă nu cu mari riscuri.

În Germania există o **Uniune a Asociațiilor și Instituțiilor Românești,** organizație în care lovesc comuniștii, toți criptocomuniștii și câțiva ridicoli ambițioși. Tocmai pentru că își face datoria față de problema românească în tot complexul ei, această **Uniune** este temută de dușmani și respectată de acei care-i înțeleg rosturile, dela oficialitatea germană și până la ultimul om de bună credință.

Niciodată publicația amintită nu a găsit cu cale să ofere un singur rând din coloanele ei activității acestei **Uniuni** a Românilor din Germania, dar a pus la dispoziție pagini întregi acelora care au lovit în Uniune. Organele de securitate ale guvernului din țară, iar mai recent și întreprinderea de diversiune „Jilava", lovesc necontenit în **Uniune** și în conducătorii ei. Cei dela revista în chestiune știu acest lucru, știu dar tac. N'au decât să tacă, dacă așa cred domniile lor că este bine, dar să renunțe a scrie lucruri ce sunt în flagrant conflict cu adevărul.

Desigur că ajutorul lui Dumnezeu „care ne-a ferit", cum spune revista relatând episodul cu „gruparea Jilava", este o permanență care stă la baza concepției despre viață a acelora care cred în El. Românul spune însă că Dumnezeu **îți dă, dar nu-ți pune și în gură.** În cazul în speță, refugiații români din Germania, care de mai bine de un sfert de veac țin piept tuturor uneltirilor comuniste, din afară și din interior, refugiați români care și-au asumat răspunderi în această Uniune, **au sesizat dela început metoda de infiltrație și scopul urmărit de această așa zisă „grupare Jilava",** grupare ce pretinde a fi și „socialistă" (alt element al șarlatanlei). Farsa "Jilava" a fost și este permanent urmărită, lumea a fost prevenită, iar unora din cei în cauză li s'a dat avertisment. Inițiatori, pescuitori în apă tulbure și chiar acei oameni de treabă care s'au lăsat antrenați într'o acțiune pusă la punct de **elemente formate la școlile de spionaj ale comuniștilor, au fost cu toții identificați.** Autoritățile competente germane au fost informate, **de Uniune,** pentru a demasca această nouă acțiune a serviciilor de spionaj comuniste și pentru a pune refugiații români din Germania la adăpost de eventuale acuzații de participare la acțiuni cu caracter subversiv.

Așa stau deci lucrurile! Deci nu așa cum le-au prezentat acei dela revista amintită. Regretăm că trebue să le-o spunem, dar uneori ni se umple și nouă paharul... Și noi, și ei dela revistă, am sângerat la fel, și noi și ei stăm în aceiași cetate asediată de stânjeni, tragem la aceiași jug și trăim la fel tragedia țării, plătind mereu pentru pretinse „greșeli din trecut" și înfruntând grindina de calomnii și de defăimări... A sosit timpul să stăm cu fața la același dușman.

Pentru a exclude dintru început alte interpretări eronate, ținem să se știe că tot Uniunea Asociațiilor și Instituțiilor Românești din Germania Federală (U.A.R.G.) a publicat un memoriu cu ocazia vizitei lui Ceaușescu în Germania, memoriu care a fost trimis tuturor membrilor guvernului federal, tuturor parlamentarilor, organelor de presă, personalităților din viața culturală și economică și **răspândit în mii de exemplare în toate localitățile** de pe itinerariul acestei vizite. Despre efectul pe care l-a avut acest memoriu vom mai vorbi, scrisorile pe care le-a primit Uniunea dela mai multe personalități germane constituind dovada că el a fost examinat cu mare atenție și că de el s'a ținut seama și în discuțiile privind anumite probleme. Deocamdată atât!

G. A. ACRIVU

Madrid, 19 iulie 1973

Iubite Domnule Emilian,

Îți mulțumesc, din toată inima, pentru atenția de a-mi fi scris cu toate lămuririle asupra loviturii primite și asupra așa zisului grup Jilava.

Apreciind cum se cuvine lupta neobosită ce duci cu „Stindardul", cel mai bun organ din exil, nu mă mir că dușmanii te-au lovit greu și cu afecțiunea ce îți păstrez, îți admir tenacitatea și decizia de a continua. Înțeleg ce probleme te așteaptă, le-am trăit și le trăiesc și eu, și cunosc indiferența imbuibaților din exil... În tot cazul, voi difuza între prietenii de aci cele ce mi-ai scris, încercând să suscit vreo propunere...

Este posibil să vin la München, pentru câteva zile, la sfârșitul lui Septembrie și — în acel caz — m'aș bucura mult să te văd.

Cu o afectuoasă îmbrățișare și mare prețuire.

RADU GHENEA

CAZUL EMIL CIORAN

În legătură cu declarațiile pe care E. M. Cioran le-a făcut ziaristului germano-austro-ungaro-helveto-francez Bondy, Domnul Dr. Ion Fleșeriu, fost prefect al județului Sibiu și fost șef al organizațiilor legionare din același județ, a trimis numitului Cioran următoarea scrisoare;

„Domnule Cioran.

— ÎN PRIMUL RÂND.

Citind declarațiile dtale republicate în STINDARDUL (Ediție speciala no. 124/B), m'a scârbit fraza... „Doar o curvă fără mușterii e mai leneșă decât mine"... frază ce poate ieși numai din gura unuia care se complace într'un așa mediu, mediu de care ne demonstrezi a nu fi străin... și frază ce explică restul declarațiilor dtale... calificându-te singur de ceea ce ești azi.

LOVITURA ce ai intenționat să ne dai NU NE POATE ATINGE... dta fiind mult prea jos de LINIA MIȘCĂRII LEGIONARE, pentruca s'o poți atinge, și pentruca s'o poți mânji cu aberațiile dtale.

Îmi însușesc în întregime răspunsul ce îi se dă în zisa Ediție specială.

— ÎN AL DOILEA RÂND.

Ca fost judecător legionar județean; ca fost Șef al județului Sibiu; și ca fost Prefect al acestui județ... funcții în care **am avut ca direct colaborator pe avocatul și legionarul Aurel Cioran, fratele dtale...**

DELA CARE știu că dta erai un foarte bun prieten al MIȘCĂRII LEGIONARE... fapt pe care acuma negându-l nu ne poate decât să ne satisfacă, deoarece

declarațiile / aberații făcute ziaristului respectiv te descalifică de a fi făcut parte din rândurile noastre... căci nu ceea ce are cineva în cap sau în buzunar importă... ci ceea ce are în suflet... și ca atare;

ÎN NUMELE MEU PERSONAL... și-mi permit să vorbesc și în numele fratelui dtale, și camaradul meu, legionarul Aurel Cioran... care nu-ți poate vorbi... și care a fost schingiuit la maximum de prigonitorii noștri, de ieri și de azi, pe care dta îi servești prin atitudinea actuală...

ȚI SPUN că la facerea respectivelor declarații ai fost incorect, și necinstit sufletește, în tot ceea ce spui despre CĂPITANUL nostru și Garda LUI de Fier, despre NEAMUL ROMÂNESC cum și despre năzdrăvanii noștri frați macedonenii... lucru care surprinde... prin neadevărurile exprimate... că pot ieși din capul și sufletul unei persoane te t a l i a ce credeam că esti.

Madrid 5. VIII 1973 **Dr. Ion Fleșeriu"**

Alții, la adăpostul nostru, au ridicat iară orașe strălucite, palate de marmoră și temple până la cer. Alții, la adăpostul nostru, au onorat iară pe Apollon și pe cele nouă Pierride. Și poeții lor au cântat iară, și sculptorii lor au săpat iară, și arhitecții lor au clădit iară. Și pe când noi nici satele noastre nu ni le puteam face pentru un veac de om, ci aceeași generație trăia în locuințe de mai multe ori arse și din nou clădite de vecinicii martiri ai credinței întru Dacia și Roma, ei, cei cari înfloreau la adăpostul nostru, se mândreau de opera păcii, care era darul nostru, și se uitau cu dispreț la sărăcia și lipsa noastră.

VASILE PÂRVAN (1919)

Metamorfoze și „principialități" comuniste.

(urmare din pag. 8)

ză a lua partea ședința festivă a promoției. Prezentându-i-se lista și văzând pe ea niște „nomina odiosa", decanul, membru de partid, firește, conștient de „răspunderea politică" ce-i revine, a sărit în sus și a declarat că el nicidecum nu poate aproba aducerea în incinta Facultății a unor „reacționari ca Nicolae Bănescu și Sauciuc Săveanu, scoși altă dată din învățământ!"

Cei doi profesori, socotiți „primejdioși", se înfățișeau la data aceea astfel: primul doar zîmbea docil și se lăsa aproape dus de mână de către foștii săi studenți; cel de al doilea nu mai era în stare să meargă.

Sala s'a putut obține numai cu condiția ca cei doi profesori să lipsească, iar „lecția" promoției reunite să fie condusă de către decanul cel vigilent (care n'a fost niciodată profesor celor reuniți).

În felul acesta era tratat Nicolae Bănescu de către oamenii zilei de la Facultatea pe care altă dată el a ilustrat-o!

Persoana lui Nicolae Bănescu a constituit o problemă pentru forurile politice și în legătură cu ultimul Congres internațional de studii bizantine care a avut loc la București, în 1971. De data aceasta însă, Nicolae Bănescu însuși a contribuit ca problema să se simplifice: din cauza stării grave a sănătății sale, el a rămas imobilizat în pat; iar în penultima zi a Congresului, el și-a dat sfîrșitul.

Acum, Miron Constantinescu, știut ca unul dintre diriguitorii activi ai liniei portidului față de zisele „cadre vechi", se preface a nu ști nimic despre aceste procedee odioase și, înserând numele lui Nicolae Bănescu printre numele autorilor de opere care, după cum se exprimă el, vor străluci „zecile și sutele de ani", vrea să sugereze că partidul său ar fi fost o „mamă bună" pentru cei dispăruți. Firește, tovul Miron face pe **ni-znal.** La aceasta îl obligă „linia" actuală a partidului. Iar el totdeauna a adăogat mult zel personal la susținerea acelei linii în toate zigzagurile ei.

Dacă zisa „reconsiderare", termen partinic mai cuprinzător pentru toate acele „redări", „revalorificări" etc. ale oamenilor din trecut, este o apucătură infantilă a partidului, apoi „reabilitarea post mortem" aplicată altora, ca în cazul lui Pătrășcanu, este o tragedie.

Și una și alta țin de noțiunea „bizantinismelor" partidului, care le depășesc pe cele din imperiul de altă dată.

Morții, se înțelege, nu mai au ce spune la toate acestea. Iar cei vii trebuie să aibă grija cozilor de așteptare și a cenzurii omniprezente. În tăcere, ei își consumă răsul pe seama inadvertențelor, iar totodată și revolta împotriva perfidiei și ipocriziei practicate de cei cocoțați pe sus din grația stăpînirii stalinistomuscălești.

I. G. Silviu

« Non-immixtion »

Pendant que le camarade Ceaușescu et son épouse s'envolaient vers l'Amérique latine avec, dans leurs valises, une vingtaine de discours d'où — soyons sûrs — ne manquera jamais le couplet sur **« la coopération des pays ayant des systèmes politiques différents »,** ni les flonflons assoupissants sur la **« non-immixtion dans les affaires intérieures »...** hélas ! bien des choses imprévues se passaient de par le monde.

Tout d'abord il y eut l'arrestation aux USA d'Alexandru Pătrașcu, haut fonctionnaire du ministère roumain de l'industrie, qui semble-t-il a montré un intérêt excessif, qui dépassait la curiosité touristique, pour les secrets de Ford-Motor.

Ensuite ce fut la découverte en Islande, au large de Reykjavik de toute une installation d'écoute soviétique, placée par 10 mètres de profondeur. De toute évidence elle a servi à intercepter les conversations Nixon-Pompidou. Nous ne pouvons exprimer notre compassion ni nos condoléances à ces deux personnages. On a les espions qu'on mérite.

Disons simplement que ces événements imprévus sont de ceux qui nous remontent le moral. Les cocos sans masques, c'est pas beau à regarder. Nous le savions ; il est très utile que les autres le constatent aussi.

Pauvre Ceaușescu ! Il ne verra plus son copain Allende, étoile filante dont on aperçoit à peine la trace après sa rapide combustion. C'est comme ça l'hiver dans l'hémisphère austral : il y fait très chaud.

Massenschlägerei an der rumänischen Schwarzmeerküste

In **Gostinesti,** einer Ortschaft die sich etwa 25 km. südlich von Constantza befindet, wird in jedem Jahr ein Zeltlager für Gäste aus den „sozialistischen Ländern" und für westliche Kommunisten, vorwiegend Studenten, errichtet. In diesem Jahr befanden sich in Gostinesti mehrere hundert Gäste aus der Tschechoslowakei, Studenten, aber auch ältere Jahrgänge.

Ausgerechnet am 21. August, an dem Tag also, an dem im Jahre 1968 die Tschechoslowakei von den Sowjets überfallen wurde, hielten sich in Gostinesti sowjetische Touristen auf, die sich in Begleitung einiger bulgarischer Parteifunktionäre auf dem Weg nach Bulgarien befanden.

Man weiß nicht genau von welcher Seite das Signal zum Angriff kam, aber in wenigen Minuten waren Russen und Bulgaren auf der einen und Tschechen auf der anderen Seite in eine Massenschlägerei verwickelt.

Die rumänischen Gastgeber blieben neutral, während ein Dutzend französischer Kommunisten diesem Kampf sehr amüsiert zusahen. Der Kampf dauerte ziemlich lange, bis eine Bereitschaftseinheit des Staatssicherheitsdienstes an Ort und Stelle erschien und der Massenschlägerei ein Ende bereitete. Bilanz: 43 Verletzte, von denen etwa 20 ins Krankenhaus von Constanta eingeliefert werden mußten.

Auf Anweisung „von oben" haben die rumänischen Behörden keine Ermittlungen zur Feststellung der Schuldigen eingeleitet. Über dieses Vorkommnis wurde aber überall gesprochen und das Geschen mit dem Jahrestag der Besetzung der Tschechoslowakei in Zusammenhang gebracht.

Dr. Alexander SUGA
Beeidigter Dolmetscher und Übersetzer
für die Gerichte des Landgerichtsbezirks Köln
(rumänische Sprache)
5 Köln, Jakordenstraße 21
Telefon 72 57 69

FRANC-PARLER

Un „brave homme“ nommé Allende

« ce n'est pas nécéssairement la politique qui complique les choses mais plus simplement les politiques ! »

L'éloge funèbre des leaders de la gauche française au PRESIDENT ALLENDE c'est un peu la paire de gifle à un cadavre ! Un « brave homme » ont-ils dit . . .

Un « brave homme » d'aujourd'hui on sait ce que c'est : le pauvre type qui a démissionné de toutes ses responsabilités devant une société lâchée au galop dans le desordre. Ce qu'il y a d'embêtant pour la mémoire de l'ex-Président chilien traité de la sorte par ses pairs d'Occident et d'ailleurs c'est qu'il était l'organisateur de ce désordre. Il n'y a donc pas de quoi se pâmer en apprenant son suicide. Je dirai même qu'il est infiniment regrettable que son geste l'ait libéré de la vie sous la pression armée des évènemets : Car enfin quoi ! N'etait-il pas le responsable depuis trois ans d'une affaire nommée : « CHILI » au capital de crédulité illimité et n'a t-il pas réussi ce tour de force de conduire son pays au bord de la famine, de la ruine, du désespoir, de l'éxasperation ?

Il en fallait beaucoup moins pour qu'au siècle dernier un simple chef d'entreprise acculé à la faillite se flanque une balle dans la tête. Et on ne le plaignait pas. On disait : C'est tout ce qui lui restait . . . à faire. On reservait sa commisération pour ses victimes car un « failli » laisse toujours derrière lui un cortège de naïfs, une cohorte de despérés, un peuple de chômeurs, qu'il a usé, abusé, dupé.

Tout celà parce que de bonne ou de mauvaise foi IL S'EST TROMPE.

Quand on prétend diriger une affaire on n'a plus le droit de se tromper car avec les privilèges on accepte aussi d'assumer la responsabilité totale de ceux que l'on entraîne derrière soi.

Quand on ose diriger un pays n'est-il pas essentiel de posséder un sens encore plus aigu de ses responsabilités ? Simple problème de conscience on le voit. Mais quand on présume de ses moyens, quand on « rate son coup », quand on fait faillite, on fait egalement la démonstration de son incapacité à dominer une situation, à résoudre les problèmes posés par l'entreprise. ON EST TOUT PROSAIQUEMENT UN INCAPABLE.

Au fil de l'actualité il est d'ailleurs impossible de ne pas remarquer combien sont flagrantes les analogies entre « L'AFFAIRE LIP » et « L'AFFAIRE ALLENDE ». Comment ne pas établir le plus élémentaire des parallèles entre FRED LIP patron dit « d'avant-garde » et le I-er President « SOCIAL » d'AMERIQUE DU SUD (Cuba restant ce que l'on sait.) Les mêmes procédés démagogiques, la même surenchère, pour les ouvriers chez l'un, pour le peuple chez l'autre.

Resultat ? FRED LIP il y a deux ans prend une retraite-dorée anticipée et navigue actuellement en bateau sur les flots bleus de la Méditerranée, tandis que ses ouvriers désespérés à bout de de ressources et de nerfs depuis neuf mois s'aperçoivent avoir tout perdu en écoutant trop longtemps cette sirène au nom de reveills-matin qui les a endormi pour le leur seul mécompte. Quant aux Chiliens depuis la prise du pouvoir par la gauche ils la sautent tellement qu'ils ont battu le record du monde: 400% de hausse sur les prix !

EX-YACHTMAN, devant ce naufrage « ALLENDE » pour qu'on ne lui demande pas de comptes devant le Jury de la Haute-Cour, ni la recette de l'amer bouillon qu'il vient de faire boire à ses concitoyens, se décide enfin pour une pré-retraite moins insolente, plus expeditive aussi que celle de FRED LIP . . . Ah ! le brave homme . . .

Finalement il n'y aura que les Chiliens à rester sur leur faim.

Par contre ceux qui rongent leur os de désespoir ce sont nos gauchistes. Ce « brave homme d'Allende » vient de leur faire un coup en vache dont ils se seraient très bien passé.

Un comble ! celà les a surpris au point qu'ils ont commis les déclarations publiques les plus regrettables et affuté dans le desordre leur arme de choc : **la sacro-sainte contradiction** Ainsi M. SEGUY. S-re Gal de la CGT bavant de rage contre « Les généraux chiliens incapables de respecter la légalité . . . » Dites-donc M. SEGUY n'est-ce pas vous qui avez déclaré à plusieurs reprises et à propos justement de « L'AFFAIRE LIP » : « Le légalisme n'est pas un dogme ! »

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cec-postal

C.C.P. – PARIS – 12 243 35

Madame F. Gallet

1, Square des Aliscamps, F.75 Paris-16°
cu menţiunea, **pour Stindardul**

Dealtfel odată cu ziarul, abonaţii noştri primesc şi formularele „mandat-carte de versement".

Bizarre ! bizzarre ! Tandis que le camarade MARCHAIS déclare à la Fête de l'Humanité (?) : « Pour l'arrivée de la gauche au pouvoir, pas d'ambiguité : il y a des elections. .MAIS IL N'EST PAS DIT QU'IL FAILLE ATTENDRE 1976 ou 1978. IL SE PEUT QU'A UN MOMENT DONNÉ LE DEVELOPPEMENT DE LA LUTTE CRÉE UNE SITUATION POLITIQUE NOUVELLE. »

Tiens ! tiens !

Et ce pauvre FRANCOIS MITTERAND auteur du fameux « L'expérience chilienne, un modèle pour les socialistes français ! »

Drôle de modèle, drôle de drame.

Mais voilà que toujours aussi génial FRANCOIS MITTERAND s'aperçoit que « Le Chili ce n'est pas la France ».

« Il est absurde (dit-il et ce n'est pas nous qui le lui y faisons dire) de comparer un pays sous-developpé avec un pays industrialisé. Notre socialisme sera un socialisme de l'abondance ! ».

Mais c'est très laid ce que vous annoncez là FRANCOIS MITTERAND, très laid ! Alors d'après vous le socialisme n'a rien à faire dans les pays sous-développés, surtout NE PEUT RIEN Y FAIRE, vous l'avouez.

Alors de grâce suppliez vite le camarade-complice MARCHAIS d'aller se jeter aux genoux de BREJNEV pour qu'il délivre d'urgence la Tchecoslovaquie, la Hongrie, l'Allemagne de l'Est, la Lettonie, la Lithanie, l'Esthonie, la Bulgarie, la Roumanie, la Pologne et quelques autres République, dites Autonomes tous pays sous-developpés et tous pays « socialistes » d'obligation pour lesquels le socialisme vous l'avez affirmé, ne pouvait vraiment rien. Rien de Rien. Mais peut-être sous-entendiez-vous que la sanglante dictature communiste y pouvait, elle, quelque chose ?

Quant à votre socialisme de l'abondance on sait trop bien ce qu'il nous couterait : redevenir dans les trois ans un pays sous-developpé style Chili 1973.

Le socialisme ne pouvant rien pour un pays sous-developpé évitons de perdre notre temps, d'en passer pas vous et votre curieux socialisme et continuez de vivre dans une quasi-abondance. C'est ce qu'il faut faire, c'est ce que vous nous avez très bien démontré Monsieur MITTERAND. Reste le fameux problème de la légalité. Parlons-en : le 4 septembre 1970 ALLENDE obtient « MONEDA » à condition qu'il s'engage à respecter fidèlement la dite constitution.

Si donc ALLENDE accède au pouvoir A UN POUVOIR AUQUEL DEMOCRATIQUEMENT ET CONSTITUTIONNELLEMENT IL NE PEUT LEGALEMENT PRETENDRE c'est parce que les démocrates-chretiens dans un esprit de conciliation et pour ne pas créer de desordre dans un pays rendu ingouvernable en regard des résultats electoraux, l'autorisent à franchir la porte de la « MONEDA » à condition qu'il s'engage à respecter fidèlement la dite constitution.

Ce qu'ALLENDE promet solennellement. Et voilà ce franc-maçon, cet anticlerical en diable qui se précipite à la CATHEDRALE dans la liesse populaire pour y enetendre un TE DEUM et témoigner ainsi de sa bonne foi. En fait ALLENDE commence à croire aux miracles. Il a tort.

Aujourd'hui il faut entendre ses amis : ALAIN KRIVINE déclare à « L'EXPRESS » : Ce qui se passe au Chili est une catastrophe pour toute la gauche et les révolutionnaires, ALLENDE devait liquider la droite ou être balayé lui-même. Il n'a pas su choisir. Quand j'aurai rappelé qu'après les elections chiliennes de 1970, REGIS DEBRAY reprochait à ALLENDE :

— Pour qui travaillez-vous donc ?

— Pour mettre en application le vrai marxisme.

— Si vous voulez y arriver il faut mettre à mort 200.000 chiliens, réplique cette charmante nature « légaliste » de DEBRAY.

C'est sans doute ce que ces tristes rigolos appelent « la légalité par le vide » ?

En fait on est en droit de penser que les Généraux Chiliens ont attendu bien longtemps pour mettre fin aux activités néfastes de ce rongeur aux idées creuses vidant les entrailles de son pays de toutes substances vitales en un délire économique stupefiant de médiocrité intellectuelle. La Révolution n'est pas toujours folie rouge. Elle n'est pas non plus la propriéte exclusive de la gauche. Et l'on sait aussi très bien qu' ALLENDE preparait un « coup de Prague » tandis que dans certains quartiers de Santiago les habitants en étaient déjà reduits à manger du chien.

Naturellement quelqu'un devait y aller de sa bombe dans ce climat d'explosion réactionnaire : l'ineffable J. J. SS de poche.

Dans son article « LE TESTAMENT d'ALLENDE » il accouche d'une phrase stupéfiante : — « SON ECHEC, EXEMPLAIRE . . . »

Heureusement qu'il ne s'agit que de JJ.SS sans quoi dans un pays où l'on se met à prôner l'exemplarité de l'echec il n'y aurait plus qu'à se flinguer pour éviter aux sbires de KRIVINE et DEBRAY de faire leur sale besogne ?

Plus lucide FIDEL CASTRO, expert en échecs en tous genres, avait vu venir de loin celui du camarade ALLENDE.

Mine d'autre chose il lui fit cadeau d'une mitraillette . . . SALVATOR le mal-nommé a su s'en servir.

C'est bien la seule réussite de ce brave homme d'Allende !

JEAN MARCILLY

CATACOMBES

Mensuel de L'Eglise du Silence

Réd.-Adm. : Sergiu Grossu

B. P. 79

F. 92405 — COURBEVOIE, France

Chaque jeudi

RIVAROL

Hebdomadaire de l'Opposition Nationale et Européenne

Redaction, Administration :

9 Passage des Marais, PARIS 10e

Abonnements: un an : 95 F;

Etranger : un an : 105 F

Réduction aux étudiants et rapatriés : 20%

« Constructions socialistes »

Nous avons signalé, à une autre occasion, les activités de l'entreprise roumaine ARO-CONSTRUCT dans la République Federale. Superstructure innocente : « élan constructif » comme on dit de l'autre côté. Soubassement subversif : enlèvement de personnes, drogues, espionnage et toute la panoplie.

Et voilà que la revue « Tribune de la Roumanie », du 15 juillet 1973, exhibe la partie supérieure de l'iceberg sous la forme d'un bilan. Nous l'avons lu avec beaucoup d'attention, pour ainsi dire, à la loupe. Connaissant bien nos hommes — menuisiers, bétonniers, maçons, ingénieurs — presque tous avec des états de service anciens dans la sûreté roumaine, nous avons placé sur une carte ces « ruches » bourdonnantes de travail. Du coup, nous avons eu une situation on ne peut plus claire sur l'infiltration communiste. La voici, à l'intention des autorités allemandes. **Il n'y a pas un de ces « chantiers » qui ne soit un centre d'espionnage.** A bon entendeur, salut !

Lübeck : Weissenhäuser Strand.

Travemünde : Hôtel « Maritim ».

Frankfurt a. M., Wiesbaden, Puchheim, Hattersheim, Solingen, Waldorf : HLM, villas etc.

Oberviechtach, Friderichshafen : hôpitaux.

Marbung a. Lahn : le château d'eau.

Meiblingen, Alzey, Konstanz : les halles de sport.

Faust Bradesco

LES TROIS ÉPREUVES LÉGIONNAIRES

Élements de doctrine

Éditions Prométhée

Paris

L'espion Alexandru Pătraşcu menottes aux mains ! Quel beau spectacle : il nous rince l'oeil et nous récompense de bien d'amertumes. Ce bracelet est le bijou le plus précieux que nous ayons contemplé. F.B.I. merci ! pour tous ceux qui sont morts dans les prisons roumaines.

Prostitution « de gauche » ?

Comme chacun le sait, chez les âmes bien nées, le coeur est à gauche . . . où à l'Est, comme disait tel chef SFIO, avant ses innombrables volte-faces. C'est écrit : le socialisme d'où qu'il vienne est affaire de culbutes.

Nous n'avions jamais pensé que — heu ! comment dire ? — d'autres organes, qui sont générateurs de biens des plaisirs et pas mal de malheurs depuis qu'a commencé sur terre l'aventure falote du protoplasma, se situent aussi à gauche.

Parlons, discrètement, anatomie. Au cours de nos visites à Pompéï nous nous sommes laissés entraîner par le clignement d'oeil coquin du guide dans les « maisons closes » que vous savez, qui s'ouvrent béantes (décidément !) pour une « mancia » de quelques centaines de lires. Nous nous sommes tordu le cou pour contempler les « positions » des fresques, mal éclairées et haut placées (C. à. d. placées en haut). Nous avons déchittré l'inscription juteuse, si l'on peut dire, sur les exploits de tel **miles gloriosus** en permission : **Floronius hic venit et feminae nisi paucae sederunt . . .** (Ici **sedere** a un sens « érotique »). Enfin — abrégeons. Nous n'avons pas vu une « orientation » gauchisante des dits organes. Ils étaient **là,** plantés symétriquement comme chacun le sait.

Ignorance fatale qui est le lot de notre condition humaine. Nous n'avons pas compté sur les trouvailles de l'Est, qui après tout, est à droite si l'on regarde de Rome vers le pôle.

« Il tempo » du 24 août 1973 nous fait apprendre des choses. A Hambourg, on a trouvé le cadavre de Hans Helmcke « le roi du vice ». Investigations faites, on arriva à la conclusion que le patron de la pension « Clausewitz » (là ça se corse : il y a des fortes chances de subodorer d'autres épices ; il s'agit bien de « guerre » et non d'innocents ébats) était une et même personne avec le chef d'un réseau d'espionnage ayant Berlin-Est pour maison-mère.

Saint Priape ! à quel lupanar se vouer si partout il y a des caméras et des micros ?

Célibataires endurcis et solitaires, pères de famille en rupture de respectabilité, vous aimez — n'est-ce pas ? — . . . . l'équipement à la page, mais pas à ce point ? Que l'oeil de Moscou se fourre jusque sous l'édredon et, Freud seul le sait, dans quels autres endroits, c'en est trop.

La morale de cette histoire c'est que les cocos dégustent la porno, à condition qu'elle serve la révolution mondiale. La morale de cette morale : politiciens de tous bords, vous payerez non seulement pour vos déclarations imprudentes, pour vos faux-pas (les vrais) électoraux mais aussi et surtout pour le suc excédentaire de vos glandes. (Marc-Antoine et Cléopâtre — que c'est loin !)

Qui l'eût cru ? on trébuche dans des Watergate à tous les coins de rue.

Le celtisme — L'éthique biologique de l'homme blanc

Sous ce titre, le Dr Jacques Baugé-Prévost, que plusieurs de nos amis connaissent déjà par son ouvrage « La Médecine naturelle », vient de faire paraître un livre de 140 pages indispensable à quiconque s'intéresse au sort du monde blanc.

L'auteur ne borne pas le celtisme à une acception strictement linguistique ou limitée à quelques peuples du nord-ouest européen. « La parenté dans les façon de penser et de sentir de toutes les ethnies blanches indique l'existence d'un celtisme moral qui remonte à la plus lointaine antiquité. » L' étude des valeurs incarnées dans la civilisation celte, spécialité de l'auteur qui est en même temps directeur des Editions celtiques et responsable du Mouvement celtique du Canada, conduit à mettre en lumière les valeurs — l'éthique — de la race aryenne, noyau de la race blanche.

(Lire la suite page 12)

Die Standarte

Das Ende eines marxistischen Unternehmens

Die ganze zivilisierte Welt muß den klugen und entschlossenen chilenischen Offizieren, sowie den gesamten chilenischen Streitkräften, voll Anerkennung ihren Dank aussprechen. Diese Armee hat nicht nur ihr eigenes Land und ganz Südamerika vor der bolschewistischen Gefahr gerettet, sondern darüber hinaus den Vormarsch des sowjetischen Imperialismus schlagartig zum Stehen gebracht, ihn zum Rückzug in Richtung seines Stützpunktes Kuba gezwungen und allen vom Westen abermals verratenen Völkern neue vom Westen abermals verratene Völkern neue Hoffnung gebracht. Diese Tatsache kann auch von dem hysterischen Geschrei der „fortschrittlichen" Politiker und P. E. N.-Klubintellektuellen, die sich selbst als „Weltgewissen" bezeichnen, nicht überschattet werden.

Es ist absolut uninteressant, ob sich Salvador Allende mit der Maschinenpistole, die ihm der Terrorist Fidel Castro geschenkt hat, selbst erschossen hat, oder ob er in dem Kampf um den Präsidentenpalast „Moneda" getötet wurde, und nicht ermordet, wie manche Kommunistenführer und andere Fouriere des Kommunismus behaupten.

„Allende war tot bevor er Selbstmord verübte", betitelt die hervorragende Pariser Wochenzeitung **„Rivarol"** (20. 9. 1973) ihren Leitartikel zu den Ereignissen in Chile.

Dazu schreibt „Rivarol" folgendes:

„Was für ein Symbol, Salvador Allende, der sich mit der Maschinenpistole, die ihm von Fidel Castro angeboten wurde, selbst tötet. Der Reformist, der der Revolution ein **menschliches Antlitz** geben wollte, ist durch die Lieblingswaffe eines Terroristen umgekommen, der sich nicht gescheut hat, Blut zu vergießen um die Tyrannei zu etablieren. Aber hat **Chicho** (Allendes Spitzname) nicht schon bevor er sich in seinem erstürmten und bombardierten Palais eine Kugel durch den Kopf schoß, Selbstmord begangen, zusammen mit seinem Land, als er sich in ein Abenteuer stürzte, das nur in der Katastrophe enden konnte?

Aus einer wohlhabenden, konservativen Familie stammend, durch einen alten autodidaktischen Arbeiter in den Marxismus eingeweiht, Doktor der Medizin, uferloser und bilderreicher Redner, Sozialist der alten Schule, Bewunderer von Jaurés, Briand und Blum, von einer Synthese zwischen utopischem Humanismus und historischem Materialismus träumend, Würdenträger der Freimaurerei, war Salvador Allende, Genießer und Lebemann, sicherlich nicht für ein solches Leben geschaffen ... Eine Szene, der Antike würdig? Nein, keinesfalls. Ein Unfall des Schicksals eines Mannes, der sein wahres Ich verriet um eine Rolle zu spielen die ihm fremd war, ja im Gegensatz zu seiner Natur stand. Bis in seine letzten Jahre hat **Chicho** wie ein Dandy gelebt, für Pferderennen und Kreuzfahrten mit seiner Jacht geschwärmt. Er hat sich in der Gesellschaft von schönen Frauen wohl gefühlt, er hat den guten Wein und die raffinierte Küche geschätzt. Sein Aufstieg zum Präsidenten zwang ihn, seinen Lebensstil zu ändern. Er mußte eine Abhängigkeit akzeptieren, die seine Liebe für Komfort störte und im Gegensatz zu seiner Bequemlichkeit stand. Er installierte sich in einer luxuriösen Villa, die durch ein überdimensionales Schwimmbad noch komfortabler ausgestattet wurde, aber je mehr die politische Spannung wuchs, wurde diese Residenz im vornehmsten Viertel in eine Festung umgewandelt. Eine kreisförmige Mauer wurde gebaut, die es den Polizisten ermöglichte, die Umgebung ständig nach allen Richtungen hin zu beobachten. Panzer waren an allen strategischen Punkten zwischen der Villa und dem Regierungspalais in Stellung. Die Marschroute wurde jeden Tag gewechselt, und das Gefolge bestand aus vier Wagen — von der Polizei streng bewacht — ohne daß man wußte, in welchem Wagen sich der Präsident befand. (Genau so bewegt sich auch Ceauşescu in Bukarest). Sehr oft wurde auch auf Empfehlung des Sicherheitsdienstes ein Hubschrauber benützt ... Nach ostdeutschem Muster aufgestellte Volksmiliz wurde eingesetzt. Kurz, den friedlichen Gewohnheiten der raffinierten Zerstreuungen folgte eine richtige Kriegsatmosphäre, die kaum mit dem Temperament und den Neigungen des bürgerlichsten aller Sozialisten übereinstimmte. Aber Allende hatte sich entschieden den Helden zu spielen und er hat diese Rolle bis zum Schluß gespielt, indem er es vorzog sich selbst umzubringen, als die Pleite seines Experiments zuzugeben, eines Experiments, das — eben weil es von ihm geleitet wurde — zum Scheitern verurteilt war."

Für die Art und Weise in der er die Konsequenzen seines Scheiterns zu ziehen wußte, verdient Salvador Allende ohne Zweifel eine Ehrenbezeugung. Aber nicht für seinen utopischen Versuch und für seinen dogmatisch-marxistischen Starrsinn, der das vollkommene Chaos herbeiführte und die nationale Wirtschaft eines Landes, die bevor er sein Experiment in totaler Illegalität durchführen wollte, gesund und in ganz Südamerika führend war, vollkommen ruinierte.

Nach seinem Sturz trommelten die linksgerichteten Meinungsmacher, daß „ein freigewählter Präsident, der die Verfassung gewahrt und die **demokratischen Rechte nicht angetastet** hat, von einer Junta von Offizieren **ohne jede politische Vorbildung,** mit ganz ungewöhnlicher Härte beseitigt worden ist".

So viele Behauptungen, so viele Unwahrheiten!

Bei den allgemeinen Wahlen vom 4. September 1970 hat die „Unidad Popular", also die Volksfront, die aus Sozialisten, Kommunisten, Linksradikalen aller Schattierungen, Trotzkisten und verschiedenen „fortschrittlichen" Gruppen zusammengebastelt worden war, **nur 36% aller abgegebenen Stimmen erzielt.** Allende regierte also, sich auf eine Minderheit stützend. Er wurde am 25. Oktober desselben Jahres vom Parlament bestätigt durch den **Verrat einiger chilenischer Christ-Demokraten,** wie sie auch in den europäischen gleichnamigen Parteien in genügender Zahl zu finden sind. Betreffend die „Nichtantastung der demokratischen Rechte" genügt der Hinweis auf die kleinen Betriebe und Bauernhöfe, die in illegaler Weise von linksradikalen Anhängern der Allende-Partei besetzt und enteignet wurden. Innerhalb von zwei Tagen wurden allein im Gebiet von Santiago über 25 Attentate auf Wohnungen von Andersgesinnten verübt. In die Redaktionsräume von oppositionellen Zeitungen wurden Handgranaten und Molotowcoctails geworfen usw. Was die Wirkung des „sozialistischen Experiments" auf die Arbeiter anbetrifft, so waren diese die ersten, die in den Aufstand traten, an ihrer Spitze die Arbeiter der verstaatlichten Kupferminen. Auch in Bezug auf die „Legalität, innerhalb welcher sich Allende bewegte", sehen die Dinge in Wirklichkeit ganz anders aus. Das Parlament beschloß, daß alle nach dem 17. Oktober 1971 durchgeführten „Nationalisierungen" **illegal** waren und die auf diese Weise entgeigneten Unternehmen in Privatbesitz zurückkehren dürften. Daraufhin machte Allende von seinem Vetorecht Gebrauch. Das Parlament wies seinerseits Allendes Veto zurück. Wie es die Verfassung vorschreibt, kam dieser Streit vor den Obersten Gerichtshof des Landes und vor den Hohen Kontrollrat des Staates **(Controlaria de Gobernio).** Diese höchste Instanz gab dem Parlament recht und **annullierte das Veto des Präsidenten. Allende wollte davon keine Kenntis nehmen. Die Exekutive stand also im offenen Konflikt mit der Gesetzgebenden Versammlung und mit der Justiz.**

Das war also die „legale Basis" auf der die Regierung Allende stand und auf denen die sich als „Weltgewissen" fühlenden Scharlatane ihre „rechtsstaatlichen" Theorien aufbauen wollen.

Am 22 August 1973, also 20 Tage vor dem Eingreifen der Armee, nahm das Parlament eine Resolution an, in der ausdrücklich gesagt wurde, **daß die Handlung der Regierung illegal sei. Gleichzeitig forderte das Parlament die Armee auf, zwischen der Legislative und der Exekutive zu wählen.** Genau das gleiche geschah in Chile im Jahre 1891, also vor 82 Jahren, als der damalige Präsident des Abgeordnetenhauses, Ramon Barros und der Vizepräsident des Senats, Waldo Silva, mit der Unterstützung der Flotte eine Militäraktion gegen den Präsidenten José Manuel Balmaceda durchführten, der ebenfalls die Beschlüsse des Parlaments außer acht gelassen hatte. Das war das einzige Mal, daß die chilenischen Streitkräfte in einen politischen Streit verwickelt waren; seither hat sich die sehr disziplinierte chilenische Armee nie in die Politik eingemischt und verhielt sich allen Regierungen gegenüber loyal. Militärputsche und „Pronnunciamentos", die in den anderen südamerikanischen Ländern das politische Geschehen bestimmten, waren in Chile unbekannt.

Die chilenische Armee ist jetzt nicht nur dem Wunsch des Parlaments nachgekommen, sondern ist auch der Linken zuvorgekommen, da eine bewaffnete Aktion von dieser Seite gegen alle oppositionellen Gruppen bereits in allen Einzelheiten geplant war. In Ausbildungslagern wurden Stoßbrigaden und Terrorgruppen trainiert, auf bereits bestehenden Listen standen 30.000 Personen, die liquidiert werden sollten, genau wie bei der bolschewistischen Revolution und im spanischen Bürgerkrieg.

Die Armee hat im richtigen Augenblick und blitzartig zugeschlagen. Der Widerstand der sogenannten Arbeiterbrigaden und der linksradikalen Terroristen brach schnell zusammen, Sie fanden bei der Bevölkerung nirgends Unterstützung. Der angebliche Gegenputsch von General Prats fand nicht statt, obwohl die „große Tagespresse" und das Fernsehen meldeten, daß der General „an der Spitze einer Division, von Conception aus im Vormarsch auf Santiago sei". Statt dessen zog General Prats Zivil an und begab sich schleunigst nach Argentinien.

Die Offiziere, die an der Spitze der chilenischen Armee stehen, wissen genau was sie wollen und sie wissen auch, wie man die kommunistische Subversion in allen ihren Schlupfwinkeln entwurzelt. **Zur Entwurzelung des Marxismus ist die Militärjunta mit fester Entschlossenheit angetreten.** Der Armee gelang auch ein großer Schlag gegen die „Weltverbesserer" und gegen die „Weltrevolutionäre". Sie schnappte 13 bis 16 Tausend ausländische Terroristen, die auf Kosten der Regierung Allende in Chile lebten und dort zu Guerillakämpfern ausgebildet wurden um in verschiedene Länder eingeschleust zu werden. Die Interventionen zu Gunsten dieser Terroristen blieben nicht aus. An der Spitze derjenigen, die sich für sie einsetzten, stand natürlich, wie nicht anders zu erwarten, Pastor Philipp Potter, der Generalsekretär des Weltkirchenrates, der für die Unterdrückten in den kommunistischen Paradiesen noch nie einen Finger gerührt hat. Sicher werden auch andere derartige noble „Friedensapostel" und „Schutzengel" der Frelimos und anderer Mörderbanden dem Beispiel des Pastors folgen. Das alles wird aber nichts mehr nützen. Der Beweis ist erbracht worden, daß der Kommunismus besiegt werden kann und was in Chile geschah, wird auch anderswo geschehen. Davon sind wir fest überzeugt.

Ion V. EMILIAN

Die chilenischen Streitkräfte

Durch zielbewußte Ausbildung und moderne Ausrüstung, über ein Kaderpersonal von 1800 Offizieren und 8000 Unteroffizieren verfügend, sind die chilenischen Streitkräfte sicherlich die schlagkräftigste aller südamerikanischen Armeen und sind wie folgt zusammengesetzt:

Heer:

6 Infanteriedivisionen, wovon die meisten auch als Gebirgstruppe bezeichnet werden können;

1 Panzerdivision, bestehend aus 2 Panzer- 1 mot. Schützen- und einem mot. Artillerieregiment;

1 Kavalleriedivision, bestehend aus 4 Reiter-, 2 mot. Kavallerie- und 1 mot. Artillerieregiment.

Dazu noch mehrere selbständige Pionier- und Flakeinheiteen.

Die Gendarmerie (Carabineros), sehr gut ausgerüstet und 23.000 Mann stark, ist Bestandteil der Streitkräfte, genau wie in Italien, und dem Innenministerium nur zur Verfügung gestellt.

Luftwaffe:

8000 Mann und ugf. 240 Flugzeuge, davon 21 „Hunter"-Düsenjäger, 32 „B. 26" — Bomber und 20 „F.8/C". Mehrere „Mirage"-Staffeln wurden in Frankreich bestellt.

Marine:

14000 Mann, einschließlich Marineinfanterie und Küstenartillerie, ugf. 35 Kriegsschiffe, darunter 2 Kreuzer, 9 Zerstörer und 2 U-Boote.

Bis 1971 verfügten die Vereinigten Staaten von Amerika in Chile über 3 Stützpunkte: **Quintero,** in der Nähe von Santiago, **Punta Arenas** und einen Stützpunkt der amerikanischen Luftwaffe auf den **Osterinseln,** alle drei sehr wichtig für die Verteidigung der westlichen Hemisphäre, **die Allende kurz vor dem Sturz der Volksfrontregierung den Sowjets überlassen wollte.**

Diese Zeitung ist eine rumänische Zeitung, die für das unterdrückte rumänische Volk spricht. Sie kämpft aber auch für die Freiheit aller europäischen Völker die den Sowjets preisgegeben wurden oder in Gefahr sind, mittels Volksfrontregierungen, „sozialistischen Experimenten" und Neutralisierung ihre Freiheit zu verlieren, um schließlich von Kommunisten regiert zu werden. Unser Kampf geht auch das deutsche Volk an. Deshalb bitten wir alle Bezieher dieser Zeitung, uns auch materiell zu unterstützen. Für jeden Beitrag, auch für den bescheidensten, sind wir dankbar.

Die Menschenrechte in der heutigen sozialistischen Republik Rumänien

Anläßlich des Besuches des Generalsekretärs der kommunistischen Partei Rumäniens Ende Juni 1973 in der BR Deutschland, wurde im Namen aller in Deutschland lebender Exilrumänen an alle Bundestagsabgeordnete, an führende Persönlichkeiten auf dem Geblet der Politik, Kultur und Wirtschaft, sowie an verschiedene Presseorgane, folgendes Memorandum gesandt:

Seit fast 29 Jahren ist das rumänische Volk gezwungen, unter einem diktatorischen Regime zu leben, das mit Waffengewalt und unter Mißachtung aller völkererchtlichen Grundsätze durch eine fremde Macht eingesetzt wurde.

Das rumänische Volk hat dieses Regime von Anfang an, gemäß seiner Freiheitsliebe und seiner nationalen Würde, abgelehnt und wird dieses politisch-wirtschaftliche System niemals akzeptieren.

Seit fast 29 Jahren leidet ein tolerantes und christliches Volk mehr als jemals im Laufe seiner leidensvollen Geschichte unter Terror und Demütigung. Drei Jahrzehnte lang hat dieses Volk geduldig darauf gewartet, daß die freie westliche Welt sein Drama versteht und ihm auch nur einen Funken Hoffnung läßt. Aber nichts dergleichen ist geschehen ...

Die Geduld und die Arbeitswilligkeit dieses Volkes werden durch eine Handvoll Parteiaktivisten ausgebeutet, die sich einzig und allein mit Hilfe der Polizei- und Staatssicherheitsdienstorgane an der Macht halten.

Die Unfähigkeit dieser von niemandem gewählten und beauftragten Machtnutznießer bestätigt sich täglich. Der Zwang und der Terror sind im heutigen Rumänien an der Tagesordnung. Die wirtschaftliche Lage ist katastrophal. Die Staatsverwaltung ist chaotisch, und die Freiheit wird ständig abgewürgt.

Dies alles sind die Konsequenzen einer politischen Doktrin, **die überall den Beweis erbracht hat, daß sie utopisch und undurchführbar ist, angefangen von der Sowjetunion bis hin zu Kuba und Chile.**

Trotz kommunistischer Witschaftspleite und Unterdrückung, **hört eine gewisse Presse im Westen nicht auf, angebliche Erfolge der Bukarester Machthaber auszutrommeln und will keine Notiz davon nehmen, was tausende von Flüchtlingen und Millionen unterjochter Rumänen über die wahre Lage aussagen.**

Indem das Land die finstersten Zeiten seiner Geschichte erlebt, bereist der „Staatschef" und Generalsekretär der kommunistischen Partei Rumäniens alle möglichen westlichen Länder und ist bemüht, den Beweis zu erbringen, daß unter seiner Führung alles planmäßig verläuft und daß in Rumänien alles in bester Ordnung ist.

Die Visitenkarte, die er zu präsentieren wagt, ist entstellt und falsch! Wie kann Ceauşescu behaupten, daß Rumänien den Weg in eine glückliche Zukunft geht, wenn es im Lande an allem, aber auch wirklich an allem, fehlt, angefangen bei den elementarsten Dingen, die der Mensch für das tägliche Leben braucht ... Für jeden in Rumänien ist das Morgen ungewiß. Niemand genießt dort die Freiheit, zu sagen oder zu schreiben was er denkt und was er will. Bewegungsfreiheit gibt es auch nicht in der geringsten Form ... Die Lüge wurde zum Staatsdogma erhoben ...

Die Industrialisierung des Landes hat sich in der Form, in der sie durchgeführt wurde, als total unrentabel erwiesen. Die nationale Ökonomie wurde in einen solchen Zustand des Ruins gebracht, daß sie ohne radikale strukturelle Änderungen kaum je wiederbelebt werden kann.

Rumänien ist verschuldet, und die Staatsschulden steigen mit jedem Tag, ohne daß eine Perspektive besteht, daß sie jemals bezahlt werden können. Um neue Anleihen wird jetzt angesucht, aber auch neue Schulden werden nicht im Stande sein, die chaotischen Zustände zu meistern.

Wir rumänischen Flüchtlinge, die in der BR Deutschland leben, wenden uns mit dieser Schrift an das deutsche Volk und an die führenden Politiker des deutschen Staates, anläßlich des Besuches des Herrn Ceauşescu in der Bundesrepublik.

Wir erlauben uns, uns besonders an diejenigen deutschen Persönlichkeiten zu wenden, die anläßlich dieses Besuches mit Herrn Ceauşescu zusammentreffen und mit ihm und mit seinen Gefolgsmännern Gespräche führen werden. Wir glauben, daß sich niemand einer solchen historischen Verantwortung entziehen kann.

Durch uns richtet das rumänische Volk, das zur Zeit daran gehindert wird, sich frei zu äußern, die Bitte an die Gesprächspartner von Herrn Ceauşescu, ihm das Verlangen des rumänischen Volkes zu unterbreiten, gemäß der Charta, die auch von der jetzigen sozialistischen Republik Rumänien unterzeichnet wurde, **menschlich behandelt zu werden.**

Das rumänische Volk verlangt:

- Meinungsfreiheit in Wort und Schrift,
- politische Freiheit,
- Bewegungsfreiheit,
- ungehinderte Familienzusammenführung,
- Rückgabe der Felder an die Bauern, die unter Anwendung von unzähligen Terrormethoden kollektivisiert wurden und schließlich,
- daß in der heutigen sozialistischen Republik Rumänien der Mensch nicht mehr auf eine Weise ausgebeutet wird, die mit den primitivsten Tyranneien der Weltgeschichte zu vergleichen ist.

In Deutschland, am 26. 6. 1973.

Im Namen aller in der BR Deutschland lebenden Exilrumänen, **der Vorstand des Bundes der rumänischen Verbände und Institutionen in der Bundesrepublik Deutschland und in Westberlin (U.A.R.G.)**

Präsident: **Dr. I. V. Emilian**

Generalsekretär **Georg Agrita-Acrivu**

Über die Funktion des Verteidigers in einem Ostblockstaat

Im Rahmen der „verbesserten" Beziehungen und des intensiven kulturellen und wissenschaftlichen Austausches mit den Ostblockstaaten, tauchen jetzt auf internationalen Juristentagungen auch Richter und Rechtsanwälte aus kommunistischen Ländern auf, die auf solchen Tagungen das Wort ergreifen und als „Juristen" anerkannt werden.

Wie die kommunistische Justiz die Rechte eines Verteidigers und die Ausübung seiner Funktion respektiert, zeigt der folgende Fall.

Im Herbst 1958 fand vor dem Militärgericht der I. Instanz in Sibiu (Hermannstadt) der Prozess eines Bauern aus Toparcea statt, der wegen Widerstandt gegen die Kollektivierung angeklagt war. Der Bauer wurde von dem zugelassenen Rechtsanwalt **Andrei Munteanu** verteidigt. Der Rechtsanwalt, sonst ein ruhiger Mensch, der überall Respekt und Anerkennung findet, nahm sein Mandat ernst und plädierte nicht für mildernde Umstände, wie dies im allgemeinen bei solchen Prozessen in der sozialistischen Republik geschieht, sondern für einen Freispruch, weil der betreffende Bauer alle rechtlichen Wege benützt hatte, um einen Teil seines Feldes zu behalten.

Das Resultat dieses Prozesses: der Bauer bekam 5 Jahre Zwangsarbeit, **aber sein Verteidiger, Rechtsanwalt Andrei Munteanu wurde zu 8 Jahren Gefängnis wegen Aufwiegelung gegen den sozialistischen Staat verurteilt,** weil er angeblich versucht hatte, das Verhalten seines Mandanten zu rechtfertigen.

Das ist die kommunistische Auffassung von den Rechten eines Verteidigers.

„Abgrenzung"

Am 15. September fand auf dem Marienplatz in München eine sogenannte Solidaritätskundgebung für den „revolutionären Kampf des chilenischen Volkes" statt. Gastgeber dieser Kundgebung waren die JUSOS und auf dem Rednerpult stand ganz deutlich zu lesen: **S. P. D.**

Die Teilnehmer allerdings waren in ihrer überwiegenden Mehrheit DKP-Mitglieder, Aktivisten der angeblich verbotenen KPD, Marxisten-Leninisten, Spartakus-Revoluzzer, andere Kommunisten vom Freundeskreis der Roten Fahne, von der Liga gegen den Imperialismus und vom kommunistischen Studentenverband, ein paar Griechen, ein paar Türken, ein bulgarischer Parteiaktivist und einige Südamerikaner, ein buntes Gemisch von Landstreichern und von Statisten eines Films über den Weltuntergang, alles in allem 1.200 Personen, einschließlich des Nachwuchses dieser Berufsdemonstranten, der im Kinderwagen mitgeführt wurde.

Dieses Gesindel wurde von dem ersten Redner als **„vier Tausend Münchner Bürger",** begrüßt, die „ihre Solidarität mit den chilenischen Arbeitern und Bauern bekunden wollen". Ganz vorne, im Schatten von kommunistischen Fahnen und Transparenten, die zum Klassenkampf und zum Aufstand gegen die „Bourgeoisie" hetzten, **befanden sich auch mehrere SPD-Landtagsabgeordnete.** Einer von ihnen hat auch gesprochen, wobei er ebenfalls das kommunistische Vokabular benützte. Ein anderer Redner wollte die Lehre aus dem Scheitern der Volksfrontregierung von Allende ziehen und verlangte nicht mehr und nicht weniger, als **die Auflösung der Bundeswehr und der Polizei, die Gründung von Arbeitermilizen und die Bewaffnung der Volksmassen.** Diese Ankündigung wurde von dem anwesenden Gesindel mit stürmischem Beifall begrüßt. Die SPD-Landtagsabgeordneten blieben bis zum Schluß auf diser Versammlung und vergaßen darauf sich „abzugrenzen", wie es die Parteiführung ständig zu betonen pflegt.

Die Stimme des internationalen Kommunismus im bayerischen Rundfunk

Samstag, den 29. September 1973, sprach im 1. Program des bayerischen Rundfunks, weit länger als die für den „Kommentar der Woche" vorgesehenen 15 Minuten, **Helmut Lindemann,** Redakteur der linkssozialistisch-trotzkistischen „Abendzeitung".

Angefangen bei dem kläglichen Ende des sozialistischen Experiments in Chile, wo gemäß Lindemann „der amerikanische Geheimdienst seine Hand im Spiele gehabt hat" und bis zu den Empfehlungen an die CDU/CSU-Opposition, **„sich nur mit Problemen der inneren Politik zu befassen"** (damit, wie von Egon Bahr geplant, die Neutralisierung Deutschlands ungestört, Schritt für Schritt, durchgeführt werden kann), unterschied sich dieser „Kommentar der Woche" nicht im geringsten von allem, was über dieselben Probleme von **sämtlichen Rundfunkstationen der kommunistischen Länder gesagt wurde.**

Helmut Lindemann ist also der Wortsprecher des Ostblocks und des sowjetischen Imperialismus im bayerischen Rundfunk. Es ist absolut sinnlos, einigen irregeführten jungen Leuten und politischen Narren die Gelegenheit zu geben, Zirkusnummern in Gerichtssälen zu veranstalten, wenn man Agenten der kommunistischen Unterwanderung die Mikrofone der Rundfunkanstalten überläßt, um die Thesen der roten Revolution in die breiten Massen des Volkes zu übertragen, so wie es Genosse Lindemann am 29. September getan hat und wie er es ständig tut.

Traian ROVINARU

(Foto Moraru-Stindardul)
SSD-Major, der zum Bukarester Wachregiment gehört.

(Foto Moraru-Stindardul)
SSD-Major, der auch „Diplomat" ist.

(Foto Moraru-Stindardul)
SSD-Oberst, Chef der Sicherungsgruppe.

(Foto Moraru-Stindardul)
SSD-Oberst, der inzwischen zum Generalmajor befördert wurde.

Gäste in Bonn, die das Schreckensregiment in Rumänien führen

Am 26. Juni 1973 gelang es uns in Bonn, mehrere Stabsoffiziere des rumänischen Staatssicherheitsdienstes zu fotografieren, die zum Gefolge von Nicolae Ceauşescu gehörten. Hier oben 4 von diesen SSD-Offizieren.

Mémo pour les voyageurs suisses en Europe orientale

Vu le nombre croissant de citoyens suises se rendant, pour diverses raisons, dans les pays communistes, les services de sûreté de la confédération helvétique ont mis au point un mémorandum très fouillé. Il souligne, avec pénétration, les dangers encourus par les visiteurs trop naifs et qui, en toute bonne foi, se laissent prendre aux sourires, accolades, ripailles et éfluves d'alchool dont on a le secret au delà de ce qu'autrefois était le rideau de fer, remplacé en ce moment par l'écran de toutes les drogues.

Voici l'essentiel de ce mémorandum, reproduit par le quotidien italien « il tempo » du 19 juillet 1973.

Les services secrets orientaux partent de la prémisse que **tout** voyageur provenant du monde occidental est porteur de connaissances « intéressantes ». Leur principal objectif consiste surtout à rassembler des informations sur la recherche scientifique, sur l'évolution technologique et, par dessus tout, sur les forces armées des pays occidentaux. D'autre part, on ne néglige pas non plus les informations sur les relations internationales des pays occidentaux, aussi bien que certaines « faiblesses » des personnages de marque — qu'on pourrait à l'occasion utiliser aux fins d'espionnage ou de propagande.

Les cartes d'identité et les documents officiels, aussi bien que les passeports « vierges » qui pourraient servir aux agents secrets sont également très recherchés.

On conseille une extrême prudence lors de l'introduction de la demande de visa. On doit tenir compte que chaque formulaire est passé au crible afin de déterminer si le postulant peut présenter quelque intérêt pour les services secrets. Si le futur voyageur est considéré suffisamment « intéressant » les services secrets consultent leurs archives. Une indiscrétion commise à une époque antérieure, une « faute » quelconque, une entorse même bénigne à la loi, peuvent fournir le moyen de contraindre, le voyageur, éventuellement à l'aide du chantage, à travailler pour les services secrets. Au cas où il n'y aurait aucune évidence contre le voyageur, celui-ci sera « écouté » et « filmé » dans les chambres d'hôtel et dans les restaurants.

Il arrive assez souvent que les employés des hôtels, les éventuels partenaires d'affaires, les guides, les interprètes ont reçu l'ordre d'enregistrer les paroles de l'hôte étranger et même de le mettre dans une situation difficile, en l'incitant à critiquer le pays où il se trouve. Bien entendu, l'agent provocateur l'aura devancé en formulant des critiques le premier afin de gagner la confiance de l'interlocuteur.

Une tactique dont il faut tenir compte et qui est largement employée pour contraindre un voyageur à devenir espion est basée sur un comportement, toléré en Occident, ou tout au plus, pourrait être considéré immoral, cependant que dans les pays de l'Est est carément classifié criminel. C'est le cas de l'échange de devises à un taux non-officiel ou la vente (l'achat) de certains objets. Le simple fait de photographier un objectif militaire devient un délit grave. La tentative de transporter par delà les frontières des cadeaux, des souvenirs ou simplement des lettres pour être mises à la poste peut comporter des risques : quelque chose d'interdit ou de compromettant peut y être dissimulé.

Les preuves et les indices ainsi mis ensemble sont présentés aux voyageur au moment où il arrive au poste de frontière. Il se peut qu'il n'obtienne l'autorisation de sortie qu'à condition de promettre de « réparer ses torts » en acceptant de travailler pour les services secrets.

Les premières missions qu'on confie au nouvel agent sont au début inoffensives, mais, petit à petit, elles deviendront de plus en plus difficiles et le malheureux une fois tombé dans le filet ne pourra plus s'en libérer.

Pour conclure, le document helvétique souligne le devoir pour le citoyen suisse qui aurait promis d'exercer une activité en faveur d'un service secret de l'Est, à la suite d'un chantage, d'alerter aux plus vite les autorités. Plus on agit rapidement dans ce genre d'histoires plus on est en mesure d'aider la victime.

Le celtisme — L'éthique biologique de l'homme blanc

(Suite de la 10-e page)

On mesurera toute l'importance du sujet en se rappelant que notre camarade René Binet préparait précisément un ouvrage sous le titre « Contribution à une éthique raciste » au moment où une mort brutale et prématurée a interrompu son combat. En effet, l'actuelle marée de valeurs décadentes impose de retrouver les valeurs antérieures de notre race encore saine. Alors seulement nous pourrons écrire les tables de la nouvelle loi qui non seulement ramènera la santé, mais réamorcera l'ascension.

Comme on sait, l'Edda prévoit la fin du monde: « Le soleil devient noir, la terre s'enfonce das la mer, les sereines étoiles disparaissent du ciel. La fumée et le feu s'étendent, les flammes brûlantes envahissent le ciel. » Mais la terre ressortira dela mer et reverdira : « Alors se retrouveront dans l'herbe les merveilleuses tables d'or que les dieux possédaient dans les temps anciens. » Nos ancêtres pressentaient le triomphe des forces mauvaises, mais ils avaient foi dans le retour des « merveilleuses tables d'or ». A nous de justifier cette foi.

Après avoir rappelé l'oeuvre des précurseurs, Dr Baugé rappelle les arguments établissant qu'il y a eu une communauté préhistorique de notre race où se sont écloses les valeurs de base de notre culture. On peut donc les retrouver : « Dès l'instant que la Conscience raciale s'éveille en l'homme blanc, un nouveau monde prend forme, nourri par un tronc bien enraciné dans son patrimoine originel, une nouvelle Terre et de nouveaux Cieux. »

Au chapitre suivant, l'auteur fait le point de la question raciale et conclut : « Revenons à la charge et proclamons-le hautement : **sans la défense, la conservation et l'ascension de la Race, tout est illusoire et condamné d'avance.**

Après le chapitre « Le monde brun » évoquant l'effroyable menace du chaos racial, « Les Juifs dans l'histoire » pose objectivement le problème : Il s'agit d'aider l'élite biologique juive « dans sa lutte contre le métissage et le parasitisme qui exaspèrent la cruauté » . . . « Il y a certainement dans le tempérament juif une tendance malheureuse qui fait que de siècle en siècle des cris de guerre s'élèvent contre lui et qu'on dresse le bûcher. »

Quant au « Cancer racial de l'Amérique du Nord », un diagnostic précis, une analyse serrée conduisent à la seule thérapie possible : le retour des Nègres en Afrique.

Après avoir précisé que les Celtes du Québec aspirent à l'indépendance, non par séparatisme, mais dans l'espoir de faire participer leur nation à une véritable confédération nord-américaine, l'auteur replace dans leur vrai contexte les problèmes de la famille, de la religion et du droit.

Une critique de la démocratie, remarquablement condensée, fournit en quelques pages les arguments clefs contre l'idée de base par excellence de la décadence moderne. On y trouve cette magnifique citation: **« Dieu régit le monde, a dit Martin Luther, par l'intermédiaire de héros et de personnes excellentes, en petit nombre ».**

Remarquable, le chapitre « Economie organique », mais beaucoup trop riche pour être analysé en quelques lignes. Citons : « Quand l'Etat constitue un organisme véritablement national et communautaire, le peuple n'a pas à redouter la mainmise d'un quelconque « monstre froid ». Qu'il soit bien entendu que l'appareil gouvernemental que nous voulons créer choisira toujours la méthode qui réclamera la moindre lourdeur administrative ».

Après une dernière partie « Hygiène et médecine naturelles », où se trouvent rappelés les travaux de l'aseméblée de Barcelone (1969) du Nouvel Ordre Européen, Dr. Baugé conclut :

« Nul verbiage humanitaire ne saurait supprimer le fait que la rénovation de l'homme moderne et de la planète Terre implique une lutte, et que celle-ci est de tous les instants ».

NN. Cet ouvrage s'obtient en versant Fr. s. 12. — au CCP : 10-20614, Courrier du Continent, Lausanne, en mentionnant le titre au dos du coupon.

Circulo Español de Amigos de Europa
L'EDADE
BOLETIN DE CEDADE — APARTADO CORREOS 1681 E. BARCELONA (ESPAÑA)